

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The Marriage Flex

SARAH BLUE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

EVİLİK DÖNGÜSÜ

CELESTİAL WİTCHES BOOK 1

SARAH BLUE

OceanofPDF.com

Copyright © 2024 by Sarah Blue

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan ya da ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır ve çıkarılmamalıdır.

Kapak İllüstrasyonu - [amarnouille](#)

Kapak Tasarımı - [Maldo Designs](#)

Düzenleme - [Kmortinedits](#)

Bölüm Başlıkları - [Turningpagesdesigns](#)

OceanofPDF.com

CONTENTS

[Spotify Çalma
Listesi Önsözü](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47 Sonsöz](#)

[Teşekkür Ayrıca Sarah](#)
[Blue Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](https://OceanofPDF.com)

SPOTIFY PLAYLIST

Possum Kingdom - Toadies
Hex Girl - Moon Sisters, The Nostalgia Girls
all-American Bitch - Olivia Rodrigo
All I Wanted - Paramore
I Miss You - Blink-182
Pity Party - Melanie Martinez
Best Friend - Saweetie, Doja Cat
Nightmare - Halsey
Howl - Florence+ The Machine
Together - Mark Amber
You Get Me So High - The Neighbourhood
Lost in the Fire - Gesaffelstein, The Weeknd
Meddle About - Chase Atlantic
Judas - Lady Gaga
Season Of The Witch - Lana Del Rey
All Around Me - Fly Leaf
Decode - Paramore

Cadigan - Taylor Swift

OceanofPDF.com

FOREWORD

Bu kitap terk edilme ve karmaşık aile konularını ele alıyor
bir yetimhanede büyümek de dahil olmak üzere ilişkiler. Yetişkinlere yönelik
içeriğin yanı sıra biraz şiddet de var.
Bu kitaptaki tüm içeriğin tam listesi için lütfen web sitemi ziyaret edin.

[İçerik Sayfası](#)

İçerik sayfasına QR kodu

OceanofPDF.com

*Bunda düğümleme var mı?
Neden evet, tatlım, biraz ister misin?*

OceanofPDF.com

BÖLÜM 1

ON DÖRT YIL ÖNCE

T Arazinin kenarındaki yaşlı çınar ağacına tırmanırken ay gölün üzerinde ısı ısı ısı parlıyor.

Yaklaşık on dakika sonra on altı yaşına girecekken hâlâ bir ağaç evde takılıyor olmak aptalca geliyor. Ama alışkanlık haline geldi, rahatsızlıklarla dolu bir yerde bir rahatlık yeri.

Burası, kendimi Bay'ın gözetimi altındaymışım gibi hissetmediğim tek yer. Mander ya da beş yüz dönümlük arazide barındırdığı personel.

Beni yanlış anlamayın, Mander'in Üstün Yetenekliler ve Evsizler Akademisi - gösterişli *lanet bir isim* - ev olarak adlandırılabilir en kötü yer değil. Çok daha kötü olabileceğini biliyorum. En azından okuduğum kitaplardan ve izlememize izin verilen televizyon programlarından daha kötü olabileceğini anlayabiliyorum. Çocukların alçak bir kötü adam tarafından kaçırıldığı ya da onları sevmesi gereken insanlar tarafından tamamen bir kenara atıldığı üzücü hikayeler. Sanırım ikincisi, hayatımın büyük planında hala doğru gibi geliyor.

En azından Mander's'te günde üç öğün yemek yiyorum ve kabul edilmeme korkusuyla yaşamıyorum. Küçük yaştan beri bana farklı olduğum söylendi, Mander's'e gelen herkes farklı. Dış dünya, hiçbirimizin asla kabul edilmeyeceği sert ve affetmeyen bir yer.

Burada işler biraz garipleşebildiği için buna inanmak kolay. Yine de, tuhaflıkların çoğu görmezden geliniyor.

Birisi normal kabul edilenin ötesinde bir şey yaptığında, herkes diğer tarafa dönüyor. En azından buradayken kendimden başkasıymışım gibi davranmak zorunda değilim. Kim olduğumu bildiğimden değil.

Ne. Son zamanlarda bu okulda, kimliğimde ve etrafımdaki diğer öğrencilerde daha fazlası varmış gibi hissediyorum.

Silas'ın gelmesini beklerken lambayı yakıp biyoloji ders kitabımı açıyorum. Şu anda genetik konusunu işliyoruz, bu da gözlerimi devirmeme neden oluyor. Buradaki öğrencilerin hiçbiri genetik hakkında bir şey bilmiyor. Belirsiz akademinin öğrencileri tam bir gizem.

Benim gibi, başımıza düzensiz şeyler gelenler var. Ya da fiziksel olarak ortalama bir gençten çok daha büyük olanlar.

Ortalama büyüklükteki gençlerden bahsetmişken, Silas iri gövdesini girişe doğru kaldırıp bedenini ağaç eve doğru iterken beni ürkütüyor. Ay onun arkasında parlıyor ve ben ders kitabımın arkasına bir gülümseme saklamak zorunda kalıyorum.

En iyi arkadaşım yakışıklı, özellikle de erkeksi yüz hatlarında parlayan gümüşü ışıkla.

Dağınık kahverengi saçları ağaç evin tavanına ulaşırken, "Yeni bir buluşma noktasına ihtiyacımız var," diye yakınıyor.

"Özel öğretmene ihtiyacı olan sendin," diye cevap veriyorum.

İkimiz de özel öğretmene ihtiyacı olmadığını biliyoruz ama ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Silas benim için buradaki en parlak nokta ve onunla vakit geçirmeyi seviyorum. Tamam, onunla vakit geçirmekten daha çok hoşlanıyorum. Ona saçma bir şekilde aşığım ama o da aynı şeyi hissediyor mu bilmiyorum. Ayrıca, yapmak istediğim son şey arkadaşlığımızı mahvetmek. Televizyondaki tonlarca çocuğun olduğu okullardan birine gitmiyoruz, Mander'de sadece yirmi kişiyiz.

O benim arkadaşım, en iyi arkadaşım ve işleri garipleştirmek istemiyorum.

"Bu gece ders çalışmamıza gerek yok," diyor usulca, saçlarını geriye atarken kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. Boyu şimdiden 1.80'in üzerinde ve tıraş olmayı olarak öğrenemediği hafif sakalları var. On altı yaşının çok ötesinde görünüyor ve daha ne kadar büyüyeceğini merak ediyorum.

Kalemimi çeneme vuruyorum. "Yarınki sınav için çalışman gerektiğini sanıyordum?"

Başını sallayıp sırt çantasını çıkarırken boynunda hafif bir kızarıklık belirliyor ve küçük plastik bir kap çıkarıp kapağını açıyor.

Utangaç görünüyor, ki ağaç evde kapladığı yer düşünüldüğünde bu çok sevimli. Silas'ı bu kadar çok sevmemin bir nedeni de bu. İri ve korkutucu olsa da, özünde tanıdığım en tatlı insan.

"Çok fazla olmadığını biliyorum ama onları kendim yaptım. Jonas bana yardım etti" diyor.

Kabın içine bakıyorum, parlak pembe krema görüyorum ve gülümsüyorum. "Bana kek mi yaptın?"

"Neredeyse unuttuyordum," diye cevap veriyor ve çantasından bir mum çıkarıp ateşe vermeden önce tatlı kremanın içine yerleştiriyor. "Bir dilek tutmalısın" diyor.

"Henüz doğum günüm değil," diye cevap veriyorum, eski saatime bakıyorum ve iki dakikam daha olduğunu fark ediyorum. "Ve ne dileyeceğimi bilmiyorum."

Dürüstçe söylüyorum, ailemi bulma hayalinden vazgeçtim. Zaten 'mezunların' çoğu burada kalıp Bay Mander için çalışıyor. Düşüncesi bile korkunç olsa da Silas ve benim on sekiz yaşına geldiğimizde buradan kaçıp gitme planlarımız var. Ama bu kampüste kapalı kalmak yaşamaya değer bir hayat gibi görünmüyor.

"Bir anlamaya ne dersiniz?" diye .

"Ne demek istiyorsun?"

Yanakları neredeyse pembeleşmiş durumda ve bu bende onu daha fazla kızdırma isteği uyandırıyor ama kendimi tutuyorum. Çok tatlı davranıyor ve Silas'ın aslında en iyi arkadaşımın daha fazlası olduğunu fark etmeye başlıyorum. Belki de bu düşündüğüm karşılıksız değildir.

"Ne olursa olsun her zaman yakın ve arkadaş kalacağız gibi," diye öneriyor.

"Peki ya bir kız arkadaşın olduğunda?" Ona soruyorum ve gözlerini deviriyor, sırtıtmamak için alt dudağımı ısırıyorum. Silas'ın gerçekten kız arkadaşı olmamı istemesi mümkün mü? Bu özel ders saçmalığını bu kadar uzun süre sürdürmesinin nedeni bu olabilir mi?

"Mum kremanın üzerine damlıyor," diye yakınıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Daha iyi bir anlamaya ihtiyacımız var Silas. Bu kesin."

Nefes nefese kalıyor ve gülümsüyor. Elini benimkinin altında tuttuğunda kalbim küt küt atıyor, böylece ikimiz de keki birlikte tutuyoruz.

"İkimiz de otuz yaşında ve bekâr olursak evleneceğimize dair bir anlaşma yapmaya ne dersiniz?" diyor.

Bu sefer gözlerimi deviriyorum. "Otuz yaşında ve bekar olmana imkan yok."

"Violet, kendini gördün mü? Bu cehennem çukurundan çıkarsak bütün erkekleri senden korkutup kaçırmam gerekecek."

Başımı ona doğru sallıyorum ve o da keki yüzüme doğru tutuyor.

"Dileğini tut," diye homurdanıyor, sesi daha da kalınlaşıyor.

"İyi bir koca olabileceğini düşünüyor musun?" Şaka yapıyorum, kremanın üzerine damlayan balmumunu umursamıyorum.

Ona takılmayı seviyorum. Ayrıca benden hoşlandığını, beni sevdiğini ve bunun en iyi arkadaş olmamızın ötesine geçtiğini söylemesine ihtiyacım var.

"En iyi koca ben olurdum, bunu sen de biliyorsun. Tüm zamanımızı birlikte geçirmek isteyen çiftlerden biri olurduk. Bana karşı koyamazsın. Dürüst olmak gerekirse, düşündükçe bu anlaşma daha da saçma geliyor, çünkü sanırım o zamandan çok önce seni benimle evlenmeye ikna edeceğim, Violet."

"Kendinden çok emin," diye cevap veriyorum küstahça, kalbim dakikada bir milyon kez atıyor olsa da.

Silas eğilip mumu üfleyecek gibi görünüyor ama dudaklarımdan bir nefes uzakta duruyor ve Silas ilk öpücüğümü alırken öne doğru eğiliyorum.

Kısa ve tatlı bir öpüşme ve ben uzaklaştığımda kahverengi gözleri mutlulukla parlıyor. Kalbim duracak gibi oluyor ve dudaklarımda hafif bir karıncalanma hissediyorum. Bunun normal olduğunu sanmıyorum ama karşılaştıracak bir şeyim de yok. Bu sadece benim sinirlerim ya da tüm ilk öpücüklerin hissettirdiği şey olmalı.

"Dileğini dile," diye nefes verir.

Gözlerimi kapatıyorum ve mumu üflüyorum. Dilek tutarken karnımın derinliklerinde bir şeyler ısınıyor. Anlaşmamızın her kelimesi zihnimde dalgalanıyor, neredeyse bir ilahi gibi. Sinirlerim yanıyormuş gibi hissediyorum, aslında tüm bedenim alevler içindeymiş gibi. Daha önce de bu hissin karıncalanmasını hissetmişim, sanki bir şey benden kaçmaya çalışıyormuş gibi, ama hiç bu kadar yoğun olmamıştı. Korku omurgamı yalıyor ve görüşüm kararırken acı içimi parçalıyor.

"Silas," diye adını mırıldanıyorum, kendimden geçerken elimdeki kek yere düşüyor.

Yüzüme karşı yatıştırıcı bir dokunuş var. Tamamen tanıdık ama aynı zamanda tamamen yabancı bir his.

"Onu şimdi eve götürmek istiyorum," diyor ses. Yüksek perdeden değil ama ses tonundaki otorite ve ilkelik çok açık.

"Okul harika-" Bay Mander diyor ki, ve kadın onu kesiyor Kapalı.

"*Lütfen*. Tanıdık olmayan bir koleksiyoncudan başka bir şey değilmişsiniz gibi davranmayın Bay Mander. Bu hiç yakışık almıyor. Violet'in yeri halkının yanındır, orada kim olduğunu gerçekten öğrenebilir, bu sözde *okulda* barındırdığınız diğer varlıkların benzerleriyle takılmak değil" diyor.

Gözlerimi kırıştırarak açıyorum ve kadına bakıyorum. Onu görür görmez akraba olduğumuzu anladım.

Yüzümü çerçeveleyen renkle eşleşen bembeyaz saçları var. Tek fark, benim saçlarımın geri kalanı siyahken, onun saçlarının tamamının açık renk olması. Neden böyle uzadığını hep merak etmişimdir ve ne denersem deneyeyim, neredeyse beyaz tonunu değiştiremezdim. Ama benimle akraba olduğundan şüphe duymayacağım kadar benzersiz.

Masmavi gözleri tıpkı benimkilere benziyor ve son derece derli toplu, saçları bukleli, sade siyah elbisesi ve hırkası tamamen yerli yerinde.

Saçlarımı tekrar okşuyor ve bana bakarken dudakları aralanıyor.

"Tıpkı Lavender'a benziyorsun," diyor üzgün bir sesle. Bay Mander'e baktığında duyguları kaybolur. "Torunumu şimdi eve götürmek istiyorum. Lütfen eşyalarını toplayın," diye emreder.

Bay Mander değerli bir şeyini kaybetmiş gibi bana bakıyor. "Ama-"

"Şimdi, Bay Mander," diye azarlıyor kadın.

İç çekiyor, sinirli ve bu kadından tiksinişmiş görünüyor ama yine de başını eğip odadan çıkıyor. Bu arada ben de onun sözlerine anlam vermeye çalışıyorum.

*Tanıdık
olmayan.
Onun
insanları.
Varlıklar.*

Yatağa oturmak için bacaklarımı çeviriyorum ve diğer kadına göz kırpıyorum. "Torun mu?" Soruyorum.

"Evet, pekala. Bu mezar evden çıkar çıkmaz her şeyi konuşmak için bolca vaktimiz olacak."

"Orası bir okul," diye cevap veriyorum şaşkınlıkla. "Hayır, *başkalarının* ölmek için gittiği bir yer."

Bana adını vermeyen kadına göz kırpıyorum ve söylediği her şey tamamen başka bir anlama geliyormuş gibi geliyor. İngilizce yüzde doksan eminim, ama sanki bir kodla konuşuyor gibi, bilmiyorum

anlıyorum. "Arkadaşlarıma veda etmem gerekiyor," diyorum ve dudaklarını büzerek başını sallıyor.

"Korkarım bu mümkün değil. Buraya ait değilsiniz ve kesinlikle artık bu *çocuklardan* herhangi biriyle ilişkilendirilemezsiniz." Başını sallıyor ve burnunu kırıstırıyor. "Üzerinizdeki köpek kokusunu alabiliyorum."

Başımı sallıyorum. Rüya mı görüyorum? Söylediği kelimelerin yarısı hiçbir anlam ifade etmiyor. Dün gece neler olduğunu hatırlamaya çalışırken parmak uçlarım şakaklarıma sürtünüyor. Silas ve ben dilek tutuyorduk ve sonra hiçbir şey olmadı.

"Beni nasıl buldun?"

Bay Mander ona içinde eşyalarımın olduğu bir bavul uzatırken ağzını açmaya hazırlanıyor. Odadan çıkmadan önce bana son bir kez özlemle baktı.

"Kızımın seni saklamak için yaptığı büyü her neyse, on altıncı doğum gününde kaldırıldı. Sonunda ait olduğun yere döneceksin," diyor yumuşak bir sesle. "Ben Aster Delvaux, ama sen bana Büyükanne diyebilirsin. Gitme vakti geldi."

"Ama Silas'a veda etmem gerekiyor," diyorum ona.

Burayla ilgili gerçekten özleyeceğim tek şey o. Bu kadının söylediklerine hala aklım ermiyor. Büyü mü? Bir köpek mi? Kafamı mı vurdum?

Tek bildiğim Silas'a iyi olduğumu, ona yazacağımı ya da belki başka bir şekilde iletişim kurabileceğimizi söylemem gerektiği.

"Ona veda etmeliyim," diye tekrarlıyorum. Tek kelime etmeden gidersem ne kadar incineceğini hayal bile edemiyorum.

"Üzgünüm ama böyle bir şey ."

Büyükannem mükemmel bakımlı tırnaklarını bileğime doluyor ve ben bir anda evim sayılan yerden kopup gidiyorum. Okulu, en iyi arkadaşımı ve bildiğim her şeyi arkamda bırakarak.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 2

MEVCUT GÜN

Men iyi iki arkadaşımın birlikte en sevdiğimiz yerel barlardan birine doğru ilerlerken topuklarım arnavut kaldırım sokaklarda tıkırdıyor. Eski taşlardan birine çarptığımda topuğum çatlıyor ve küfrediyorum.

Etrafıma bakıp yakınlarda hiç insan görmeyince asamı çıkarıp ayakkabımı tamir etmek için bir tamir büyüsü kullanıyorum.

Cadı olmanın kesinlikle avantajları var. Onu geçtim, cadı olmak her şey demek ve bunu dünyaya değişmem.

Ember, asamı çantama sokarken iterek, "Pekâlâ, kaldır şu şeyi," diyor.

Onsuz da büyü yapabiliyorum ama bir kanala sahip olmak işleri çok daha kolaylaştırıyor. Iris sırtarak her birimize birer mor şişe verirken barın hemen dışındayız.

"Nedir bu?" Ember kapağını çıkarıp hiç umursamadan içerken ben soruyorum. Kızıl sarı saçları geriye düşüyor ve çilli burnu tadından dolayı kırışıyor.

Sanırım aramızdaki dinamik hep böyle oldu. Ember her zaman risk almaya isteklidir, Iris hesapçı olandır ve ben daha temkinli olanım.

Büyük annem beni cadılar meclisine getirdiği andan itibaren Iris, Ember ve ben ayrılmaz bir ikili olduk. Daha önce hiç kız arkadaşım olmamıştı ve benden iki yaş küçük olmalarına rağmen anında birbirimize bağlandık. Büyükanнем bana kadın ilişkilerinin güçlü bir cadılar meclisinin temeli olduğunu söylemişti ve her zamanki gibi haklıydı.

Büyü ve akrabalık bağlarıyla sonsuza dek birbirimize bağlıyız ve hayatı başka türlü hayal edemiyorum. Büyü olmadan ya da meclisim olmadan kim olurum bilmiyorum; onlar benim için her şey demek. Ama özellikle Ember ve Iris. Onları ne kadar sevdiğimi tarif etmenin bir yolu olduğunu sanmıyorum. Bu dostluk ya da kan bağının ötesinde, açıklanması zor, içsel bir bağ.

"Bu sabah hazırladığım bir akşamdan kalma iksiri," diyor Iris ve mor iksiri yüzümü buruşturarak yutuyorum. "Evet, tatlar üzerinde çalışıyorum."

"Kahretsin, çok kalabalık," diyor Ember arka verandaya doğru yürürken.

Iris asasını çantasının arkasından çıkarıyor, dudakları kıpırdıyor ama büyüü duyamıyorum. Beşlinin aniden hemen gitmeleri gerektiğine karar vermelerini izlerken gülümsüyorum.

Sihir beni şaşırtmaktan asla vazgeçmiyor.

"Aster insanların önünde büyü yaptığını öğrenmese iyi olur," diyor Ember alaycı bir şekilde.

"Baş Rahibenin bilmediği şey ona zarar vermez," diyorum içki siparişimizi alan barmene el sallarken.

"Yaşlı cadıdan sır mı saklıyorsun?" Iris kaşlarını kaldırarak söylüyor. Bu gece çok güzel görünüyor, lekesiz sarı teniyle kontrast oluşturan papatya sarısı bir elbise giymiş. Uzun, ince örgüleri omzunun üzerinden sarkıyor ve uzun, kalın kirpiklerinin üzerine öldürecek kadar keskin bir eyeliner sürüyor.

İki arkadaşım bana ters ters bakarken, "Her hareketimi bilmesine gerek yok," diyorum. "Yani, sonunda taşındım."

İkisi de bana dönmeden önce birbirlerine bakıyorlar. "Orada yaşamak nasıldı?" Ember usulca soruyor.

Oradan kastettikleri, annemin bana bıraktığı terk edilmiş köşk. Büyükanneme ya da cadılar meclisine bahsedemediğim annem; herkes o hiç var olmamış gibi davranıyor. Büyükannem hala hayatta olduğuna, ölürse bunu hissedeceğine yemin ediyor, bu da beni daha çok üzüyor ve kafamı karıştırıyor.

Cevapları aramak için çok uzun zaman harcadım ve sürekli çıkmaz girdim. Beni neden terk etsin ki? Sadece bu da değil, neden beni meclisimden uzaklaştırdı ve on altı yıl boyunca sihrimi bastırdı? Büyükannemden aldığım tek cevap, annemin kaçmadan önce zihinsel olarak iyi olmadığı. Ne zaman ondan bahsetsem büyükanneimin yüzündeki acıyı görebiliyorum, bu yüzden sormayı bıraktım. İhtiyacım olan tek şey cadılar meclisi, onlar benim ailem. Yine de... hala içimde atamadığım bir kayıp hissi var.

Annemin evinde yaşamamanın bana cevaplar vereceğini ummuştum. Ama bana verdiği tek şey, altı bin metrekarelik çöplüğü onarmak için büyük bir sihirli egzersiz oldu.

"Sorun değil," diye cevap veriyorum ve Iris bana ters ters bakıyor. "Tamam, biraz yalnızım ama kendime ait bir alana ihtiyacım vardı. Aster onun çırağı olmak ve cadılar meclisinin bir sonraki adımı konusunda başımın etini yiyor. En azından kendim olabiliyorum ve yaptığım her büyü'nün aşırı analiz edilmediğini hissediyorum. Ayrıca Walter böcekleri öldürmeyi seviyor."

İkisi de bana sempatik bir şekilde başını sallıyor. Baş Rahibe'nin ne kadar asabi olabileceğini biliyorlar ve onun varisi bile değiller.

Ember elindeki içki menüsünü yelpazeleyerek bara bir göz atıyor. "Bu gece için endişelenme. Doğum gününü kutluyoruz. Belki sana ürkütücü malikanene götürebileceğin ateşli bir insan bulabiliriz ve onlarla birlikte olabilirsin."

"Öngörülebilir bir gelecek için erkeklerden uzağım. Çok teşekkür ederim."

"Paul'den sonra ben de öyle olurdum," diye mırıldandı Iris nefesinin altında. Onunla bir kez çıktım ve çıktıktan sonra beni unutması için onu zorlamak zorunda kaldım. Görünüşe göre bir ilişki, hatta biraz eğlence bile benim geleceğim değil. Belli bir yaşa geldiğinizde, hâlâ kimseyle fiziksel bir ilişki yaşamadığınız gerçeğinden bahsetmek utanç verici oluyor.

"Zaten ne anlamı var ki? Cadılar evlenmez, bizim meclisimiz var, tek ihtiyacımız olan bu," diye cevap veriyorum. Büyükannemin beni Mander'in Üstün Yetenekliler ve Evsizler Akademisi'nden eve getirdiği günden beri bu cümle içime kazınmış durumda.

"Gelmek için, Violet. Mesele de bu zaten," diyor Ember, barın etrafına bakarak. "Hiç bir vampirle yaptın mı?" diye soruyor ve Iris ile ben ona göz kırptırıyoruz. "Ne? Kan olayı biraz ateşli. Ve her zaman gitmeye hazırlar."

"Eğer Aster öğrenirse," diyor Iris.

"Öğrenmeyecek. Ayrıca, bir vampire aşık olacak değilim. Ama biraz eğlenebiliriz. Yani hepimiz varız, o yaşlı cadıların en azından birkaç kez içine girmiş olması gerekir," diyor Ember ve ben gülüyorum.

Ama haksız değil.

Cadılar meclisi kadın cadılar içindir. Eğer bir cadı bebek sahibi olmak istiyorsa, gebe kalmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapar. Ama Celestial Coven'da geçirdiğim yıllar boyunca hiçbir cadının evlendiğini ya da ciddi bir ilişki yaşadığını görmedim. Bu işler böyle yapılmaz.

"Aster bile biraz eğlenebileceğimizi fark etmeli," diyor Iris.

"Sevgili yaşlı büyükannemin eğlencenin ne bildiğinden emin değilim," diyorum elimi ağzıma kapatmadan önce.

Ember, "Hadi şuna birkaç tek atalım," diyor ve bu da beni Iris'in iksiri için inanılmaz derecede minnettar kılıyor.

Iris'le birlikte bitmek bilmeyen tuvalet kuyruğunda bekliyorum. Ben duvara yaslanıp yapışkan bir saç parçasını yüzümden iterken Ember dans etmek için masum bir ölümlü erkeği kapmış.

Sonbahar olması gerekirken, nemli hava açık hava barının üzerine bir battaniye gibi çökmüş. Ağustos böcekleri avazları çıktığı kadar bağırıyor, köşede çalan canlı müzik grubuyla yarışıyor.

"Siktir," diye tıslıyor

Iris. "Ne?"

"Moon Walker Sürüsü, saat on iki yönünde," diyor ve başıyla söz konusu şekil değiştirenlerin yönünü işaret ediyor.

Hızlıca bir göz atıyorum ve Maddox, Kit ve Selma'nın sanki oranın sahibiymiş gibi açık alana doğru yürüdüklerini görüyorum.

Bu gece iki şekilde olabilir. Bir; hiçbiriyle etkileşime girmeyiz ve gecemize şenliklerin tadını çıkararak devam ederiz. İki; her şey boka sarmak üzere.

Sadece doğum günü şansım, Kit bize yaklaşırken ikincisi olacak gibi görünüyor. Uzun boylu, yaklaşık 1.80 boylarında, kirli sarı saçlı ve yüzünde sinirli bir ifade var. Güzel ama o bir cadı değil, bir şekil değiştiren. Şekil değiştirenler ve cadılar birbirine karışmaz, özellikle de bu kasabada.

Buraya ilk geldiğimde bu düşmanlığı anlamamıştım ama şimdi anlıyorum. Kan davasının kökenleri çelişkili, ancak duyduğum ana hikaye cadının ilk şekil değiştireni bir lanet olarak yarattığı ve o zamandan beri Moon Walker Sürüsü ile Celestial Coven arasında nefretten başka bir şey olmadığı yönünde.

Her şeyden önce, ikimizin de güçlü bir aile duygusu var ve nesiller boyunca birbirimizden nefret ettik ve bunun yakın zamanda değişeceğini sanmıyorum.

"Buradaki son gecenizin tadını çıkarın," diyor duvara rahatça yaslanarak.

"Son kontrol ettiğimde, ölümlü topraklarda herhangi bir bölünme yoktu," diyorum, sanki altımdaymış gibi ona yukarıdan aşağıya bakarak.

"Duymadınız mı?" Kit, Iris'e ve bana onun seviyesinin altındaymışız gibi bakarak soruyor. "Şehirde yeni bir Alfa var."

Iris gözlerini deviriyor. "Kaç tane sürü lideriniz oldu? Son yirmi yılda on tane mi?"

"Yine de ikinizin de başında aynı yaşlı cadı var," diye alay ediyor Kit.

Daha düşünmeden elim asama gidiyor ve asayı göğsüne doğrultuyorum. Sanki ayakkabısının altındaki sakızmışım gibi bana bakarken, benden bir karış daha uzun.

"Baş Rahibe hakkında konuşmayacaksın," diye onu uyarıyorum.

Iris asamı yerine koymak için elimi iterken o da gülümsüyor.

"O buna değmez," diye fısıldıyor Iris, kurt şekil değiştirenin kolunu iterek. Iris'in gözleri kısa bir an için bembeyaz parlıyor, sonra nefesi kesiliyor ve beni uzaklaştırıyor. "Ember'ı bulmalı ve buradan hemen gitmeliyiz."

"Cadı avından önceki zamanınızın tadını çıkarın," diyor Kit ve parmaklarıyla bizi uğurluyor.

"Bu da neydi böyle?" Iris beni sürüklerken şikayet ediyorum. "Iris, yavaşla."

Ember'ı elbisesinin arkasından yakalamadan önce bir adama sürtünürken bulduğunda, parlak pembe tırnakları koluma batıyor.

"Ne oluyor be?" Iris ikimizi de bardan dışarı sürüklerken Ember şikayet ediyor.

"Ne oldu?" Iris elinin tersini alına koyarken soruyorum. "Bir imgelem gördüm," diyor Iris, bu tür imgelemleri pek sık görmez.

Büyükannesi üretken bir kahin, muhtemelen cadılar meclisinin sahip olduğu en derin kahin, Iris'in yeteneği ise daha çok iksirlere dayanıyor. Ancak nadiren de olsa büyükannesiyle aynı yeteneğe sahip olduğu görülüyor.

Bardan uzaklaşıyoruz, kalabalık ve grubun gürültüsü yavaş yavaş dağılıyor.

"Bir imgelem gördüğün için eğlenceli bir geceyi terk etmek zorunda mı kaldık?" Ember tamamen engellenmiş hissederek şikâyet ediyor. Bazen keşke Ember gibi olsaydım, hayattan daha kolay zevk alabilseydim ve sürekli kafamın içinde yaşamasaydım diyorum.

Iris beni göstererek, "Hayır, ayrılmak zorunda kaldık çünkü bu esasını çıkardı ve ortalığı karıştırmaya çalışan o şekil değıştiren sürtüğü işaret etti," diyor.

"Sanki büyükannenden bahsetseydi sen de aynısını yapmazdın."

Iris kendini yelpazelerken bana el sallıyor. "İmgelem neydi?" Ember soruyor. "Önemli değil," diye yanıtlıyor Iris.

Sokağın ortasında durdum ve Iris'in bileğini tuttum. Sır saklamak bize göre değil. En azından üçümüz arasında.

"Neydi o?" diye sordum.

Yutkunuyor ve başını sallıyor. "anlama gelebilir." "Iris."

Önce Ember'a sonra da bana bakıyor.

"Koyu kahverengi bir kurdun gıdılarında beyaz bir elbise içindeydin."

Ember'ın nefesi kesilir. "Yenmek gibi mi? Bu kan davasının böyle başladığını duydum, bir kurt bir cadıyı öldürmüş."

"bir his değildi," diyor Iris ve kaşlarım çatılıyor. "Nasıl hissettirdi?"

Iris başını sallar.

"Her anlama gelebilir, Violet. Kurt pek çok şeyi sembolize eder; maneviyat, uyumluluk. Belki de doğum gününüzün dönüştürücü olmasıyla bir ilgisi vardır. Bence bunu yorumlamamalıyız."

Ama Iris korkmuş görünüyor ve Iris asla korkmaz.

"Kit'e dokunduğunda imgelem seni vurdu," diye hatırlatıyorum ona. "Onun için endişelenmeme gerek var mı?"

Iris yutkunur. "Bence Kit sorunlarımızın en küçüğü."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 3

M Hoyt'a karşı ringe çıkarken kaslarım gerildi. Bu sürüyü yerin dibine sokuyordu ama neyse ki ben sonunda ait olduğum, geldiğim yeri buldum.

Yıllardır bu anı bekliyordum. Doğuştan gelen hakkımı talep edebileceğim anı ve sonunda geldi.

Jonas arkamdan, "O zayıf," diyor.

O benim en eski dostum, gerçekten güvenebileceğim tek dostum. Diğerleri beni arkalarında bırakırken, Jonas oradaydı, arkamı kolluyordu, bu yüzden bu karmakarışık sürüyü devraldığım anda benim ikincim olacak.

Her iki kurdumuz da onlara en çok ihtiyaç duyduğumuz anda bizden koptu. Bizim için güvenli olduğunu düşünerek birkaç yıl Mander'de kaldık, ta ki gerçeği öğrenene kadar.

O cehennem çukurunu terk ettik ve bir daha arkamıza bakmadık. O zamandan beri doğru sürüyü bulmaya çalışıyoruz. Ve bu sürünün bana kan bağıyla bağlı olduğu ortaya çıktı. Ve ben de hakkım olanı istiyorum.

Onu öldürmeliyiz, diye fısıldıyor Thorin zihnimde.

İçimdeki kurt, zihnime şiddet tehditleri fısıldarken dışarı çıkmak için yalvarıyor.

Sizi birazdan çıkaracağım ve kanınızı dökebilirsiniz, dedim ona.

Bu sürü bizim. Eşimiz yakında. Hissedebiliyorum, Thorin gürliyor.

Son zamanlarda Alfa kurdunun tek derdi eşini bulmak oldu. Bir erkek olarak benim için benzer bir dürtü olmadı. Sadece sonunda gerçek bir şeyin, ait olduğum bir yerin parçası olmak istiyorum. Bir kadının güzelliğini takdir edebilirim, ancak hiçbir zaman bir ilişkiye ya da ona yakın şeye girmeyi istemedim.

Bir sürünün, kaderimdeki sürünün Alfa'sı olmak benim tek motivasyonum oldu.

"Bu saçmalık. Evime gelip sürümü elimden almaya çalışacağını mı sanıyorsun? Sen Moon Walker Sürüsü'nün bir parçası bile değilsin. Burada hiçbir hak iddia edemezsin," diyor Hoyt kalın güneyli bir ses tonuyla. "Eğer o kadar güçlü bir Alfa'ysan bunun bir önemi yok," diyorum ve gözleri parlıyor Sarı.

Jonas , "Vites değiştirecek," diyerek bariz olanı ifade ediyor.

Hoyt huysuz, liderlik için uygun değil ve açıkça gücümü yanlış değerlendiriyor. Bu pozisyonu ondan almak için hiç bu kadar güçlü bir dürtü hissetmemiştim. Şekil değiştiren topluluğunun geri kalanı beklemede, hiçbiri mevcut Alfa'larını savunmuyor. Hepsi sadece entrika ile bakıyor.

"O zayıf. Boğazını kesmeliyiz," diye homurdanıyor Thorin ve yemin ederim bu fikir karşısında ağzından salyalar aktığını duyabiliyorum.

Hoyt karşımda titriyor, kurdu beni ele geçiriyor. Ne kadar zayıf, zavallı bir pislik. Thorin istemeden de olsa beni ele geçireli neredeyse on yıl oldu. Bağımızın bu noktasında o kadar uyumluyuz ki, sürümün önünde asla bu kadar düşüncesiz görünmezdim.

Kıyafetlerini yırtıp parçalara ayırıyor ve önümdeki gri kurt meydan okurcasına dişlerini gösterirken iç çekiyorum.

Gömleğimin düğmelerini açıyorum, katlıyorum ve Jonas'a veriyorum, ardından kemerimi çözüyorum ve pantolonumu çıkarıyorum. Erkekliğimle ilgili bir sorunum olmadığı için tamamen çıplak kalana kadar iç çamaşırlarımı çıkarıyorum ve kalabalığa son bir kez bakıyorum. Nemden tenim ılıklaşıyor ve neredeyse kan ayınının daha kuzeyde olmasını dileyecektim ama işte buradayız.

Bu paket bizim olmak üzere.

Vardiya yıldırım hızıyla değişti ve Thorin devraldı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 4

I Önümdeki önemsiz kurdun neredeyse iki katı büyüklüğündeyim ve o da bunu biliyor. Kalabalığın nefesi bizim değişimimizle kesiliyor ve benim ihtişamıma bakıyorlar.

Adam Silas, "*Sakin ol,*" diye fısıldıyor.

Gözlerimi deviriyorum ve bir pençemi toprağa gömüyorum. Adam kontrolün kendisinde olduğunu düşünüyor ama ben öyle düşünmesine izin veriyorum. İkimiz de bu ortaklıkta üstün olanın ben olduğumu biliyoruz.

Bu sürüdeki herkes aynı şeyi öğrenmek üzere.

Ben tam bir Alfa kurdu değilsem hiçbir şeyim. Benim üstümde kimse olmayacak. Bu sürüyle ya hep ya hiç. Özellikle de eşimi etkilemek istiyorsam. Onun yakın olduğunu hissedebiliyorum ve her şeyin en iyisini hak ediyor.

Silas'ın bana kızgınlığını hissedebiliyorum ama gerçek formumdayken yaptığım gibi onu görmezden geliyorum.

Diğer kurt saldırıyor. Ne salak ama.

Ondan kaçıyorum ve arka bacağını ısıırıyorum, bu da onun havlamasına ve kuyruğunu bacaklarının arasına sıkıştırmasına neden oluyor.

Ne korkak ama.

Dişlerimi boynuna geçirirken cüsemenden faydalanarak dönüyorum.

Kanı ağızma dolduğunda inliyor ve ağlıyor.

"*Onu canlı tutun,*" diyor Silas ve ben iç çekiyorum. Her zaman eğlencemi mahvediyor.

Tekrar insana dönüşürken bir pençemi gri kurdun kafasına koyuyorum; vazgeçiyorum. Sağlık görevlileri hemen onu yakalıyor ve boğazına baskı uyguluyor. Sürü dizlerinin üzerine çökerken yıldızlarla dolu gece gökyüzüne doğru uluyorum.

Bu doğru, yeni Alfa'nızın önünde eğilin.

"Tanrım," diye yakınıyor Silas ve ben onun ele almak üzere olduğunu hissedebiliyorum.

Üzülerek adama dönüşmeden önce son bir zafer çığlığı daha atıyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 5

T sürüsü tam bir karmaşa.

Mali tablolarına ve sürünün tüm üyelerinin listesine bakarken elimi yüzümde gezdiriyorum.

"Yirmi yılda on Alfa," diye yakınıyor Jonas, sürünün kilit üyeleriyle birlikte benimle birlikte evrak işlerini gözden geçirirken. Başparmaklarıyla şakaklarını ovarken kara kaşları çatılıyor, açık kahverengi teni hayal kırıklığıyla ısıyor. "Burada ne haltlar dönüyor böyle?"

Uzun kızıl saçlı ve sakallı bir adam, "Burada totem direğinin altında yer alıyoruz," diyor. "Maddox," diyor adını unuttuğumu biliyormuş gibi. "Kasabanın sahibi cadılar. Vampirlerle ve bizim adımızı kötüye çıkarmak isteyen birkaç kurt adamla dolu olmasından bahsetmiyorum bile."

"Cadılar mı?" Soruyorum.

"Bölgedeki ana meclis Göksel Meclis'tir. Yüzyıllardır anlaşmazlık içindeyiz. Bu noktada kimsenin gerçek ilmi bildiğini sanmıyorum, ama onlar bir grup kendini beğenmiş amcık. Kasabadaki işletmelerin yarısına sahipler ve bizim bölgemize tecavüz etmeye devam ediyorlar."

"Nasıl?"

Maddox kalın kalın yutkunuyor, tüm dikkatim ve tek kelimelik sorularım karşısında gergin olduğu belli.

"Sihir çok fazla servet getiriyor ve bununla birlikte, satışa çıkarıldıklarında arazi, ev ve işyeri satın alma yeteneği de geliyor."

"Barış teklif edildi mi?"

"*Barış zayıflar içindir,*" diye gürlüyor Thorin ve ben onu hemen susturuyorum.

"Bu meclis söz konusu olduğunda huzur yoktur. Baş Rahibeleri neredeyse kırk yıldır görevde. Meclisleri güçlü ve bizim gitmemizi istiyorlar."

"Bu mecliste kaç cadı var?"

Maddox diğer birkaç üyeye bakıyor ve onlar da omuz silkiyor. Ben de burnumun kenarını ovuşturuyorum.

Moronlar bu sürüyü yerin dibine batırıyor. Mali açıdan beceriksiz, zayıf Alfalar bu sürüyü yıkıma sürüklüyor. , sürümü bulma çabalarım sırasında büyük bir servet biriktirdim. Yani daha önce Bay Mander'ın olan servet artık benim.

"Bölgedeki satılık her şeyin bir listesini, hem cadı hem de vampir nüfusu hakkında bilgi istiyorum ve sürünün her bir üyesinin yarın sabah onda hazır bulunmasını istiyorum."

"Emredersiniz Alfa." Maddox hafifçe eğilerek yeni atandığım odamdan çıkıyor ve diğer korkmuş şekil değiştirenlerle birlikte oradan ayrılıyor.

Jonas bir elini gür siyah saçlarında gezdirirken, koyu yeşil gözleri sürünün tüm mali belgelerini tarıyor ve "Bu tam bir karmaşa," diyor. "Otuz yıl kadar önce işler gerçekten kötüye gitmiş gibi görünüyordu. Görünüşe göre uzun süredir Alfa olan kişi ve oğlu o zaman ölmüş."

"O zamandan beri mi?"

"Her şey boka sardı. İstikrarlı bir lider tutamadılar. Çiftleşmeler azaldı. Ölüm oranı arttı. Hâlâ seksen üyemiz var ama bu çok zaman alacak."

Başımın arkasını tam bana göre olan deri koltuğa yaslıyorum. Sürüyle olan kan bağı, hiçbir zaman Alfa olarak ortaya çıkmamış olan annem üzerinden. Birkaç hafta önce onu bulduğumda, düşük seviyeli bir kurt olmasının onu sürüden attırdığı ve beni bırakmaya karar vermesinin nedeni olduğu açık.

Onu bulduğumda pek bir şey hissetmedim. Güçlü bir bağ ya da duygu yoktu. Hatta üzgün ve acınası görünüyordu. Ama burada, bu topraklarda, bu sürüyle birlikteyken? O kadar yoğun bir şey hissediyorum ki nasıl tarif edeceğimi bilemiyorum.

Bu paket bir felaket olabilir. Ama artık benim felaketim oldular.

Hayatımda ilk kez amacımı anlıyorum. Bu sürüyü çaresizlikten kurtarıp yeni bir çağa taşımak için doğdum. Diğer doğaüstü varlıklar tarafından bastırılmadığımız bir çağa.

İdeal olarak barışı ilk seçenek olarak değerlendirmek isterim, ancak masada bu yoksa, diğer taktiklerin işe yaraması gerekecektir.

"Şiddet mi?" Thorin araya giriyor ve ben başımı sallıyorum.

Jonas küçük buzdolabından ikimize de birer bira alıp karşıma otururken bana uzatıyor ve ikimiz de birer yudum alıyoruz.

"Cadılar," diye homurdanıyor ve ben de aynı şekilde homurdanıyorum. "Bu hiç kolay olmayacak."

"Herkesin bir zayıflığı vardır," diyorum ona, o da aynısını yaparken biramı kaldırıyorum.

"Moon Walker'ı paketlemeye."

"Pack Moon Walker'a," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Sonunda eve geldik."

Yarınki toplantı için her şeyi toplarken Jonas bana nadiren gülümsüyor.

Elimi kaldırdığımda konuşmaların sesi yükseliyordu. "Sessiz olun," diyorum gür bir sesle, salondaki herkesi susturarak.

Podyumda durup ellerimi kenara koyduğumda tüm gözler üzerimde.

"Geçen geceki yarışmaya katılmadıysanız bile eminim duymuşsunuzdur. Benim adım Silas ve Moon Walker Sürüsü'nün yeni Alfa'sıyım. Bununla ilgili bir sorunuz varsa, herhangi bir zamanda pozisyon için meydan okumaları kabul etmekte hiçbir sakınca görmüyorum."

Kimse konuşmuyor ve ben başımı sallıyorum, teslimiyetin tadını çıkarıyorum.

"Mali durumu inceledim, ilgili sürü üyeleriyle konuştum ve bazı sonuçlara vardım. Birincisi ve en önemlisi, bu sürünün fonları tükeniyor. Bu sürüyü rayına oturtmak için kişisel finansmanımı kullanacağım, ancak bunun için herkesin sıkı çalışması ve özveride bulunması gerekiyor. Eğer bir işletme sahibiyseniz, mevcut iş modelinizi görüşmek üzere benimle bir randevu ayarlamanızı istiyorum.

"İkincisi, kasabadaki yerel doğaüstü varlıklarla ilgili bir sorunuz olduğunu duydum..."

Sürü üyeleri fısıldaşmak ve süregelen sorunu tartışmak için birbirlerine eğilirken ses seviyesi yükseliyor.

"Bana barışın mümkün olmadığı söylense de kendim görmek istiyorum. Bölgedeki her klanın lideriyle bir toplantı düzenleyeceğim. Cadılar, kurtadamlar ve hatta vampirler."

"Bir anlamı yok!" diye bağıyor biri salonun arka tarafından ve ben podyuma doğru eğiliyorum.

General Sun Tzu'dan alıntı yaparak "Düşmanını tanı ve kendini tanı" diyorum. "Burada büyümediğimi, beni tanımadığınızı anlıyorum. Ama anlamayı öğreneceğiniz şey, kendimi bu sürüyü bir zamanlar olduğu gibi yapmaya adadığımdır. Eğer bu diğer varlıklarla bir anlamaya varamazsak, o zaman onları düşmanımız olarak tutmakta bir sakınca görmüyorum."

Heyecan sloganları atılıyor ve diğer doğaüstü varlıklara duyulan nefretin tahmin ettiğimden daha derin olduğu açık.

Kendimi neyin içine soktum ben?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 6

I Büyükannemin evine siyah botlar, dar kesim siyah bir elbise ve hırkayla varıyorum. Zaten bu sıcakta kendimi atmak üzereyim.

Louisiana belli ki Ekim ayında olduğumuzu anlamamış.

Ön kapıdan girdiğimde verandası balkabakları, iskeletler ve sahte örümcek ağlarıyla dolu, içeri adımımı attığımda buzlu kahvem neredeyse dökülüyor.

On dört yıl önce buraya taşındığımdan beri tek kelime etmeyen kız kardeşi Daisy ile konuşurken, "Bu gerçekten zaman kaybı, bu toplantıyı yapmamın tek nedeni bu yeni sözde Alfa'ya iyice bir bakmak," diyor.

Büyük teyzem bana küçük bir gülümseme ve el sallıyor. Pencerenin önünde oturduğu sandalyenin yanında durmak için hareket ediyorum. Büyükannemden daha yaşlı ama gerçek yaşından çok daha yaşlı olduğunu düşünebilirsiniz. Zaman Daisy için zor geçmiş, saçları seyrelmiş, yüzü zayıflamış ve keşke neden solup gittiğini bilseydim. Çoğu cadı gençliğini hatırı sayılır bir süre koruyabilir. Doğaüstü varlıklar, özellikle de büyüleri yeteneklere sahip olanlar, daha uzun ve daha sağlıklı yaşayabilirler.

Aldığım her teşhis onun sağlıklı olduğunu söylüyor, yine de konuşmuyor ve her gün penceresinin önünde kitap okumaya devam ediyor. Okumam için bana verdiği kitaplardan her zaman keyif almış olsam da, sanki ne çalışmam gerektiğini içten içe biliyor gibiydi. Büyükannemin topuklu ayakkabıları fayanslara vururken onun beyaz-sarı başının tepesini öpüyorum.

"İşte . Gitmeliyiz," diyor. Buzlu kahve pipetini ağzıma sokuyorum ve onu almadan önce sıvının olabildiğince çoğunu emiyorum.

ve o da bizi buluşma yerine ışnlıyor.

Elbisemi düzeltiyorum ve derin bir nefes alıyorum, keşke beni yanında getirmek istemeseydi.

Benim büyüm sağlam. Büyük annemin pek de hevesli olmadığı şifa yolunu seçtim ama büyüm beni bu yola yönlendirdi. İyileştirici tılsımlar yapmak, teşhis büyülerini yapmak bana doğal geliyor ve bunu seviyorum. Bu sadece tipik bir Baş Rahibe çağrısı değil.

Bu benim için sorun değil ama Aster Delvaux için değil. Her tür sihirde akıcı olmalıyım, ki öyleyim. Bir iksirle başa çıkabilirim ama Iris kadar zahmetsizce değil. Elemental büyülerim iyi ama Ember'inki kadar fantastik değil.

İyileştirme büyüsünü ve kapsadığı her şeyi seviyorum. Onu benden uzak tutan tek şey, benim neslimde başka hiç kimsenin tıbbi büyü yapma çağrısına sahip olmaması, bu yüzden ben gereклиyim - sadece olağanüstü değilim.

"Beni takip edeceksiniz. Bu aptal sürü ayın her dönüşünde pençelerini değiştirirken, siz burada bir güç işareti olarak bulunuyorsunuz."

Karartılmış bir sedan yanaşıyor. Arka kapı, siyah şemsiyesini açmış, lüks siyah takım elbiseli bir adama açılıyor. Elleri eldivenlerle kaplı ve gözleri güneş gözlükleriyle korunuyor.

"Kan emicileri o davet etti," diye fısıldıyor ve bileğimden tutup beni deniz ürünleri restoranının içine doğru çekiyor.

Burası tarafsız bir yer, geceleri ortaya çıkan şeylerden haberdar olan bir insana ait.

Önlük giymiş ve her iki elinde çatal ve bıçak tutan devasa bir kerevit heykeli var. Yamyamca ve yapışkan geliyor ama bizi etkinlik alanına götürürken omuz silkiyorum.

Her koltukta hangi gruptan olduğunuza göre bir yer ayarı var ve biz iki Celestial Coven koltuğunu alıyoruz.

Pahalı takım elbiseli vampire bakıyorum ve o da bana gülümsüyor, beyaz dişi tatsız tepe aydınlatmasında neredeyse parlıyor.

"Biliyor musun, bir cadı işime yarayabilir," diyor.

Büyükannem dikenli ve güllü altın asasını masaya vuruyor. "Meclisimden birinin sana yardım ettiği gün, mezarımın başında çürüyeceğim gündür Warin," diyor.

Vampir sadece gülümsüyor, güneş gözlüklerini indirmiyor ya da eldivenlerini çıkarmıyor. Topluluktaki diğer doğaüstü varlıklar yerlerini

arka kapı gıcırdayarak açılır.

Daha yüzüme bakamadan onu hemen tanıyorum.

Silas.

Uzun zamandır kayıp olan en iyi arkadaşım. On dört yıl önce terk ettiğim ve dönüp bakmaya bile tenezzül etmediğim. Aster Delvaux'nun çatısı altında yaşamaya başladığım andan itibaren bana ya cadılar meclisi ya da hiçbir şey olduğu öğretildi. Bu yüzden Silas'ı geçmişimde bırakmam gereken şeylerin olduğu küçük bir kutuya tıktım.

Hatırladığımdan daha iri ve çok daha heybetli, ama hâlâ on altı yaşındayken sahip olduğu yakışıklı özelliklere sahip, ama artık bir erkek.

Sanırım o bir erkekten daha fazlası. Moon Walker Sürüsü'nün yeni Alfa'sı.

İlk arkadaşım, ilk öpücüğüm, sevdiğim tek çocuk şimdi düşmanım.

Kâğıtları karıştırıyor ve benim de tanıdığım bir adamın yanında duruyor. Keskin küt saçları ve ürkütücü yeşil gözlerini kaçırmak imkânsız - Jonas.

Bir yanımda bunca yıl boyunca Silas'ın Jonas'a sahip olmasından, yalnız olmamasından mutlu. Silas'ın sert yüz hatlarının odayı tarayışını izlerken kalbimin bir parçası kırılıyor, dudaklarında en ufak bir gülümseme bile yok.

Kahverengi gözleri nihayet bana dikildiğinde, bakakalıyor.

İkimiz de birbirimizi içimize çekerken odada sanki başka kimse yokmuş gibi. Ayrı kaldığımız süre dış görünüşüne iyi geldi ama bana bakarken göğsünü ovuşturması tavrını etkilemedi. Yüzünden her duygu geçiyor gibi: öfke, hayal kırıklığı, merak, kızgınlık ve tamamen tanınmayan başka bir şey.

Benimkinde ne gördüğünü merak ediyorum. Muhtemelen suçluluk duygusu. Silas'ı uzun süre kendimden uzak tuttum, oraya gitmeme bile izin vermedim. Nasıl izin verebilirdim ki? Büyükannem bana insan olmayan farklı varlıkların var olduğunu ve beni almaya geldiğinde bir şekil değiştiren ya da kurt adamla birlikte olduğumun kokusunu alabildiğini söyledi.

Bu yüzden Silas'ı geçmişimde saklı tuttum. Bazen kendimi yalnız ya da üzgün hissettiğimde, farklı bir yaşamda ne olabileceğimizi, kim olabileceğimizi hayal ederdim.

Ama bu o hayat değil, karşımda bir kurt sürüsünün Alfa'sı olarak oturması da bunu pekiştiriyor. Tekrar birlikte ya da arkadaş olduğumuz bir evren yok ve ciğerlerimdeki hava emiliyormuş gibi hissediyorum.

"Soyuma aval aval bakmayı bıraktın mı?" diye araya girince Silas'ın bakışları ona kayar.

"Özür dilerim, başlayalım," diyerek yerine oturdu ve bizim kafa karıştırıcı buluşmamızı geçiştirdi.

Tezgâhı yumrukluyor ve ben gözlerimi ondan alamıyorum. Baktığımı hissederse, pes etmiyor, benim yönümden başka bir yere bakmıyor.

"Benimle buluşmayı kabul ettiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Ben Alfa sürüsü lideri Silas ve bu toplantıdan birbirimizi daha iyi anlayarak ve ilerlemek için bir çözüm bularak ayrılabileceğimizi umuyorum."

Büyükannem barıştan en ufak bir şekilde bahsedildiğinde bile alay eder.

"Eğer istediğiniz barışsa, bu toplantı neden gece yapılmadı?" diye soruyor az önceki vampir.

"Öngörüsüzlüğüm için özür dilerim."

"Hmm. Bu toplantı sırasında iki kez özür dilediniz. Sürünüzün keskin dişleri arasında son bulan cadıların hayatları için de özür dilemeye mi geldiniz? Ya da meclisimize karşı yüzyıllardır işlenen suçlar için?" diyor o zengin, güneyle tınısıyla.

Bazen keşke ben de onun ya da meclisin geri kalanı gibi konuşabilsem diyorum. Belki bazı dilsel seçimleri kapmış olabilirim ama asla Aster'in yapabildiği gibi güneyle sofistikeliğinde küfür edemem.

"Lütfen bana bu suçlardan bahset. Bugün yaşayanlarla ilgili olanları," diye meydan okuyor Silas, hâlâ bana bakmıyor.

Eğer bir şansım olursa ona ne diyeceğim? Ne diyeceğim ki? Seni terk ettiğim için üzgünüm. Bu benim seçimim değildi, ama şimdi seninle hiçbir şey yapmak istememek öyle mi?

Düşüncesi bile boğazıma safra kaçmasına neden oluyor.

Dudakları kasılıyor, sanki bir şey söylemek istiyor ama bu konuyu açarsa kartlarını göstermiş olacak. Bunun yerine, kolay olanı seçiyor. "Dolunaydan ve neredeyse her üç ayda bir köpeklerinizden birinin ritüellerimizi nasıl böldüğünden başlayabiliriz."

"Kurtlar," diye düzeltiyor Silas. "Dolunayda herkesin nerede olup olamayacağına dair anlaşma çizgileri var mı?"

"Dolunayda nerede dolaşacağımız bizim kontrolümüz dışında," diyor kurt adam elçi. Adı Elias ve aslında kötü bir adam değil. Isırılmadan önce lise futbol takımının koçluğunu yapıyordu ama artık hayatı aya bağlı.

Sanırım hepimizin hayatını bir şekilde kontrol ediyor.

Vampirler gecenin örtüsü altında gelişir ve dolunayın getirdiği ışıltıyı severler.

Kurt adamların hayatı ayda bir kez değişen, ancak değiştiğinde tamamen kontrolden çıkan bir aya odaklanmıştır.

Cadılar ayı bir güç kaynağı, şükran ve meclisimizi merkezileştirmenin bir yolu olarak kullanırlar.

Şekil değiştirenlerin aya olan bağları benim için bir muamma, ancak gece gökyüzü tarafından kutsanmak için su kavanozları koyarken kaç kez ulumaların kakofonisini dinlemek zorunda kaldığımıza bakılırsa, ona değer veriyorlar gibi görünüyor.

"Kendini zincirlemiyor musun?" diye soruyor büyükannem tiksintiyle. Yere batmak istiyorum.

"Canavarı inkar etmek sadece işleri daha da kötüleştiriyor. Dolaşmasına izin verdiğimde, enerjisini dışarı çıkarıyor. Kimsenin benimle aynı kaderi paylaşmasına izin vermedim ve vermeyeceğim."

Büyükannem tırnaklarını masaya vurarak Silas'ın ona neden oluyor.

"Benim sürümün ve senin cadılar meclisinin aylık ritüellerimizi gerçekleştirmek için belirli, özel alanlara sahip olması için sınır çizgileri oluşturabiliriz."

Benim yanımda sırtı dikleşiyor. Teklifini beğendi ama ondan o kadar nefret ediyor ki kabul edeceğini sanmıyorum.

"Neden?" diye soruyor ve ben ellerimin üzerine oturuyorum, bu his parmaklarımı uyuşturuyor. Belki buna odaklanırsam olacak her şeyi unutabilirim.

"Neden ne?" Silas açıkça tedirgin bir şekilde sorar.

"İmkânsız olduğunu bile bile neden buraya gelip kendini ve sürünü bir barış anlaşmasıyla utandırıyorsun? Barış için takas etmeye değer bir şeyiniz olmalı," diyor ve ayağa kalkıp avuçlarını masaya dayayarak odaya bakıyor. "Hiçbirinizde istediğim bir şey yok, benim için önemsizsiniz. Eğer isteseydim, tek bir bilek hareketiyle hepinizi öldürebilirdim. Sürünün neden hâlâ hayatta olduğunu biliyor musun Silas?"

Adam ona bakıyor, cevap vermiyor ve kadın ona normalde en güçlü erkekleri bile korkutacak hınzır bir gülümseme atıyor.

"Yaşıyorsun çünkü yaşamana izin verdim. Çünkü sürünüz o kadar önemsiz ki sizi neredeyse hiç düşünmüyorum. Tarih kitapları

Bu kavgayı neyin başlattığı konusunda kafam karışık, ancak Alpha Collins'in dümeninde tanık olduğum her şeyi unutmuyorum" diyor.

Bu isimle Silas başını öne eğer. Bu isim onun için yeniydi.

"O orospu çocuğundan nefret ederdim ama o adam bir Alfa'ydı. Senin zavallı küçük sürünü şiddet ve teknolojiyle modern çağa taşıdı. Meclisimin bir üyesini gerçek bir kurt gibi dişleriyle değil, çok daha kötü bir şeyle öldürdü," diyor ve tırnağını masaya vuruyor. "Bu aptal barış anlaşması fikrini unutabilir ve seni on kat daha sert bir şekilde alaşağı etmem için hazırlanabilirsin."

Silas, "Böyle düşündüğünü duymak talihsizlik," diyor ve büyükannem esasını geri çıkarmış bile.

Her ikisinin de bu durumu nasıl ele aldıklarını izlemek acı bir gerçek ama çelişkili düşüncelerimi derinlere itiyorum. Benim sadakatim büyük anneme ve meclisime. Onu bir ömür önce tanımış olmam hiçbir şeyi değiştirmez, değiştiremez.

"Sürünüzün bir Alfa daha kaybetmesi çok daha talihsiz olurdu, değil mi? Violet, kalk, gidiyoruz," diyor.

Onunla gerçekten konuşmadan ayrılmak yanlış geliyor ama başka ne yapabilirim ki?

"Evet Violet, büyük annenle birlikte kaç. Ait olduğun yer orası," diyor Silas ve kelimeler göğsümün tam ortasına çarpıyor.

Yine de tereddüt etmiyorum; çenemi yüksek tutuyorum, dönüp ona bakarken gözlerim yaşarmıyor.

"Haklısın, ait olduğum yer orası."

OceanofPDF.com

BÖLÜM 7

I "Odaklanmaya ve toplantı için kalan diğer doğaüstü varlıklarla konuşmaya çalışıyorum ama Thorin zihnimde beni azarlamayı bırakmıyor.

"Eşim. Lanet olası eşim oradaydı ve sen onun gitmesine izin verdin. kötü davrandın. Onun peşinden gitmeli ve onu neden hak ettiğimizi göstermeliyiz. Büyükannesini öldürüp onu cadılar meclisinin başına geçirebiliriz."

Onu sallamaya çalışıyorum ama söylenmeye devam ediyor.

"O çok güzel. Anılarındaki kız bu. Eğer gitmeseydi bunca zamandır eşim ," diyor Thorin. Kendimi toparlamaya çalışırken içimi muazzam bir hüznü kaplıyor.

Şu anda Violet'i düşünemem.

Yıllar geçtikçe daha da güzelleşti. Büyükannesi gösteriyi çaldığı için mizacı hakkında bir şey söyleyemem. Ama onun meclisine olan sadakatının benim sürüme olan sadakatımla aynı olduğu açık. İkimiz de kimi desteklediğimiz konusunda kolay kolay ikna olmayacağız.

Tüm bu ironi gülünç. Yıllarca özlemini çektiğim ve arkasına bile bakmadan kaçıp giden kız benim eşim. O lanet bir kurt bile değil. Bir cadı benim eşim ve ben onunla hiçbir şey yapmak istemiyorum.

"Kendi adına konuş."

"Siktir git, Thorin."

Odadaki diğer herkesi dinlemeye çalışırken kurdum kafamın içinde benimle alay ediyor. Kurtadamlar ve sürüler birlikte çalışmaya istekli. Ama

Vampirler, masum yolcuları kana kana içebildikleri sürece kayıtsızdırlar.

"O halde birbirimizin işlerine karışmamayı ve cadılarla birleşik bir cephe oluşturmayı kabul ediyoruz?" Ben soruyorum ve masanın etrafında anlaşmalar oluyor.

Vampir Warin ayağa kalkıyor. Kerevit heykelinin yanından geçerken "Bir dahaki sefere aile dostu bir yer seç," diyor ve restorandan ayrılmadan önce içeride siyah bir şemsiye açıyor.

Sürü liderlerinin ve kurt adamların geri kalanı ayrılırken Jonas ve ben az önce olan her şeyi özümsemek için geride kaldık.

"Bu ilginçti."

"Hangi kısmı?" Şakaklarımı ovuşturarak soruyorum.

"Muhtemelen Violet'i bulduktan sonra onun artık düşmanınız olduğunu öğrenmenizle ilgili kısım."

Dirseklerimi masaya dayıyorum ve avuçlarımı alnıma koyuyorum. "O benim eşim."

"Thorin doğruladı mı?"

Başımı sallıyorum ve arkadaşım sırtıma vururken inliyorum.

"Boktan bir şans ama azından hâlâ ateşli."

Ellerimi yüzümden çekip onu işaret ediyorum. "Onun hakkında böyle konuşmayacaksın."

Jonas sadece gülümser. "Evet, kesinlikle senin eşin. Görünüşe göre çok uzun olan yapılacaklar listene ekleyeceğin bir şey daha var."

"Sakın bana hatırlatma."

"Ama aslında Beta olarak benim işim size görevlerinizi hatırlatmak."

İç çekiyorum ve sesini hatırlayarak ona sallıyorum. Hala hatırladığım gibi tatlı ve yumuşak, ama şimdi hafif bir kenar var. *'Haklısın, ait olduğum yer burası'* diye tekrar tekrar çalıyor kafamın içinde.

Ya yaşadığım onca şeyden, yaptığım onca şeyden sonra eşimi alamazsam?

Thorin bu ihtimal karşısında sızlanıyor ve ben de onu zihnimin derinliklerine itiyorum. Beni de duymak zorunda bırakmadan somurtabilir ve sızlanabilir.

Bunun yerine, yenilenmesi gereken küçük kulübeme geri dönüyorum ve bu sürünün başarısız olmaması için yapabileceğim şeyleri düşünüyorum. Kızını terk ederek yetim kalmama neden olan büyükbabam gibi olmadığımı emin olmak için.

Burada bu sürüyle birlikte olmamın, bir Alfa olmamın sebebi o olabilir ama o iyi bir adam ya da kurt değildi.

Mander'i ve okulunu yok ettiğim an, bu hediyeı boşa harcamayacağıma dair kendime bir söz verdim. Kurt olmamın bir sebebi vardı ve bu sebep iyilik için olmalıydı, özellikle de vazgeçtiğim onca şeyden sonra.

Kendime bir brendi dolduruyorum ve yıpranmış deri koltuğa oturup Violet'i düşünüyorum.

Toplantı boyunca hiç gülümsemedi ve ben de anılarımı araştırıp gülümsediğı zamanların nasıl göründüğünü hatırlamaya çalışıyorum. Gözümde canlandıramıyorum ve bu da içimde derin bir üzüntü .

Onu hiç unutmadım ama çabalamadan da olmadı.

Bay Mander bize ailesinin bulunduğunu ve gece yarısı evine geri götürüldüğünü söyledi. İlk başta onun için mutlu olmuştum, nereye ait olduğunu biliyordu ama bu mutluluk, ondan bir daha mektup ya da herhangi bir mesaj alamayınca yerini acıya bıraktı.

O berbat akademide okuduğum tüm dosyalara rağmen Violet'in nereye gittiğine dair hiçbir kayıt yoktu. Sanki ortadan kaybolmuş gibiydi.

On dört yıl sonra onu buldum ve sürümü yok etmek isteyen cadının soyundan geliyordu.

Eşim olsun ya da olmasın, sürü önce gelir. Moon Walker Sürüsü'nün gerçek bir liderliğe ihtiyacı var ve eğer bu Violet'ı feda etmek anlamına geliyorsa, o zaman bunu yapmak zorundayım.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

BÖLÜM 8

D Aptal insan. Eşimizi öylece unutabileceğimizi mi sanıyor? O zaman kandırılmış.

Sürüyü koruma ve liderlik etme dürtüm Silas'ınki kadar güçlü. Ama eşimi aramak uzun ve yorucu bir süreç oldu. Onun anılarındaki kız olduğunu bilseydim, onu daha önce avlardım.

Silas'ın içinde çok uzun süre bastırılmışım, gerçek formumu gösteremiyordum. O hasta adam bizi gerçek potansiyelimizden uzak tuttu.

Ben de boğazını yırttım.

Silas parasını aldı, esir tutulan ve test edilen diğer varlıkları serbest bıraktı ve biz de bir sürü aramaya başladık.

Alfa olmaktan başka bir şey yapamazdım. Başka bir kurda asla boyun eğmem. Pençelerimi toprağa gömüp başka bir orospu çocuğuna boyun eğmektense göçebe olmayı tercih ederim.

Moon Walker Sürüsü bizim
sürümüz. Ama Violet bizim
eşimiz.

İkisine birden sahip olamayacağımızı düşünen adam kadar aptal değilim. Zaten geceleri kendi formuma geçip istediğimi yaptığımı düşünürsek, sandığı kadar bilge de değil. Adam uyurken çok daha sessiz ve eğlenceli oluyor.

Uyandığında şikayet edecek, ben zihninin derinliklerinde dinlenirken neden bu kadar yorgun olduğunu merak edecek. Bir formu paylaşabiliriz, düşüncelerimizi paylaşabiliriz, ama ben daha üstün bir varlığım.

Fırının arka kapısı kilitli ama menteşeyi dişlerimin arasına alıp çekiştirerek kapıyı açıyorum ve tırnaklarımla koridorda ilerliyorum.

yere vuruyor.

Plastik bir kapta saklanan en güzel görünümlü keki almadan önce kendi payıma düşen pralinleri yiyebilirim.

Nazik olma çabalarımın rağmen dişlerim plastiğe saplanıyor, ama işimi görecektir.

Mahkemeye vermem gereken bir arkadaşım var ve eğer adam bunu yapmayacaksa, o zaman sorumluluğu ben almalıyım.

Silas anılarını benim gibi hatırlayamıyor. Dönüşüm geçirip serbest kalır kalmaz haftalarca onun en unutulmaz anlarını araştırdım. Violet, Jonas ve kurdu Hyde her zaman en mutlu anlarının merkezindeydi.

Tarihi çok iyi hatırlıyorum. Ekimin on biri. Eşimin doğum günü ve onu düşündüğümüzü bilmeye ihtiyacı var. Silas daha işbirlikçi olsaydı ona güzel bir şeyler alabilirdik ama küçük cadı benim küçük ikramımdan hoşlanabilirmiş gibi hissediyorum.

Cadıların bölgesinin derinliklerindeyim, sanki büyülerini havaya nüfuz etmiş gibi. İçgüdülerim beni Cadılar Bayramı süslemeleriyle kaplı bir kulübeye yönlendiriyor ama kokusunun burada o kadar derin olmadığını hemen fark ediyorum. Buraya sık sık geliyor ama burası onun evi değil.

Burnum havada, nefes alıyorum ve kuzeye doğru gidiyorum.

Keki yeme, kendime hatırlatıyorum. Fırında ekmek pudingi yemeliydim. Belki bunu bıraktıktan sonra geri dönerim.

Minik güneş ışıkları. Hayır, önümde devasa mor bir ev dururken ağaçların yürüyüş yolunu kaplamasında bir sihir olmalı. Devasa sütunların etrafına sarmaşıklar sarılmış ve verandada çeşit çeşit balkabağı var.

Bu. Burası arkadaşımın evi.

Merdivenleri çıkıyorum ve kabı matın üzerine yerleştiriyorum, patimi kullanarak plastiği olabildiğince iyi ayarlıyorum.

Yarın doğum günü için uyandığında, eşinin onu düşündüğünü bilecek. Silas'ı özür ikna edeceğim ve eşimizi geri alacağız.

Çok basit olacak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 9

I Karnımda bir ağrıyla uyandım ve gözümü tavana kırptım. Daha büyük bir yatağa ihtiyacım var ve bu kadar geç saatte yemek yemeyi bırakmalıyım. Derin bir iç çekerken elimle göğsümü ovuyorum.

Ayağa kalkıp giyinirken omurgamı yalayan bir his var. Mısır sapları, balkabakları ve cadı propagandasıyla süslenmiş şehir merkezinden geçerken ayaklarım kendi kendine hareket ediyor ve beni motosikletime götürüyor.

Adliyenin önüne park ederken kaşlarım çatılıyor, neden burada olduğumu merak ediyorum. Ama bedenim bir an bile durmama izin vermiyor. Sanki bir ip boynuma dolanmış ve beni girişten Bölge Mahkemeleri Ofisi'ne doğru sürüklüyor.

Kapıyı açar açmaz Violet'i başını ellerinin arasına almış buluyorum. Gecelik mi giyiyor?

Başını kaldırıyor ve parlak mavi gözleri benimkilerle buluşuyor.

"buradasın," diyor sinirli bir sesle. "Boku yedik."

BÖLÜM 10

I Walter irkilirken göğsümü tutarak nefes nefese uyanıyorum. *"Doğum günün kutlu olsun, sanırım,"* diyor bağlantımız aracılığıyla, gri patisini yalıyor ve tekrar uyumak için kıvrılıyor.

Tanıdığım en iyi günümde bile huysuzdur ama cadı olduğumu öğrendiğimden beri benim için çok önemli. Az önce büyükannemin kapısında belirdi, bana tanıdığım olduğunu, adının Walter olduğunu ve kedi maması yemediğini söyledi.

"Bir sorun var Walter," diyorum ona, botlarımı giyerken bedenim kendi kendine hareket ediyor.

Buna karşı koymaya çalışıyorum ve dolabıma gidip üstümü değiştiriyorum ama sanırım olacaksa bu ipek, beyaz gecelikle olacak.

Yatağın üzerinde durup beni değerlendirirken Walter'ın kulakları geri kaçıyor.

"Ne oldu?"

"Ben... Bilmiyorum. Sanki bir yere gitmem gerekiyormuş gibi."

Walter, *"Karşı koyma,"* diye öneriyor.

Bilge kediye başımı sallıyorum ve çantamı alıp asamı içeri atıyorum. Ön kapıyı açıp aşağı baktığımda ezilmiş bir kek görüyorum. Kabı inceliyorum ve plastikte diş izleri var gibi görünüyor.

Ne oluyor be?

Ayaklarım beni hedeflerine götürürken nereden geldiğini bilmeden geri koyuyorum. Kollarımı kendime doluyorum. Gece havası çok soğuk. Arkamı dönüp bir kazak almak için evime geri dönmeye çalıştığımda bile vücudum bana izin vermiyor. Onun yerine asamı çıkarıp

Isınma büyüğü işe yarıyor. Ancak ivmemi durduracak veya beni eve geri götüreceğ herhang bir şey yapmaya çalıştığımda, asa işe yaramaz gibi görünüyör.

Kızlar bana doğum günü şakası falan yapıyor olabilirler mi?

Ana caddeye ulaşana kadar yarım mil boyunca arazimin yolunda yürürken en iyi tahminim bu. En azından güneş doğarken artık o kadar üşümüyorum ve yolun geri kalanını beni etkileyen büyüünün yönlendirmesine izin veriyorum.

Ayaklarım ağrıyor ve tek yapmak istediğim yatağa geri dönmek, ama görünüşe göre beni ele geçiren şeyin başka planları var.

Sonunda şehir merkezine ulaştığımda ve bacaklarım beni adliyeye henüz hiçbir yer açık değildi.

Erkenci kuşlar yakındaki işyerlerine akın ederken etrafıma bakıyorum. Dışarıdaki banka oturuyorum ve endişeyle ayağımı sallıyorum. İçten içe kalkıp eve dönmek istiyorum ama ayaklarım hareket etmiyor.

Otuzuncu yaş günümün böyle geçeceğini düşünmemiştim. Büyükannele kahvaltı edecek ve günün geri kalanında rahatlayacaktım. Özel bir şey olmayacaktı ama istediğim buydu.

Ellerim titreyerek çantamdan telefonumu çıkardım ve büyükanne aradım. Mesajlara cevap vermeyi reddediyor.

Cevap vermiyor ve ona sesli mesaj bırakırken rahat bir nefes alıyorum.

"Hey, büyük anne. Uyandığımda kendimi pek iyi hissetmiyordum. Kahvaltıyı erteleyebilir miyiz? Seninle sonra konuşuruz. Biraz daha uyumaya çalışacağım."

Telefonu kapattım ve beklemeye başladım. Bedenim bu binaya girmek için yalvarıyor ve nedenini bilmiyorum.

İlk devlet memuru kapıya geliyor ve bana bakıyor. Bu gecelik ve botlarla gülünç görünüyor olmalıyım. Saçımı bile taramadım.

Kapı açılır açılmaz ite kaka içeri giriyorum. Güvenlikten geçiyorum ama hepsi bana garip garip bakıyor, sanki izleme listelerindeymişim gibi. Muhtemelen öyle olmalıyım, çünkü bana her ne oluyorsa kesinmiş gibi geliyor.

Evlilik cüzdanı bürosunun kapısını açtığım anda içimde bir şeyler sakinleşiyor. Yine de gidemiyorum ve bunun yerine banka oturup düşünüyorum.

"İlginç bir gelinlik seçimi. Damat yakında burada olacak mı?" diye soruyor masanın arkasındaki sade görünümlü kadın.

"Ne?" Cevap veriyorum.

"Tanrı seni korusun, buraya evlenmeye geldin, değil mi?" dediğinde ona göz kırpıyorum ve 1975'ten beri güncellenmemiş olan eski devlet dairesinde etrafıma bakıyorum.

Ben mi? Evleniyor muyum? Cehennemin yedi kat dibinde oluyor? Geri çekilmeye çalışıyorum ama bedenim izin vermiyor. Belli ki güçlü bir sihirli güç beni özellikle burada tutuyor.

Beni burada tutan, evlenmemi isteyen ne olabilir? Bu kadın muhtemelen benim deli olduğumu düşünüyor, geceliğim, botlarım ve saçlarım muhtemelen berbat görünüyor. Birkaç kez göz kırpıyorum ve son birkaç günü düşünüyorum, farklı olan bir şey var mıydı?

Ağzım açık . Hayır... Hayatta olmaz. Silas.

"Hanımefendi?" sorarak bütün noktaları bir araya getirmemi engelledi.

"Evet, yakında burada olacak," diye fısıldıyorum, ellerime bakarak. Buraya gerçekten mecbur olup olmayacağını bilmeden. Hayatımın geri kalanında evlilik ruhsatları için ofiste oturmak benim yeni araf biçimim mi?

İmkânı yok. Silas'la o anlaşmayı yaptığında cadı olduğumu bile bilmiyordum. Bir asam yoktu ve on altı yaşındaydım, Tanrı aşkına, ne söylendiğini bile hatırlamıyorum. Anlaşmayı gerçek anlamda yapmadım.

Sanırım bunu söylediğimde söylemiştim. Ama şu anda, bunun olmasını engellemenin bir yolunu kesinlikle bulmam gerekiyor.

Neyse ki vücudum kadınlar tuvaletine girmeme izin veriyor. Kendimi bir kabine kilitliyorum ve asamı çıkarıyorum. Aklıma gelen tüm etkisizleştirme büyülerini deniyorum ama sorun şu ki ilk büyüyü nasıl yaptığımdan bile emin değilim.

Yani, eğer bir büyü olsaydı. Ya bizi lanetlediysem ya da üzerimize bir büyü yerleştirdiysem? O gece ne söylendiğini, içinde bulunduğum bu çok yanlış durumu neyin düzeltebileceğini hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum.

Çok uzun zaman önceydi ve o gece çok şey oldu. Sadece temel şeyleri hatırlayabiliyorum. Otuz yaşında bekar olursak birbirimizle evleneceğimize dair birbirimize söz vermiştik.

Sanırım bu, Silas'ın ayrı geçen yıllar içinde birini bulup bulmadığına dair sorumu yanıtlıyor. İkimiz de bekâr ve otuz yaşındayız ve o gece sihrim her ne yaptıysa geri dönüp peşimizi bırakmadı.

Ciğerlerimdeki hava dışarı sızıyormuş gibi hissediyorum ve bedenimin bu banyoda saklanmaktan yorulduğunu fark ediyorum. Ayaklarım beni sürüklemeyi önce saçlarımı düzeltmek ve gözlerimin altındaki koyu halkaları azaltmak için hızlı bir büyü yapıyorum

Banyodan öyle bir güçle çıktım ki bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

Bankıma geri döndüm ve başımı ellerimin arasına alıp oturdum.

Belki Silas bu çekiciliğe sahip değildir? Belki de tek yapmam gereken günü atlatmaktır, böylece özgür ve temiz oluruz.

Görünüşe göre o kadar şanslı değilim, çünkü dağınık saçlı Silas katibin ofisinin kapısını açıyor ve bana dik dik bakıyor. İçimi bir rahatlama kaplıyor, sanki o yanımda olduğu için artık acı çekmiyordum gibi.

"buradasın," diyorum hayal kırıklığına uğramış bir rahatlamayla. "Boku yedik."

Silas ne haltlar döndüğünü merak ederek bize bakan insanlara bakıyor. Sonra boğazını temizlemeden önce benim skandal yaratan geceliğime bakıyor.

"Ne oluyor lan?"

Etrafıma bakıyorum ve bankın üzerine doğru kayıyorum; alanın çoğunu kaplıyor ve onu tekrar bu kadar yakınımda görmek garip. Çok büyük olan kollarını kavuşturup bana dik dik bakarken vücudu adeta ısı yayıyor.

"Ne yaptın sen? Sanki buraya gelirken transa geçmiş gibiydim," diye fısıldıyor.

"Benim için de aynısı oldu."

Kaşları çatılıyor ve sakalını ovuşturuyor. Nefret ediyordum gibi yaptığı cızırtılı bir ses çıkarıyor.

"Ne demek istiyorsun? Belli ki dünkü toplantının almak için önemsiz bir büyü yapmışsın."

Başımı sallıyorum ve yutkunuyorum. "Hayır, bu büyüü on dört yıl önce, farkında bile olmadan yaptım," diyorum siyah ojelerimi karıştırırken.

Bankta arkasına yaslanıyor, söylediklerimin hemen yerine oturmadığı belli. "Ayrıldığım gece," diyorum, hafızasını tazelemeye çalışarak.

Gülüyor. Kahkaha atıyor, derin bir gümbürtü gibi, ama sonra yüzüme baktığında duruveriyor, bana bakarken yüz hatlarından tüm şakalar siliniyor.

"Ciddi olamazsın?"

"Şu anda seninle evlenmek isteyeceğimi mi sanıyorsun?" Şikayet ediyorum ve yemin ederim gözlerinin arkasında bir şey parlıyor, koyu kahverengisi bir an için neredeyse altın rengine dönüyor. Kıcımlı acıtan bu sert bankta ağırlığımı kaydırıyorum, keşke hala yatakta olsaydım ve bu kızgın ifade yüzüne yapışmamış olsaydı.

"Hayır, tıpkı seninle evlenmek istemediğim gibi."

"Korkarım bu konuda başka bir seçeneğimiz yok," diyorum ona. Mantıken buradan mümkün olduğunca uzaklaşmak istesem de, içimdeki her şey beni o tezgâha gitmeye ve bu evliliği meşru kılmaya itiyor.

"Peki, bu konuda bir şeyler yap. Küçük asanı çıkar ve bunu ortadan kaldır" diyor. Ben de aynı şekilde hissetsem bile bu duygularımı incitiyor.

"Saatlerdir buradayım. Hangi büyüü yaptığımı ya da on dört yıl önce bir büyü olup olmadığını bile bilmiyorum. O zamanlar ne olduğumu bile bilmiyordum Silas. Tersine çevirme hakkında bildiğim her şeyi denedim. Böyle bir şeyi geri almak zaman ve araştırma gerektirecek."

"Gerçekten şimdi evlenmemizi ve bunu daha sonra çözmemizi mi öneriyorsun?"

"Başka bir fikrin var mı? Benimle aynı çekimi , değil mi? Sanki buradan ayrılmak acı verici olacaktı gibi?"

Etrafına bakınıyor ama yenilgiyle başını sallıyor. En azından bu duyguda yalnız olmadığımı sevindim.

"Bunu kimse bilmemeli," diyor ve konuşmamızı gizlice dinlemeye çalıştığı belli olan çalışana bakıyor.

"Bu konuda hemfikiriz. Büyüye istediğini vereceğiz ve ben de ona nasıl karşı koyacağım üzerinde çalışacağım. Kimsenin bilmesine gerek yok ve ben bunu çözerken birbirimizi görmemize bile gerek yok."

Silas, tıpkı toplantıda yaptığı gibi, acı çekiyormuş gibi tekrar göğsünü ovuşturuyor.

"İyi misin?"

İkimiz de ayağa kalkıp birkaç saattir bana ters ters bakan kadına doğru yürürken, "Şu işi bitirelim artık," diye homurdanıyor.

"Başardın. Korkup korkmadığınızı merak ediyordum. Kimliklerinizi görebilir miyim ve bunu doldurmanızı istiyorum. Ruhsat talebinizi işleme koymak için yirmi dört saate ihtiyacımız var ve ardından özel bir tören düzenleyebilir ve nikah memuruna imzalatabilirsiniz ya da adliyede bir zaman ayırtabilirsiniz" dedi.

"Hayır, bunun bugün resmiyet kazanması gerekiyor," diyorum ona.

Dilini şaklatarak, hükümetin kendisine tuhaf bir Gelinzilla'ya katlanacak kadar para ödemediğini çok az kelimeyle söylüyor.

"Üzgünüm, olağanüstü bir durum olmadığı sürece yirmi dört saate ihtiyacımız var."

Oh, siktir et. Cadı olmanın işe yaradığı bir zamandayız.

"Cheryl, bu belgeyi imzalayacaksın ve evlenmemiz için bizi programa alacaksın. Bugün."

Onu etkim altında tutarken asamı sıkıca kavradığımda kaşları çatılıyor. Bu çok sık kullandığım bir büyü değil ama büyük annem bu konuda çok başarılı. Eğer bana zihinsel manipölasyon konusunda özel dersler vermeseydi, şu anda bunu yapabilmemin imkânı yoktu.

Cheryl şaşkınlığını göz kırparak atar.

"Tamam. Görevli sizi birazdan geri götürecektir. Bunu imzalaması için ona verin," diyor, yüzünde açık bir şaşkınlık ifadesi var.

"Peki ya gizlilik?" Silas bana bakarak soruyor.

Onu toplantıda gördüğümde hatırladığımdan çok daha iri olduğunu biliyordum ama şimdi yanında durmak neredeyse komik geliyor. Gerçekten de bir Alfa sürü lideri.

"Evliliğimizin kaydının mühürlenmesine ihtiyacımız var."

Cheryl, "Evlilik cüzdanlarını mühürlemiyoruz," diye yanıtlıyor.

Derin bir nefes alıp odaklanıyorum, asam bu tür bir güç için kanal görevi görüyor, aksi takdirde muhtemelen bayılırdım.

"Bunu mühürleyeceksin. Bu bir güvenlik meselesi."

Cheryl bana göz kırıyor ve burnunu kıvrıyor. "Tamam, bunu sizin için yapabilirim. Oturun, tezgâhtar birazdan yanınızda olacak."

Sert ahşap banka oturduğumuzda az önceki gerginlik ve tedirginliğin bir kısmı beni terk ediyor. Silas ve ben sessizce otururken başımı ellerimin arasına alıyorum. Kadını büyülediğimi fark ettiyse bile bir şey söylemiyor ve buna minnettarım.

Söylemek istediğim, sormak istediğim o kadar çok şey var ki, ama ne anlamı var ki? Belki evliliğimizi iptal ettirebiliriz ya da sihirle geriye doğru çalışabilirim. Her iki durumda da evli kalmayacağız ve kesinlikle arkadaş değiliz.

Son on dört yıldır neyin peşinde olduğu önemli değil; nasıl bir adam olduğu önemli değil, çünkü biz bir hiçiz. Kısa bir süre sonra karı koca olabiliriz ama uzun sürmeyecek.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 11

"S ilas Walker ve Violet Delvaux," diyor tezgâhtar kapıyı açarken ve biz ayağa kalkarken.

"Walker?" Violet burnunu kırıştırarak söylüyor.

"Bana hiç soyadı verilmedi, ben de sürünün soyadını aldım," diyorum ve odaya girdiğimizde yere bakıyor.

Konuk yok, tanık yok ve katip töreni izlemesi için ofisten birini çağırıyor.

Violet kollarını ortasına sarıyor, bu korkunç bir şey çünkü ipeksi beyaz geceliğini göğüslerine bastırıyor.

Yaramaz küçük cadının meme uçları delinmiş ve bu bilgiyle ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yok.

Thorin aklımın bir köşesinde, *"Bu bilgiyle ne yapmamız gerektiğini biliyorum," diye* ve ben onu kafamın dışına itiyorum.

Şu anda ihtiyacım olan son şey, kurdumun Violet'in üzerine titremesi. O benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Bir zamanlar arkadaşım, bir zamanlar sevdiğim kızdı, ama şimdi hiçbir şey.

"O bizim eşimiz ve gelinimiz, seni lanet olası aptal," diyor Thorin ve ben onu daha da uzağa itiyorum. Sinirlenmişti ama Violet'e bakarken onu kafamdan silkeledim.

"Tamam, tanışımızı bulduk. Bunu kısa ve basit tutacağız," diyor katip. "Yüzüğünüz var mı?"

Violet ikimiz adına da "Hayır," diyor ve tezgâhtar rahatsız görünüyor ama yine de kabul ediyor.

Konuşmasını yaptı ve törenin en önemli kısmına geldi. Dilimi ısırarak istiyorum. Kelimeleri geri yutmak istiyorum ama ne kadar dirensem de hain kelimeler içimden dökülüyor.

"İstiyorum," diyorum istemediğim halde.

Violet biraz daha az dirençle, "İstiyorum," diyor ve acaba bunun nedeni bizi bu karmaşadan nasıl kurtaracağına dair bir plan yapıyor olması mı?

"Bana verilen yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum.

Gelini öpebilirsiniz."

Başımı sallıyorum ve Violet da aynısını yapıyor, ayaklarımız kendi kendine hareket etse de bizi ayak parmağımıza getiriyor.

"Bunun hiçbir anlamı yok," diye fısıldıyor Violet.

Eğilip onu dudaklarından öperken "Hiç yoktan az," diye cevap veriyorum.

Çok hızlı, dostça bir öpücük bile sayılmaz ama buna rağmen, on dört yıl önce içimde dolaşan aynı his tekrar içimde parlıyor. Kendimi tutuyorum, o hissin peşinden gitmiyorum.

Violet Delvaux benim düşmanım. Büyükannesi sürümü, doğuştan gelen hakkımı, peşinden gitmeye yemin ettiğim insanları yok etmek istiyor.

Arkadaşım ya da karım olması fark etmez. Benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Dışarıda yürürken Violet evlilik cüzdanımızı tutuyor. Birkaç adam küçük beyaz elbisesiyle ona aval aval bakıyor ve ben onların gözlerini oymamak için kendimi zor tutuyorum.

Umursadığımdan değil, sadece saygı meselesi.

Motosikletime ulaştığımda etrafına bakınarak "Beni eve bırakabilir misin?" diye soruyor.

"Süpürgeyi buraya uçurmadın mı?" Ben soruyorum, o yüzünü buruşturuyor. "O gerçek bir şey değil. Ve buraya kadar yürüdüm," diyor.

"Görünüşe göre dönüş yolunuz daha da uzun olacak. Birbirinizle görünmek iyi bir fikir değil."

İç çekiyor ama başıyla onaylıyor.

"Bilgi edindiğimde size haber veririm, yarın büyüünün bunu iptal etmemize izin verip vermeyeceğini görebiliriz."

Önce evlilik cüzdanımıza, sonra da bana baktı. "Bunun olmasını hiç istememiştim."

"Ben de," diye cevap veriyorum, bisikletime atlayıp hızla uzaklaşırken kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Thorin yol boyunca arkadaşına nasıl saygısızlık ettiğimden ve hemen gidip özür dilemem gerektiğinden yakınıyor ama onu duymazdan geliyorum.

Koşmam gereken bir sürü var ve sabahım zaten tamamen altüst oldu. En iyisi Violet'i kendi haline bırakalım ve bunlar hiç olmamış gibi davranalım.

Yatağıma uzanmaya çalışırken acı tüm bedenimi sarıyor. Bu eve ait olmadığımı dair her sinir ucumda özlem dolu bir sızı var. Bu yanlış, çok yanlış.

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum ve yan dönüyorum, her hareketim canımı yakıyor. Bu formda ve kurt formumda savaştım ve hiç bu kadar derin bir acı hissetmemiştim.

Buna daha fazla tahammül edemeyerek ayağa kalkıyorum ve küçük odadan geçiyorum. Sabahki gibi hissediyorum, sanki bir yere gitmem gerekiyormuş gibi. Ama nereye bilmiyorum.

Thorin, *"Karımızın evi, seni lanet olası aptal,"* diyor.

Daha fazla adım atıyorum; çekiş gittikçe sıkılaşıyor. Nerede yaşadığını ya da beni orada isteyip istemediğini bildiğimden değil. Kahretsin, orada olmak istemiyorum.

"Nerede yaşadığını biliyorum."

"Evet, peki sen onun nerede yaşadığını nereden biliyorsun?"

"O benim eşim. Onun hakkında her şeyi bilmek benim görevim," diyor Thorin gururla.

"Acınacak haldesin."

"Ve sen de sinir bozucu, inatçı bir pisliksin. Eminim oraya gidersen kendini çok daha iyi hissedersin. Ben sana yol gösteririm," diyor Thorin neredeyse mırıldanarak.

"Senden nefret ediyorum," diye yakınıyorum.

"O zaman kendinden nefret ediyorsun, aptal. Bir çanta hazırla. Eve gidiyoruz," diyor Thorin ve yemin ederim aklımın bir köşesinde kurdun sırtışını hayal edebiliyorum.

Motosikletimi çakıllı araba yoluna, eski, siyah bir Jetta'nın yanına park ediyorum. Violet'in evinin neye benzemesini beklediğimden emin değilim ama önümdeki yarı dağınık malikâne öyle değildi.

Bazı kısımları onarılmış gibi görünürken, geri kalanının ciddi bir çalışmaya ihtiyacı var.

Bu kasabadaki her şey paramparça mı oluyor?

Bir yanım bisikletime geri dönmek ve bu evden olabildiğince uzaklaşmak istiyor. Yine de gitmeyeceğim, çünkü burada olmak beni şimdiden rahatlatıyor. Rahatsız edici ağrının bir kısmı hala var, ama acı gitti.

Sırt çantamı omuzlarıma yaslayarak iç geçiriyorum ve balkabağı kaplı merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Verandada, plastiğinde diş izleri olan yenmemiş bir kek var. İnliyorum ve elimle yüzümü siliyorum.

"Bunu sen mi yaptın?" Thorin'i kontrol ediyorum.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye yanıtlıyor, görünüşe göre uyumaya gidiyor.

Kurdumla hiç bu kadar uyumsuz olmamıştım, ilk şekil değiştirdiğim zamandan beri. Thorin'in bazı sınırları öğrenmesi gerekecek yoksa meseleyi kendi ellerime almak zorunda kalabilirim.

"Denemeni görmek isterim."

Kurdumdan ve bu saçma durumdan bıkmış bir halde dramatik bir şekilde nefes veriyorum. İçimi çekip kapıyı çalmak için elimi kaldırdığımda köşelerde birkaç gerçek örümcek ağı var, ama ben fırsat bulamadan Violet kapıyı açıyor.

Yüzünde rahatlama ifadesi beliriyor. "Merhaba," diye fısıldıyor.

"Evimde kalmaya çalıştım," diyorum, kendimi rahatsız ve savunmasız hissederek.

"Ama acıttı," diyor ve ben de başımla onaylıyorum. "İçeri gel," diyor, kapıyı açık tutarak.

Dışarıdan farklı olarak içerisi ya da en azından bu bölüm rahat ve konforlu. Mekânın her yerinde mumlar yanıyor ve içerisi menekşe, yasemin... ve kek gibi kokuyor. Kristaller, ritüel aletleri, kitaplar ve diğer dekorlarla dolu dekoru burada bir cadının yaşadığının her türlü göstergesi.

Onun evinde kendimi rahat hissediyorum, hissetmemem gerektiği halde. Bir kolunu uzatıyor ve kadife, zümrüt yeşili koltuğuna oturuyorum. Duvarlar okült sanat eserleriyle kaplı ve antika sehpanın üzeri eski görünen açık kitaplarla kaplı.

Bileğine bir fiske vuruyor, yerinden çıkan birkaç eşya hızla yerine oturuyor, sonra gelip kanepeye oturuyor, bacaklarını altına sıkıştırıyor. Yine lanet bir gecelik giyiyor. En azından bu siyah.

İkimiz de sessizliği nasıl bozacağımızı ya da neler olduğu hakkında nasıl konuşacağımızı bilmiyoruz. Bize yaptığı büyü ya da büyü her ne ise çok güçlü, sadece evlenme vaadinin ötesine geçiyor.

Violet dudaklarını yalıyor ve bileğinin bir hareketiyle bir günlük ve bir kalem çağırıyor.

"O gece tam olarak ne konuştuğumuzu hatırlıyor musun?"

"Çok uzun zaman önceydi," diyorum ve o da başıyla onaylıyor.

"Ben sadece bu büyüü bu kadar güçlü yapmak için tam olarak ne söylediğimizi anlamaya çalışıyorum. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştım."

Düşünceli bir halde kalemi alt dudağına götürürken ona bakıyorum.

"Ne demek istiyorsun, her zaman büyü yapmıyor musun, etrafındaki hayatları mahvetmiyor musun?"

Daha dik oturuyor, öfke yüz hatlarını ele geçirirken kara kaşları çatılıyor.

"Bilmiyorum. Etrafta koşturup sana meydan okuyan herkesin boğazını mı kesiyorsun?" diye soruyor.

"Sadece bazen," diye yanıtlıyorum bakışlarını tutarak.

Başını sallıyor ve günlüğüne bir şeyler yazmaya başlıyor. "Ben cadılar meclisinin şifacısıyım," diyor usulca ve dudağının seğirmesini engellemek zorunda kalıyorum.

Violet bilim derslerine ve hepimizin nereden geldiğini bulmaya her zaman çok ilgi duyardı. Yeteneklerinin de bu alanda olması mantıklı.

"O gece ne söylendiğini hatırlamamız gerekiyor," diyor.

"Yarın evliliği feshedeceğimizi sanıyordum?"

Bana aptalmışım gibi gözlerini deviriyor ve iç geçiriyor. "Büyü seni çantanı hazırlayıp evime gelmeye zorladı. Gerçekten bu evliliği feshetmemize izin vereceğini mi sanıyorsun?"

"Sanırım değil."

"Büyüyle ne kadar az savaşırsak o kadar iyi olur. O gece hangi lanetin ya da her neyse onun yapıldığını bulacağız ve oradan geriye doğru çalışacağız. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulana kadar bunu bir sır olarak saklayacağız."

"Katılıyorum," diyorum başımı kanepenin arkasına yaslayarak.

Yorgunluk varlığımın her zerresinde ağırlaşıyor. Ama daha iyi günler görmüş gibi görünen gri, uzun tüylü bir kedi Violet'in kucağına atlayıp bana dik dik bakınca tetikte bir bakış atıyorum. Kedilerin gözlerini dikip bakabileceğini düşünmezdim ama sanki nefreti sarı bakışlarından okunuyordu.

Küçük canavara bir kaşımı kaldırıyorum ve o da küçük dişlerini göstererek bana tıslıyor.

"Walter," diyor onu azarlayarak ve tüylerini okşuyor. "Bu hiç hoş değil."

"Kedinin adını Walter mı koydun?" Huysuz küçük şeye ters ters bakarak soruyorum.

"Hayır, beni bulduğunda adını söyledi. Walter benim tanıdığım."

Neyse ki Thorin şu anda beni görmezden geliyor, çünkü sanırım o yaratık hakkında söyleyecek birkaç sözü olurdu.

"Son günlerini gibi görünüyor," diyorum ve Violet'in ağzı açık kalıyor.

Kediyi kucağına aldı ve bana ters ters baktı. Ayakta dururken, اساسی odanın içinde hızla ilerlerken büyükannesinin olmasını istediği güçlü cadı gibi görünüyor.

"Bana istediğin kadar kızabilirsin ama Walter'a kendi evinde saygısızlık edemezsin. Koridordaki dolapta çarşaf var, tabii bir köpek gibi dışarıda uyumak istemiyorsan," diyor اساسını bana doğrultarak.

Ellerimi sahte bir teslimiyetle havaya kaldırıyorum. "Gücendirmek istememiştim Walter," diyorum, yalan.

Violet onu sıkıca kavrarken kedi dişlerini tekrar bana gösteriyor.

"Burada olmak istemediğini biliyorum. Ben de seni burada istemiyorum ama büyüünün gerektirdiği şeyin birbirimize yakın olmak olduğu açık. Burası benim evim ve Walter kalıcı. Sen geçicisin," diyor.

Geçici olarak.

"Biliyorum, her zaman öyleydin," diyorum ve yüzü hafifçe düşüyor.

Cevap vermiyor, sadece اساسını sallayıp tüm mumları bir anda söndürüyor ve bizi karanlığa gömüyor.

"Yarın, büyüü çözmeye çalışacağız," diyor kedisiyle merdivenleri çıkarken, her adımda gıcırıyor, geceliği kayıyor ve her adımda kalçasını daha fazla gösteriyor.

Thorin, "*Boku yemişsin,*" diyor ve ben onu duymazdan gelerek koridora yürüyüp birkaç çarşaf alıyorum.

Alt katın geri kalanını keşfederken meraklanıyorum. Burası çok büyük ve tahmin ettiğim gibi bazı odaların geniş çaplı bir tadilata ihtiyacı var. Bu

Mutfak, ana oturma odası ve fuaye tamamen bitmiş tek odalar gibi görünürken, diğer her şey geçmişte kalmış gibi görünüyor.

Özellikle mutfak, sanki yemek pişiriyormuş gibi dağınık görünüyor acaba o da benim gibi duvarları tırıyor muydu?

"Şüpheli," diyor Thorin ve ben gözlerimi devirip araştırmaya devam ediyorum.

Tüm gücümü kullanmama rağmen bir kapı açılmıyor ve ben de bırakıp kanepedeki yerimi alıyorum.

Bir adam en başta evlenmek istemediği halde köpek kulübesinde olabilir mi?

OceanofPDF.com

BÖLÜM 12

"**H**e kokuyor. Onu öldürmeliyiz." Walter yatağında oturmuş, sanki alt kattaki devasa kurt değiştiriciyi alt edebilecekmiş gibi pençelerini defalarca geri çekip ortaya çıkarırken homurdanıyor. *"Onun burada kalmasına izin vermemelisin."*

Burada. Haftalarca kokacak."

Yorganları geri çekiyorum ve aşırı büyük yatağıma tırmanıyorum. Yatağı sığdırmak için birkaç büyü yapmam gerekti ama çerçeve zaten buradaydı. Annemin neden bu kadar büyük bir yatağı vardı? Hiçbir fikrim yok ama sevdiğimi inkâr edemem.

"Bu sadece geçici bir durum. Ayrıca, bu hissi yok etmek için sürü yerleşkesine gelmeye ne kadar yaklaştığımı gördün."

"Onu öldürmek tüm sorunlarımızı çözer. Baş Rahibe çok memnun olur," diyor ve dinlenmek için uzanmadan önce yastığına bisküvi yoğuruyor.

Neyse ki iletişimimiz konuşmaya karar verdiğimiz zaman gerçekleşiyor da düşüncelerimi duyamıyor. Moon Walker Sürüsü'nden hoşlanmıyor olabilirim ama Silas'ın ölmesini istemezdim.

"Büyükannem öğrenmeden önce bu büyüyü bozmalıyım."

"Cinayet planıma geri döndük," diyor Walter esneyerek. *"İki gecedir dinlenmemi mahvettin. Hadi uyu artık."*

Walter çabucak uykuya dalıyor, gözleri kısmen açık olduğu için gerçekten uyuyup uyumadığını anlayamadığım garip bir şey yapıyor.

Yorganımı göğsüme yakın tutuyorum ve karmaşık tavana bakıyorum. Bir aşağı inip Silas'a her şeyi anlatmak istiyor.

onu sonsuza dek terk etmek anlamına geliyordu, başka seçeneğim yoktu. Hâlâ başka seçeneğim yok.

Geçmişî gündeme getirmek önemli değil, sadece bunu nasıl çözeceğimiz bağlamında önemli. Bu sırrı büyükannemden saklamalı ve bu süreçte Silas'ı korumalıyım. Ondan hoşlanmıyor olabilirim ama eskiden onu tanırdım, en iyi arkadaşımdı.

Benden nefret etse ve koşullar talihsiz olmasa bile, yanlışlıkla yaptığım aptalca bir büyü yüzünden büyükannemin gazabına uğramasını istemiyorum.

Üzerimdeki tavan vantilatörü dönüyor ve uyumama yardımcı olması için bir iksir alsam mı diye düşünüyorum. Birden yatak odamın kapısı ardına kadar açılıyor, kapı tokmağı alçıpana çarpıp bir çukur bırakıyor.

Walter çığlık atarak yanımda havaya sıçrarken kadınsı bir çığlık atıyorum. Dünyanın en büyük kurdu kapımın önünde dururken battaniyeyi göğsüme yakın tutuyorum.

Şekil değiştirenleri nadiren uzaktan görmüştüm, normal kurt boyutlarında olduklarını düşünmüştüm ya da belki de Silas'ın kurdu anormal derecede büyüktü. Önümdeki kahverengi kurt benim boyumda olduğunu tahmin ettiğim bir yükseklikte duruyor.

Patileri onu yatağa doğru iterken hırlamıyor ya da tehditkâr görünmüyor.

Walter, *"Sersemlet onu, bir şeyler yap aptal kız,"* diyor ama kurt bana yaklaşırken öylece donmuş halde yatıyorum.

İçimden bir ses bana zarar vermek istemediğini söylüyor. Silas tüm bunları görüyor mu? Yoksa kurdu kontrolü ele aldığı anda tamamen yok mu oluyor? Şekil değiştirenler de tıpkı cadılar gibi sırlarını birbirine sımsıkı saklar, iki grup da diğeri hakkında pek bir şey bilmez.

Kurt ağzını yatağa dayayıp boğazını yırtarcasına muhtaç bir inilti çıkarırken yatağı bir can simidi gibi kavriyorum. Altın kahverengi gözlerine bakarken kalın bir şekilde yutkunuyorum. Belki de kurt insandan daha naziktir?

Walter yanımda tıslarken elimi uzatıp başının üstünü okşuyorum. Elimi tüylü kürkünün üzerine koyup başının üstünü okşayıp kulaklarını geriye doğru severken kurt tanıdığımı ilgisiz bir şekilde bakıyor.

Kurt elime daha da bastırıyor, sanki dokunuşum değer verilmesi gereken bir şeymiş gibi.

"O huysuz herifin seni içine attığı için üzgünüm," diyorum ona.

Hecate'ye yemin ederim, eğer bir kurt gülümseyebiliyorsa, bu az önce gülümsedi. Başını, çenesinin altını ve kulaklarının arkasını kaşıyorum, bunu seviyor gibi görünüyor.

"Biraz uyumam lazım," diyorum kurda ve o da başını öne eğiyor.

Kurt geri çekilmiyor. Bunun yerine yatağa atlıyor ve çarşafların üzerine uzanıp başını baldırlarıma yaslamadan önce üç kez dönüyor. Ona göz kırptıyorum, hayır diyemeyecek kadar korkuyorum.

Walter canavara dik dik bakar ve tıslar.

"Şu uyuz iti yatağımdan çıkar."

Kurdu kızdırmak istemiyorum, onun yerine Walter'ı birkaç kez okşuyorum ve o da elimi ısırtıyor.

"Ah," diye çıkışıyorum Walter'a. O da yüzünü buruşturarak bana bakıyor.

"Şimdi de onun kokusunu üzerime sürüyorsun. Benden nefret ettiğini söyle Violet," diye yakınan kedi yatağımdan atlayıp odadan çıkıyor ve muhtemelen üst kattaki diğer misafir odasında uyumaya .

Silas'a teklif edebilirdim. Kanepeden çok daha rahat olurdu ama bunu hak ettiğini düşünmüyordum. Daha önce beni bırakmayı reddetmesinden ve asık suratlı halinden sonra. Güvenli olduğunda eve ışınlandım ama o bunu bilmiyor.

"Belki de hep bu formda kalmalısın," diyorum kurda.

Bacaklarıma sokuluyor, gözlerini kapatıyor ve ben de aynısını yapıyorum. O buradayken korkmam ve uyuyamamam gerekirdi. Yine de neredeyse anında uyuyakalıyorum.

Neden bilmiyorum ama on dört yıldır en iyi uykumu alıyorum.

Uyandığımda yatağımda hiçbir hayvan yoktu ve neredeyse dün geceyi rüyamda görüp görmediğimi merak ediyordum. Yani, Silas'ın kurdunun gece beni ele geçirip sarılmış olmasına imkan yok. İmkânı yok. Olsa olsa, hayvanı benden adamdan daha çok nefret ediyordur.

Bunu uzun uzun düşünmek yerine güne hazırlanıyorum. Bu sabah konseyimiz var ve ihtiyacım olan son şey geç gelip bir şeylerin yanlış gittiğine dair işaretler vermek. Alfa sürü lideriyle evlendiğim gerçeği gibi. Dün gece kanepemde ve büyük ihtimalle yatağımda uyudu.

Çabucak duş alıp saçıma ve yüzüme hızlı bir büyü yapıyorum. Güzellik tılsımları cadı olmanın bir avantajı. Birkaç dakika içinde hazırlanabiliyorum.

Beş gün sonra dolunay var ve özellikle de diğer doğaüstü varlıklarla yaptığımız pek de iyi geçmeyen toplantıdan sonra hazırlanmamız gerekiyor.

Üzerinde altın hilaller olan mor bir elbise giyiyorum ve botlarımı giyip dikkatlice aşağıya iniyorum. Silas hâlâ burada olabilirdi, hatta kanepemde uyuyan bir kurt bile olabilirdi.

Onun yerine oturma odasına indiğimde, göğsü inip kalkarken bir kolunu gözlerine siper etmiş, üstsüz bir Silas buluyorum. Vücudunun geri kalanını siyah bir çarşaf örtüyor ve Walter sehpanın üzerinde oturmuş, adama bakıyor ve muhtemelen cinayetini planlıyor.

Silas, Walter'ın büyü yetenekleri çok büyük olmadığı için şanslı, yoksa şansı kalmazdı.

Walter'a yumuşak bir sesle, "Ben yokken onu öldürme," diyorum.

"Söz vermiyorum," diye yanıtlıyor pençelerini pençe yastığının içine sokup çıkararak.

İç çekiyorum ve Silas'a bir kez daha bakıyorum. Uyurken eskisi kadar kızgın görünmüyor, hatta bana yıllar önce sevdiğim çocuğu hatırlatıyor. Yumuşak, nazik ve kibar.

Neler yaşadığından emin değilim ama bir zamanlar hayranlık duyduğum yanının çoktan yok olduğu açık. Geriye kalan tek şey öfkeli, acımasız, kontrol manyağı biri.

Çıkmadan önce kapıyı gereğinden biraz daha sert çarpabilirim. Walter, Silas'ın evime zarar vermemesini sağlayacak. Şüpheli bir şey yapsaydı hemen beni çağırırdı. Evimdeki en önemli şeylerin korumalı olduğundan ve şekil değiştirenin onları bulamayacağından bahsetmiyorum bile.

Işınlanma büyüm büyükanneminki kadar güçlü değil ama özellikle daha önce bulunduğum yerlerde idare eder. Hızlı bir nefes aldıktan sonra, tanıdık bir yeri çağırıyorum ve büyükannemin serasına ışınlanıyorum.

"İşte buradasın. Dün seni aramaya ve evine uğramaya çalıştım. Şatafatsız bir otuzuncu yıl istediğini biliyorum ama bu da ne Violet?" Iris, ben tam onun yanında var olurken şöyle diyor.

Elbisemin tozunu alıyorum ve ellerine bakıyorum. "Bunlardan biri benim için mi?" Gülümseyerek soruyorum, gözlerini deviriyor ve bana buzlu balkabağı baharatlı latte uzatıyor. İlk yudumda mırıldanıyorum. "Teşekkür ederim, buna ihtiyacım vardı."

"Rica ederim. Ama sen de kurtulmuş sayılmazsın. Cevap yazamadın mı?"

Açıkçası, mazeretimi daha önce düşünmeliydim. Bu karşı laneti, büyüü, büyüü, her neyse onu çözme ihtiyacıyla o kadar meşguldüm ki

Bu lanet şeyi çözerken cadılar meclisini sırtımdan nasıl uzak tutacağımı düşünmedim.

"Astral yapmaya çalışıyordum," diye yalan söyledim ve beni bedenine .

"Neden, meclisten biri bunu yapmayalı yüz yıl oldu?"

"Annemi bu şekilde bulmayı umuyordum," diyorum. Yalanla karışık gerçek bu, umarım yutar.

Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor. Annem konusu cadılar meclisinde her zaman ilginç bir konu olmuştur. Elbette benim yaşında ya da daha genç olanlar hiçbir şey bilmiyor. Ama yaşlı cadıların hepsi aynı hikâyeyi anlatır. Sorunlu biriydi ve beni karnında taşıyarak gitti. Kimse ondan bir daha haber alamamış ve büyükannem beni on altı yaşında bulmuş. Kimsenin hikayesi .

Onun sadece üç fotoğrafını gördüm, hepsi de büyükannemin evindeydi. Biri küçük bir çocukken, diğeri on beş yaşındayken ve bir diğeri de on sekiz yaşında ortadan kaybolduğunda.

Büyükannem annemin birkaç eşyasıyla birden fazla yer bulma büyüsü denedi ve hiçbirisi işe yaramadı. Bulunmak istemediği uzun zamandır tahmin ediliyor ve ben hala nedenini anlayamıyorum.

Neden beni terk etti ve meclisimden uzakta bıraktı? Neden hiç geri dönmedi?

Yine de merakımla hareket etmiyorum. Bu meclis benim her şeyim. Sadakatim her zaman ailemle kalır. Meclis benim ailem, beni yalnız ve çaresiz bırakan kadın değil.

"Bu aramızda kalsın o zaman," diyor Iris başını sallayarak.

En iyi arkadaşıma olanları anlatmak ve ondan yardım almak istiyorum ama yapamıyorum. Iris'e ne kadar güvensen de, şu anda evime musallat olan devasa erkek sorunumu sadece ben çözebilirmişim gibi hissediyorum.

Herkes otururken büyükannem "Toplanın," diyor.

Meclisimiz yaklaşık kırk kişiden oluşuyor, ancak gerektiğinde diğer meclislerle ağ kuruyoruz. Ailemiz önce gelir, ancak başka bir cadılar meclisine el uzatırız. Ne de olsa hepimiz Hekate'den gelen aynı armağanla kutsanmışız.

"Birçoğunuzun bildiği gibi, Ay Yürüteç Sürüsü yeni bir Alfa aldı." Cadıların çoğu ilgisiz görünüyor ve büyükannem esasını podyuma vuruyor. "Normalde ben de endişelenmezdim.

Bu sürünün on yıllardır sağlam bir liderliği olmadı. Ama bu farklı. Herkesin yüksek alarında olmasını istiyorum. Özellikle de dolunay yaklaşırken."

Onun nasıl barış istediğinden bahsetmiyor, ben de bahsetmiyorum.

"Bu yeni yönetim altında her zaman yaptıklarını yapacaklarından korkuyorum. Kendilerine ait olmayan şeyleri alacaklar. Uyanık kalmalı ve tamamen gerekli olmadıkça çatışmaya girmemeliyiz. Bu arada ben de yeni sürü liderleri Silas'ı derinlemesine araştıracağım. Bunu kafasından vurmanın en iyi seçeneğimiz olacağına inanıyorum."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum, haklı olduğunu biliyorum ama bunun bana hissettirdiklerinden nefret ediyorum.

"Şimdi, bu dolunayda yapılması gereken ritüelleri ve iksirleri konuşalım," diyerek temposunu değiştiriyor.

Iris ayağa kalkar. "Dolunayda beklemesi gereken birkaç iksir hazırlıyorum. Baştan çıkarıcı iksirleri rafta zor tutuyorum," diyor Iris ve büyükannem ona geniş bir gülümseme veriyor.

Iris sadece iksirler, kremler, sabunlar ve daha neler neler konusunda olağanüstü yetenekli olmakla kalmıyor, aynı zamanda cadılar meclisi için gülünç miktarda para da kazanıyor.

Ember annesiyle birlikte oturduğu köşeden, "Bahçeler için birkaç galon suyumuz olduğundan emin olmak istiyorum," diyor.

Öne eğilip el sallıyorum, o da hızlı bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Harika. Ayı aynı zamanda meclisimizin gücünü birleştirmek için de kullanacağız. Yaşı ne olursa olsun her cadının burada olması çok önemli," diyor büyük annem, tartışmaya yer bırakmadan.

Umalım da kadar mutlu bir şekilde boşanmış olayım.

BÖLÜM 13

A Kapının çarpması beni sarsarak uyandırıyor ve çok küçük kanepede dik oturuyorum. Bir elimi göğsümde gezdirdim ve kaşlarımı çattım.

Çarşafı geri çektiğimde tamamen çıplak olduğumu fark ettim. Kesinlikle uyuduğum şekilde değil. Gerçi bu benim tercihim. Çıplak uyumadığımdan eminim, burada değil.

"Ne yaptın sen?" Thorin'e soruyorum.

Cevap vermiyor, zihnimdeki sesi tamamen sessiz. Bu lanet kurt hayatımı mahvedecek.

İnliyorum, Thorin ne yaptıysa ya da bu kanepede nasıl uyuduysam vücudum ağrıyor. Gözlerimi kırıştıırıp sersemliği üzerimden attığımda, Violet'in huysuz kedisiyle karşılaşıyorum.

"Hanımın gitti mi?" Ona soruyorum ve o da sarı gözlerini bana kırıştıırıyor. Burada olmadığını zaten biliyorum. Çarpılan kapı bunu ele vermediyse bile, göğsümdeki bu acı hissi ele veriyor.

Masadan telefonumu almaya gidiyorum ama kedi daha hızlı davranıyor, patisiyle telefonuma vurarak ahşap zemine çarpmasına neden oluyor.

Telefonumu elime alarak, "Tabii ki, tanıdığı huysuz bir kedi olacak," diye mırıldanıyorum.

Otuz dakika içinde yerleşkede olmam gerekiyor. Çabucak yanımda getirdiğim çantayı alıp giyiniyorum.

Kedi masadan atlayıp merdivenlere oturuyor, her hareketimi izliyor ve neredeyse üst katı keşfetmeye cesaret edemeyeceğimi garanti ediyor.

"Hanımına söyle, bizi bu karmaşadan kurtarmak için daha hızlı çalışsın. O zaman ben de senin keçeleşmiş tüylerinden kurtulurum," diyorum kediye ve başımı sallıyorum.

Harika, şimdi de bir kediyle yüksek sesle konuşuyorum. Aynı bedeni paylaştığım lanet bir kurdum olması yeterince kötü değil mi?

Botumu kaptım ve ayağımı içeri kaydurdum. Çorabım sıvıyla dolup taşarken inliyordum.

"Ne oluyor lan?" Ayağımı çekerek tıslıyorum. Kokladığım anda, koku inkar edilemezdi.

Kedi çışı.

"Ciddi misin?" Merdivenlerden yukarı bakarak söylüyorum. Kedinin yanlış bir şey yapmamış gibi bana yavaşça göz kırptığı yere.

Çantamı ve botlarımı alırken küfrediyorum. Verandaya çıktığımda onları ters çevirip sıvının damlamasını izliyorum.

Violet bugün bizi bu karmaşadan nasıl kurtaracağını bulmak için çok çalışsa iyi olur. Sırtım o kanepeyi bir daha kaldıramaz ve kesinlikle onun sadist kedisiyle bir an daha yaşamak istemiyorum.

Sidik dolu botlarımı giyerken yüzümü buruşturuyorum ve bir bacağımı bisikletimin üzerine atıyorum. Violet'in evinden uzaklaşırken içimde bir yanlışlık hissi var ama bunu bastırıyorum. Bugün halletmem gereken önemli bir paket işim var.

Botlarımı Alfa kulübesinin yıpranmış verandasına fırlatırken Jonas yanımda boğazını temizliyor.

"Bu koku da ne böyle, neredeydin sen?"

"Kedi çışı ve bu uzun bir hikaye," diye cevap veriyorum, duşu açıp soyunuyorum.

Jonas ve ben uzun zamandır arkadaşız, ilk kez birlikte vites değiştirdik, Mander'i birlikte devraldık ve şimdi bu sürüyü yönetiyoruz. Aramızda alçakgönüllülüğe ya da yalanlara gerek yok. Yine de bir yanım bazı şeyleri kendime saklamak istiyor. Eğer hızlıca çözüme kavuşturacaksak Jonas'ın tüm bunların nasıl bir kabus olduğunu bilmesine gerek yok.

"Thorin Violet konusunda kışına mı biniyor?"

diye soruyor. "Onun gibi bir şey."

"Bu kadar konuşkan olmana bayılıyorum. Muhtemelen en iyi özelliğin bu." Duş perdesini geri çekip ılık suyun dün gecedan kalan kokuyu ve gerginliği temizlemesine izin vermeden önce ona boktan bir bakış atıyorum.

"Yeni avukat her şeyi yazdı. Sen imzalar imzalamaz, her şey bizim olacak. Dürüst olmak gerekirse, cadıların bu işi bu kadar berbat ettiğine inanmıyorum. Sanırım oradaki tüm işleri onlar yapmıyor ama yine de."

Vücudumu yıkarken kendime gülümsüyorum.

İçimden bir ses bu gece küçük karım tarafından sıcak bir şekilde karşılanmayacağını söylüyor.

Musluğu kapatıyorum ve havluyu alıp saçıma ve sakalıma sürdükten sonra belime sarıyorum ve dışarı çıkıyorum.

"Gidip onlara bu kasabanın sahibinin kim olduğunu gösterelim," diyorum Jonas'a. O da bana vahşi bir sırıtışla karşılık veriyor.

"Çıkmışken yeni botlar al," diyor ve giyinmeme izin vermek için dönüyor. Cadılar barış istemiyor muydu? Belki bu fikirlerini değiştirir.

Belgeler çoktan imzalandı, şüphesiz şehir merkezindeki ana şeridin sahibinin artık Wedington Properties olmadığı haberi kasabaya yayıldı. Walker Industries.

Küçük şerit üzerinde cadılara ait dört işletme bulunmaktadır. Goddess Apothecary, Lavender and Lime, Cora's Bakery ve The Cauldron.

Belki de cadılar bir düzine işletmeye daha ev sahipliği yapan binaya sahip olmayı aptalca bir hareket olarak görüyorlardı ya da belki de nefretleri o kadar derindi ki sadece sürünün kendi payını alamaması için araziye satın almayı önemsiyorlardı.

Her ne sebeple olursa olsun, onların cehaleti benim kazancım. Artık benim kiracım oldular ve kiranın fiyatı artmış gibi görünüyor.

Kulübemde kalmaya çalışıyorum. Umutsuzca Violet'in evine gitmemeye çalışıyorum, ancak tüm çabalarıma rağmen, gecenin köründe bir çanta hazırlayıp bisikletimin arkasına atlıyorum.

Gece havası gündüzün sunmadığı bir berraklığa sahip. Sanki yer değiştirmişim ve özgürce koşuyormuşum gibi hissediyorum. Yaklaşan dolunayın heyecanı içimi doldururken iç çekiyorum. Uzun yıllar boyunca sürü halinde koşmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etmiştim. Bunca yıldır Jonas'a sahibim ve onun için minnettarım ama aynı şey değil.

Sonunda ailemi buldum ve hiçbir şeyin onu yok etmesine izin vermeyeceğim. Özellikle de büyüünün onları üstün varlıklar yaptığını düşünen bir grup kendini beğenmiş cadının.

Violet'in evinin büyük ön kapısı açıldığında ve o hışımla verandadan aşağı indiğinde bisikletimden yeni inmiştim. Asasını elinde tutuyor ama kaldırmıyor.

"Şehir merkezini mi satın aldınız?" diyor sesini yükselterek.

"Görünüşe göre Baş Rahibeniz sandığı kadar ileri görüşlü olmayabilir."

"Para geldi?" Violet soruyor, ben de omuz silkiyorum. "Onları kovamazsın, hepsi o mağazalara sahip olmak ve işletmek için çok çalıştı" diyor Violet.

Ona doğru birkaç adım atıyorum, üzerinde yükseliyorum. Kızmış görünüyor ama bana ters ters bakabilmek için çenesini eğiyor.

"Tuhaf bir şekilde tanıdık geliyor. Büyükannenin kaç tane iş yerini şekil değiştirenlerin elinden aldığını biliyor musun? Söyle bana Violet, büyükanne'nin nefretine seyirci kalmaktan mutlu musun, yoksa sen de onun kadar kötü müsün?"

"Anlamıyorsun, buraya yeni geldin. Her zaman böyle olmuştur."

"Nasıl? Cadılar en üstte ve diğer tüm doğaüstü varlıklar insanların yanında en altta mı?"

"Hayır," diye hızlıca cevap veriyor ve başını sallıyor.

"Hayır mı? O zaman Moon Walker Sürüsü'nün son otuz yılda neden yaklaşık yüz dönümlük sürü arazisini kaybettiğini söyle bana. Bana neden sayımızın azaldığını, neden her üyenin büyükanne'den korktuğunu söyle?"

Geri adım atmıyor ve bunun için ona kredi vereceğim.

"Onu o toplantıda duydunuz. Moon Walker Sürüsü meclis üyelerini öldürdü."

"Bundan bu kadar emin misin?"

Omurgasını dikleştiriyor ve bana başını sallıyor. "Büyükanne pek çok şey olabilir ama yalancı değildir."

İçimi çekiyorum ve göz hizamıza gelecek şekilde eğiliyorum. "Sanırım bazı şeyler değişmiyor."

"Bu da ne demek oluyor?"

"Hâlâ bir aile için her şeyi yapabilecek o çaresiz küçük kız olduğunu," diyorum ve ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oluyorum.

Asasını boğazıma dayıyor, soğuk metal derime baskı yapıyor.

"Bu seni ne yapar, Silas? Buraya gelip beni sadakatimden dolayı aşağılama. Hele de bu sürüyü bir tür aile saçmalığı olarak kullanırken. Sen de en az benim kadar ait olacak bir yer arıyordun."

Asasını kıpırdatmıyor ve o anda büyükannesinin öğretilerini görüyorum, ağaç evlerde tanıştığım, kimse hakkında kötü bir söz söylemeyen tatlı kızı değil.

"Sanırım ikimiz de istediğimizi aldık."

"Onları işlerinden atamazsın," diye tekrarlıyor ve beni büyüyle tehdit ediyor, ki bu hoşuma gitmemeli.

Thorin gün boyunca ilk kez uyanıyor, derin sesi zihnimde gürlüyor. *"Kızdığında çok güzel oluyor."*

Onu silkeleyip atıyorum ve Violet'in bileğini tutuyorum. "Onları dışarı atmayacağım."

"Değil misin?" diye soruyor, asasının baskısı azalıyor.

"Büyükannen barış için hiçbir kozum olmadığını söylemişti, ama artık var." "Gerçekten istediğin bu mu? Barış mı?"

Ben ona bakarken asasını yanına indiriyor, cadıları işlerinden atmayacağımı söylediğim için zaten kızgın. Bu bilgiyi ya da planlarımı bilmemeliydi.

"Aksi takdirde o toplantıyı yapamazdım," diyorum basitçe.

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. Bu gece pembe bir gecelik giyiyor. Bu şeylerde indirim vardı ve o da her renkten bir tane mi aldı? Kim hâlâ gecelik giyiyor ki?

Böceklerin sesi yükseliyor ve ay, birkaç gün içinde olacakların habercisi olan gibbous ağarıyor.

"Bu asla olmayacak," diyor başını sallayarak ve verandaya geri dönüyor. Asasına bir fiske vurarak verandadaki tüm oyulmuş balkabaklarını anında aydınlatıyor.

Bunun onun için ne kadar zahmetsiz olduğuna için zor tutuyorum.

"Sana şunu sorayım, Moon Walker Sürüsü'nden herhangi biri sana kişisel olarak bir şey yaptı mı?" Ona soruyorum ve o da evinin sütununa yaslanarak duraklıyor. Elimi başının üst kısmına koyarak onu sıkıştırıyorum. "Eee?"

"Söylenen kaba sözler dışında, hayır," diye fısıldıyor ve kollarını kavuşturuyor. "Yine de önemli değil."

"Neden?"

"O sürünün ailen olmasını çok istediğini biliyorum Silas. Ama bir cadılar meclisinde olmak? O kadınlar? Onlar benim için her şey demek ve onlara herhangi bir şekilde ihanet etmektense ölmeyi tercih ederim. Senin burada olman bile ihanet. Meclis sırlarını paylaşmak, büyük annem hakkında konuşmak? Celestial Coven ve Moon Walker Sürüsü arasında nesiller boyu süren bir nefret var."

"Kimsenin kökenini bilmemesi tuhaf değil mi?" Başımı ona doğru eğerek soruyorum. "Tarih kayboluyor, özellikle de hepimiz ne olduğumuzu sakladığımızda gerçek dünya."

"Ya da başka bir şey olabilir mi? Büyülü manipülasyon?"

Bana ters ters bakarken asasını sıkıca kavırıyor. "Ne ima ediyorsun?"

"Hiçbir şey olmayabilir. Her şey olabilir," diyorum, tüm kartlarımı göstermek istemiyorum.

Violet'in mantıklı düşünmesini neden istediğimden emin değilim. Büyükannesinin onu bir dereceye kadar telkin ettiği açık. Ama ya mantıklı düşünebilseydi? Ya her şey farklı olsaydı? Bunun aptalca bir fikir olduğunu ve asla gerçekleşmeyeceğini bildiğim için kendi kendime homurdanıyorum.

"Kasabaya geliyorsun, o sürüyü sahipleniyorsun ve her şeyi biliyorsun, değil mi? Ne ailem ne de benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Uzun bir on dört yıl oldu, Silas."

"Çok uzun. Yıllar senin için zor geçmiş gibi görünmüyor," diyorum, evini işaret ederek.

"Beni tanımıyorsun."

"Belli ki değil," diye kabul ediyorum, bu da dönüp ön kapıya doğru yürürken onu daha da sinirlendiriyor.

Burası olmak istediğim son yer olsa da, kontrolüm dışında bir şey ayaklarımı onun arkasında hareket ettiriyor. Geceliğinin içinde sallanan kışına bakmamak için elimden geleni yapıyorum.

Eğer bana bakıp bakmadığımı sorsaydınız, Thorin'in bana bunu yaptırdığını söylerdim.

O.

Eşikten içeri girdiğimde kedisi merdivenlerde oturmuş, bana ters ters bakıyordu. "Kedin ayakkabıma işedi," dedim ona.

Merdivenlerden yukarı yürür, kediyi kucağına alır ve onun yaşlı gri gözlerini öper.

Başını. "Walter'ın harika bir karakter yargısı var," diyor.

"Büyüde bir gelişme var mı?" Merdivenleri çıkarken bağıriyorum.

Ön kapı çarparak kapanırken "Git kendini becer," diye bağıyor ve ben hızla karanlığa gömülüyorum.

Karanlıkta çarşafı seriyorum ve belki de Violet'i kendi tarafıma çekebilirim diye düşünüyorum. Demek istediğim, bu büyüün komplikasyonlarıyla birlikte evliliğinden de vazgeçmesi gerekiyor. Ama Baş Rahibe olmak için sırada o var. Belki de her şeye rağmen bir umut vardır.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 14

I Silas'la dört gündür konuşmadım. Kapımı kilitlemeden bırakıyorum, o da gelip kanepemde uyuyor ve ben bunu çözerken büyüye istediğini veriyor.

Hiçbir şeye o gün adliyede olduğumdan daha yakın değilim ve bundan sonra ne yapacağımdan emin değilim. Buraya gelmeye devam edemez. Birimizin öğrenmesi ya da daha kötüsü an meselesi.

Kurt sürprizleri de olmadı, sadece benimle sevgili kocam arasında tam bir kayıtsızlık oldu.

Mason kavanozlar suyla dolu, Iris'in iksirleri bir masanın üzerine dizilmiş ve titreyen mumlarla çevrili açık bir daire var.

Büyükannem bana yaklaşıyor, elleri yüzümün iki yanını çevreliyor.

"Violet, canım, seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Hayır, büyük anne."

"Bana her şeyi anlatabilirsin. Sen hayatımdaki en değerli şeysin.

Bu otuz yaşına basmakla mı ilgili?"

Bir şey söylersem hayatımda neyin yanlış gittiğini bir şekilde tahmin edeceğinden endişelenerek yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. Diğer bir deyişle, ateşli bir tutkuyla nefret ettiği devasa adam, bu sabah yine kanepemde uyurken bıraktığım kocam.

"Otuz bir cadı için genç bir yaş. Bana seksen yaşında nasıl hissettiğini söyle," diyor gülümseyerek. Parmakları elmacık kemiklerimi sevgiyle okşuyor. "Son zamanlarda sana karşı sert davrandığımı biliyorum ama bunun nedeni seni sevmem, çünkü sen bu meclisin varisisin. Bir gün burada olmayacağım, ama rüzgârda dinleneceğim

Torunumun bu cadılar meclisinin mirasını taşıdığını bilmek. Tıpkı annemin benden önce yaptığı gibi" diyor.

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

"Yapmayacağını biliyorum. Sen hayal ettiğim her şeysin." Çembere girdiğimizde başımı öpüyor, her yaştan her cadı bu gecenin ritüellerine başlarken el ele tutuşuyor.

Iris bir yanımda, büyükannesi ve annesi de onun yanında. Büyükannem sağımda, meclisin geri kalanını birbirine bağlıyor.

Silas'ın sözleri kulaklarımda çınlıyor ama tüm cadıların bir araya gelmesiyle yavaş yavaş kayboluyorlar.

Bu meclis benim yerim, benim huzurum. Burası benim mirasım ve büyükannemin inşa ettiği her şeyi korumak zorundayım. Bu benim görevim.

İçimden akan sihir, daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde kozmik ve bağlayıcı hissettiriyor. Sanki evren topraklanmam gerektiğini biliyor. Meclisimle birlikte merkezde olmam gerekiyor. Bu kadınlar ihtiyacım olan tek aile ve Silas'ın iyi geçinmemiz için yalvarmasına rağmen, soğuk ve katı bir gerçek var.

Ben her zaman meclisimi seçeceğim, o da her zaman sürüsünü seçecek.

Bu gece, Silas'ı kaçınmayı umduğum tek şeye ikna edeceğim.

Bu gece, bu saçma evliliğe son vermemize yardım etmeleri için ruhları çağırıyoruz.

Biz ilahi söylerken uzaktan uğultular geliyor, herkes gürültüyü duymazdan gelmeye çalışıyor. Kurtadamlar olamayacak kadar gürültülü ve sık. Silas'ın sürüsü olmalı.

Yine de gözlerimi kapalı tutuyorum, ilahileri takip ediyorum ve Ana Tanrıça'nın içimden akmasına izin veriyorum. Her şey yavaşça kayboluyor. Olması gerektiği gibi sadece ben ve meclisim varız.

Ayinden sonra kendimi yenilenmiş hissederek Ember'ın kavanozların kapaklarını yerleştirmesine yardım ediyorum.

"Frenk maydanozu yakında hasada hazır olacak. Karakafes de öyle. Hazır olduklarında onları size getireceğim."

"Teşekkürler, Ember."

"Sende işler kesat mı?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Önemli bir şey yok. Sage'in doğumuna daha uzun bir süre var, o yüzden çoğunlukla onu izliyorum. Son zamanlarda şifacı gerektiren bir şey olmadı."

"Biliyor musun, ölümlülere de yardım etmek isteseydin seni yargılamazdım," diye fısıldıyor, iyi bir nedenle.

İnsanlarla iyi geçinsek, onlara mal satsak ve dostane bir dış ilişkimiz olsa da, hediyelerimiz sadece coven ve coven için ayrılmıştır.

Geçmişte ölümlülere yardım etmek sadece cadıların kazığa bağlanıp yakılmasına neden olmuştur.

"Meclise yardım etmek için başka yollar bulacağım," diyorum.

Ember başını sallıyor, kızıl saçları ve çilleri mum ışığında parlıyor. "Öyle demek istemedim. Sadece senin için endişeleniyorum, hepsi bu. Doğum gününden beri ortalarda yoktun, sadece her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istedim."

"Evet, Ember. Her şey girecek."

Geç oldu.

Olağanüstü geç. Ama öbür dünyanın ruhlarıyla bağlantı kurmak için dolunaydan daha iyi bir zaman düşünemiyorum.

Arka verandadaki beyaz, yıpranmış salıncakta bir ileri bir geri sallanıyor, arkamdaki bataklık göle bakıyorum.

Walter kedi kapısından kayıyor ve bir an için bir şimşek böceğiyle dikkati dağılıyor, sonra gelip kucağıma oturuyor. Gecenin bu geç saatinde sevgi dolu bir ruh hali içinde gibi görünüyor.

"O pis kokulu adamın evimizde olmaması çok güzel," diyor, ben kürkünü okşarken vücudundan bir mırıltı yükseliyor. Uzaktan bir motosiklet sesi duyduğumuz anda vücudu hareketsiz kalıyor. *"Çok erken konuştum. Birlikte güzel bir gece geçireceğimizi sanıyordum."*

"Fazla uzun sürmez, Walter."

"Hekate'ye sadece her gece boğulsun, motosikletiyle kaza yapsın ya da bir avcı tarafından vurulsun diye dua ettim."

"Bu senin için bile karanlık."

"Bir kedi rüya görebilir."

Kapıyı açmak için kalkmıyorum, yeterince akıllıysa arkadan gelecektir. Ki öyle de yaptı. Sundurmayı dönerken çantası sırtındaydı.

Walter kucağımdan atlayıp içeri girmeden önce tıslıyor. "Geç kalktın," diyor.

"İşte," diyorum, ona bir içki uzatarak.

Bana şüpheyle bakıyor, ama alıyor ve benimkinin yanındaki sallanan sandalyeye oturuyor.

"Bunun içine bir şey mi koydun?"

"Hayır ve inan bana, seni öldürebilseydim hayatım çok daha kolay olurdu."

Kaşlarını çatıyor ama bardağı dudaklarına götürüp ağır bir yudum alıyor ve iç geçiriyor.

"Neydi o?" diyor, göl kenarındaki harap yapıyı göstererek.

"Sanırım bir çardak. Ona ne olduğundan emin değilim."

Dört gündür konuşmuyoruz ve şimdi bana arka bahçemi soruyor.

"Bir fikrim var," diyorum ve o da başını sandalyeye yaslıyor. Bütün gece kurt arkadaşlarıyla koşturmaktan bitkin düştüğü belli ama ben bunu içimde hissediyorum. Bunun bu gece gerçekleşmesi gerekiyor.

"Bu yarına kadar bekleyebilir mi?" diye soruyor, yanımdaki sandalyede yavaşça sallanıyor, gözleri yorgun ve en son ne zaman düzgün uyuduğunu merak ediyorum. Kanepeyi her gece daha sertleştirmek için hecelemiş olabilirim ya da olmayabilirim.

"Dolunayda peçenin hafifçe kalktığı ve ruhların sevdikleriyle iletişim kurmasına izin verdiği söylenir," diyorum gizemli bir şekilde, verandanın ışıklarının güneşte kızarmış teninde nasıl parladığına bakarak.

"Tamam mı?" diye iç geçiriyor. Burada olmak istemediğini söyleyebilirim. Ben de onu burada istemiyorum.

"Ruhların küçük sorunumuzu çözmemize yardımcı olabileceğini düşünüyorum." "Peki hangi lanet ruhlar bize yardım edecek?" diye soruyor.

"Biz insan değiliz. Soyumuzda nesiller boyu cadılar ve şekil değiştirenler var. Gerçekten bu dünyada yalnız yürüdüğümüzü mü düşünüyorsun?"

Silas iç çekip başını sallanan sandalyeye yaslamadan önce sözlerimi sindirmek için birkaç dakika geçiriyor, yorgunluğu gözlerini yavaşça kapatıp bana dik dik bakmasından belli oluyor.

"Ruhani alemle iletişim kurmak neyi gerektirir?"

"Bundan hoşlanmayacaksın," diyorum ona, sallanan sandalyemden kalkıp yemek odasına doğru ilerlerken.

Masanın üzerinde mumları yaktım ve ruh çağırma tahtasını ortaya koydum bile. Silas içeri girer girmez, olduğu yerde durdu.

"Oh, hayır."

"Bekle. Kötü şöhretleri var. Ne yaptıklarını bilmeyen, dünyaya yanlış ruhları davet eden insanlar. Bu öyle bir şey değil."

"Bana söz verebilir misin?" diye soruyor ve ben sırtıtmamak için kendimi zor tutuyorum.

Büyük kötü kurt benim küçük tahtamdan korkuyor. "Söz veriyorum. Sadece bir damla kana ihtiyacım var."

Yutkunuyor ama elini uzatıyor. Parmak ucuna asamla dokunup tek bir damla aldıktan sonra ortadaki kristalin üzerine koyup aynısını kendi parmağıma yaptığımda eli büyük ve nasırlı.

"Otur," diyorum ona ve gerçekten dinliyor. "Yardım için özellikle atalarımızı çağıracağız. Bakalım içlerinden biri bu büyüü nasıl bozabileceğimiz konusunda yol gösterecek mi?"

Elimi uzatıyorum ve avucunu benimkine koymadan önce bir hastalığım varmış gibi bakıyor. Alevler etrafımızda daha yüksek bir seviyeye çıktığında elimi sıkıyor ve bu gece bana verilen her şeyi kanalize ederek derin bir nefes alıyorum.

Ben medyum değilim. Diğer tarafı görme yeteneğim yok. Ama sihrim var. Perdenin diğer tarafında meclise göz kulak olan atalarım var.

Tahtayı merhaba yazan tarafa çevirip tahtanın ortasına yerleştiriyorum.

"Dostlar olarak toplandık, kalpler gerçek, ailevi ruhlar yakın, seni çağırıyoruz," diyorum ve Silas'ın elini sıkarak ilahide bana katılması için kaşlarını kaldırıyorum. Ağır ağır iç geçiriyor, bakışları evimi tarıyor ama isteksizce ilahiye katılıyor.

İlk sorumu sormadan önce bunu altı kez daha söylüyoruz.

"Bizimle birlikte olan ailevi ruhlar var mı?" Evet kelimesinin üzerinde hızla kayarken her iki elimizi de planchette üzerinde hareket ettirerek soruyorum.

Silas uzaklaşmaya çalışıyor ve ben onun elini tutuyorum. "Bu büyüü düzeltmemize yardım edebilir misin?" diye sordum.

Hızla hayıra kayıyor ve hem Silas hem de ben hayal kırıklığı içinde iç geçiriyoruz. "Kiminle konuştuğumuzu sorabilir miyim?"

Tahta harflerin üzerinde hızla ilerliyor. C-O-L-L-I-N-S.

Kaşlarını çatıyorum ve Silas'a bakıyorum. "Collins mi?" diye soruyorum ve Silas bir şey tıklamadan önce kaşlarını çatıyor.

"Atalarımın soyundan geldiklerini düşünmüyordum ama annem onu bulduğumda pek de yardımcı olmadı" diyor.

"Yardım etmek için mi buradasın?" diye sordum.

Planchette evet'e doğru zum yapıyor. Silas'ın endişeli kahverengi gözleri benimkilerle buluşuyor. Rahatsız olduğunu anlayabiliyorum ve ne soracağımı bulmaya çalışıyorum.

"Ne yapmamız gerekiyor?" Silas soruyor ve ben gözlerimi deviriyorum. "Ruha basitçe sormalısın-"

Onu azarlamayı bitiremeden, planchette harflerin üzerinde tekrar zum yapıyor. T-R-U-T-H.

Kalbim göğsümde atıyor ve etrafımdaki hava ağırlaşıyor. Uzun geceden dolayı zaten yorgundum ama yorgunluk bir sel gibi içime akıyor.

Etrafımızda alevler yükseliyor ve Silas planchette'i bırakıp bileğimi tutuyor.

"Bu kadar yeter," diyor ve ben başımı sallıyorum.

ruhu hissetmeme izin verdim. Üzgünler, bir yalnızlar. Ama bana bir şey anlatmaya çalıştıklarını biliyorum, anlayamadığım bir şey. "Bana gösterebilir misiniz?" diye soruyorum, elim tahta üzerinde tek başına Evet kelimesine ateş ediyor.

Evimin içinde hızlı bir rüzgâr esiyor ve ben sabit dururken Silas yıpranmış ahşap masayı kavırıyor.

"Bitir şunu Violet," diye homurdanıyor Silas ama ben başımı sallıyorum.

Rüzgâr yükselirken havada kükürt kokusu yükseliyor, saçlarımı savuruyor ve açık bir tarot destesinin rüzgârda uçuşmasına neden oluyor. Masa sallanmaya başlıyor ve üzerimi bir hüznün örtüsü kaplıyor.

Doğal olmayan bir esinti mutfağımı kırbaçlayıp tüm mumları söndürdükten sonra büyük bir patlama oluyor ve her şey bir anda duruyor.

Mumlar yeniden canlanır ve hiçbir şey olmamış gibi her şey durur.

Titreyen ellerimle tahtaya tutunup veda tarafına çeviriyorum.

Şok olmuş Silas'a bakarken, "Hoşça kalın, teşekkürler," diye mırıldanıyorum.

"Burnun kanıyor," diyor ve bileğimi kaldırıp azıcık kanı siliyorum. "O ses de neydi?"

"Gidip kontrol edelim," diyorum fısıltıyla.

"Kalkmaya hazır mısın?" diye soruyor ve koridorda yürürken ona el sallıyorum.

Bir kapı ardına kadar açıldı ve nefesim kesildi.

"O odaya girmemizi mi istiyorlar?" Silas şaşkınlığını anlamayarak soruyor.

Ona bakıyorum. "Buraya taşındığından beri o kapıyı ne fiziksel ne de sihirli bir şekilde açabildim."

İkimiz de kapının önünde duruyoruz.

Son otuz yıldır zamanın içinde korunmuş gibi görünen, morla kaplı bir fidanlık.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 15

"F Lanet olsun bu ürkütücü saçmalığa. Bunun için çok geç," diyerek geri çekiliyorum ve Violet gömleğimi yumrukluyor.

"Bizi buraya getiren senin atandı. Tavuk gibi davranmayı bırak."

"Ciddi misin? İsteddiğini elde etmek için bana tavuk mu diyeceksin?"

"Evet, şüphesiz öyleyim."

Başımı terk edilmiş odaya yaslarken ona "Bundan hoşlanmıyorum," diyorum.

Belli ki bir bebek için yapılmış. Beyaz raylı beşik, açık mor battaniyeler ve farklı doldurulmuş hayvanlarla dolu. Beşiğin üzerindeki cep telefonu ayın döngüsünü gösteriyor. Arka verandada oturduğumuza benzer bir sallanan sandalye var.

Gözüme çarpan son şey, odanın tam ortasında duran beyaz bir sandık.

Violet odaya ilk adımı atıyor, düşüncelerini paylaşmıyor ama açık mavi gözlerinin yaşlarla sulandığına yemin edebilirim.

Dizlerinin üzerine çöker ve göğsünü çekiştirir ama nafiye. Asasını çıkarıyor, ucunu kilide yerleştiriyor ve nefesinin altında bir şeyler söylüyor ve kilit uçararak açılıyor.

Siktir et. Bu gece daha da tuhaflaşamazdı, ben de gelip yanına oturdum. Sandığın kapağına dokunurken elleri titriyor.

"Benim yapmamı ister misin?" Soruyorum ve kapağı geri iterken başını sallıyor.

Bir sürü şeyle dolu olmasını bekliyordum ama içinde tek bir şey vardı, yasal boyutta bir manilla zarf.

Violet'in elleri titriyor, uzanıp ipliği çevirerek açıyor ve içindekileri özenle yere boşaltıyor.

Yırtık bir resim var, hâlâ elinde olan yarısı, beyaz sarı saçlı, karnını kucaklayan hamile bir kadına ait. Violet başparmağını portrenin üzerinde gezdiriyor ve bir sonrakini alıyor.

Hepsi ortadan ikiye ayrılmış, ama hepsi annesinin ona hamile olduğu döneme ait. "Mutlu görünüyordu," diye fısıldıyor Violet.

"Öyle," diye kabul ediyorum.

Violet, arkasında New Orleans'a Hoş Geldiniz yazan ve Fransız Mahallesi'nin resmedildiği bir kartpostal gördüğünde nefesi kesilir.

"Vay anasını," diye fısıldıyor, gözleri mektubu tekrar tekrar tarıyor.

Gözyaşları sayfaya damlamak üzereyken onları siliyor. "İçinde kolye var mı?" diye soruyor ve ben de zarfı iki kez kontrol ediyorum.

"Hayır," diye başımı sallayarak cevap veriyorum ve Violet kartpostalı bana uzatmadan önce tavana bakıyor.

Sevgili Violet,

Her gece rüyamda seni görüyorum. Şifacı bana hamile olduğumu söylediği anda adının Violet olacağını biliyordum. Sen bizim dünyamızsın ve seni kollarıma almak için ne kadar heyecanlansam da, korkarım ki bu şansı asla yakalayamayacağım.

Umarım bu mektubu yanımda, arazinin arka tarafındaki çardakta okuyorsundur. Ama korktuğum şey gerçekleştiyse, seni hayal kırıklığına uğratma ihtimalim var demektir.

Seni sevdiğimi bil.

Bilin ki sihir her zaman bizi birbirimize bağlar.

Ay kolyesi seni her zaman koruyacak. Seni

ölesiye seviyorum.

Anne

Kaşlarımı çatıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Bir yanım Violet'i, dostumu teselli etmek istiyor. Bir yanım da bu rahatsız edici duygusal durumu terk etmek istiyor.

Violet, kartpostalla birlikte tüm fotoğrafları yan yana diziyor. "Hepsi Fransız Mahallesi'nde çekildi," diyor, her bir fotoğrafı işaret ederek. tek fotoğraf.

"Dinle, Violet. Annen hakkında bir şeyler bulmana sevindim.

Ancak bunun bizim durumumuza nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

Fotoğraflara bakmadan önce bana ters ters bakıyor.

"Bu kapı kilitliydi, Baş Rahibe tarafından bile girilemiyordu. Bir ruh kapıyı açtı ve bizi bu sandığa götürdü. Bunun bir anlamı olduğunu anlamayacak kadar aptal mısınız?" diyor, gözleri yorgunluktan ağırlaşmış bir halde.

"Sadece uyuyalım ve bunu yarın daha fazla düşünelim."

"Yarın New Orleans'a gidiyorum," diyor açıkça.

"Ve ne? Otuz yıllık bir fotoğrafla ülkenin en işlek yerlerinden birinde dolaşmak mı?"

Ayağa kalkıyor, tüm kağıt parçalarını alıyor ve kapı çarparak kapanıp bizi içeri hapsederken odadan çıkmaya gidiyor.

Violet kolu çekiştirmeye çalışırken inliyorum. Bu işe yaramayınca esasını çıkarıyor ve kıvılcım da içeren birkaç büyü yapıyor.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diye inliyorum.

Saatlerce sürü halinde koştum ve şimdi de bu. Bir adam sadece iyi bir gece uykusu alamaz mı?

"Muhtemelen aptal kışın ruhu kızdırdığı içindir," diyor ve dolabı açıp oradaki tüm yatak takımlarını çıkarıyor. Naftalin ve toz gibi kokmasını bekliyordum ama şaşırtıcı bir şekilde, her şeyi kendisi için yere sererken taze çamaşır gibi kokuyor.

Onu takip ederek dolaptan daha fazla yatak takımı alıyorum. Oda çok büyük değil ve bu nedenle derme çatma yatağımı onun hemen yanına yapmak zorundayım.

"Eninde sonunda çıkmamıza izin verecek, değil mi?" Ben soruyorum ve Violet yatağımı daha rahat hale getirmek için bazı büyüler yaparak küfrediyor. Neredeyse gururumu ayaklar altına alıp aynısını benim için de yapmasını isteyeceğim ama kendimi zor tutuyorum.

"Bilmiyorum, Silas. Az önce ruha değersiz bir yalancı dedin. Belki de burada öleceğiz," diyor boktan bir ses tonuyla.

Sırtım sert zemine çarparken inliyor ve küfrediyorum.

"Oh hayırsever ruh, sana saygısızlık etmek istemedim, sadece uzun bir gece oldu. Bir yatakta uyumama izin verersen ne dersin yaparım."

Violet yanımda homurdanıyor ve lanet olsun, şekil değiştirdiği yatakta rahat görünüyor.

Ruh kapıyı açmıyor ve burada uyumak zorunda kalacağımızı anlıyorum.

"Benim çarşaflarımı da seninkiler gibi yapabilir misin?" Sorduğum için kendimi pislik gibi hissediyorum.

"Bunu yaparsam çeneni kapatıp beni dinleyecek misin?"

Violet soruyor. "Peki," diye kabul ediyorum.

Sanırım iyi bir gece uykusu için her şeyi yaparım. Bana kaşlarını çatıyor ama esasını çıkarıp battaniye yatağını uzatıyor ve

benimkilerle birleştiriyor. Sırtımdaki anlık rahatlama, ağırlığımı değiştirirken inlememe neden oluyor.

"Teşekkür ederim," diyorum ona, bunu itiraf etmek içimi acıtsa da.

İkimiz de orada yatıyoruz, çok yakın ama çok . Rahat olsam bile uyku kolay gelmeyecek.

"Dolunay hoşuna gitti mi?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

Bu gece geri döndüğümünden beri ilk kez gülümsüyorum. "Bu şimdiye kadar yaşadığım en iyi dolunay."

"Kurdun yorgun mu?"

"Evet, neden?"

"Daha kolay olacaksa uyuması için ona geçebilirsiniz. Eğer bu çok fazlaysa."

Başımı ona doğru eğiyorum ve inliyorum. "Sana kendini mi gösterdi?"

Omuz silkiyor, bembeyaz saçları yüzünü çerçevesiyor, siyah kısımları ise yaptığı yastığın üzerine yayılıyor.

"Ne zaman?"

"İlk gece, o zamandan beri onu görmedim. Yine de oldukça hoş biri."

İnliyorum ve Thorin'i kontrol ediyorum, o da hemen beni görmezden geliyor.

"Bunu yapmamalıydı."

"Bana zarar vermek istiyor gibi görünmüyordu."

"şey bu değildi," diye itiraf ediyorum.

Violet, sanki onun güvenliğini önemsiyor olmam fikri saçmaymış gibi, "Doğru," diyor hemen. Ki öyle.

"Thorin'in sonuçları umursamadan her istediğini yapmak gibi bir huyu var."

"Thorin," diye onun adını fısıldıyor, bu da aşırı hoşgörölü kurdun anında zihnimde canlanmasına neden oluyor.

"Bırak ben devralayım. Adımı okşar gibi söylüyor," diye gürlüyor Thorin uykulu bir şekilde.

Violet'a tüm gerçeği itiraf etmemin imkanı yok. Benim eşim olması önemli değil. Ben onun değilim, o bir kurt değil. Bu iş bittiğinde sadece ben ve Thorin onu sonsuza kadar incitmeyeceğiz.

Ama bu hazır olduğum bir acı. Son on dört yıldır acı çekmiyor değilim.

"Bütün kurt şekil değiştirenler bu

kadar büyük mü?" "Hayır," diye

cevap veriyorum.

"Bunu duyuyor musun? Benim en büyük, en yetenekli kurt olduğumu biliyor. Vites değiştirmeme izin ver. Eşimizi rahatlatmama izin ver. Çok üzgün görünüyor."

Derin bir nefes alıyorum, bu forma tutunmaya çalışıyorum. Bunun yerine, konuşmanın yönünü değiştiriyorum.

"Neden anneni ya da ona ne olduğunu bulmanın durumumuza yardımcı olacağını düşünüyorsun?"

Dolgun dudaklarını yalıyor, battaniyeyi çenesine yakın tutuyor.

"O gece... doğum günüm. Büyüm bana geldi, büyükannem annemin bana yaptığı büyünün kalktığını ve bu yüzden beni bulabildiğini söyledi. Ya buna en başta o büyü sebep olduysa? Ya benim değil de annemin büyüsüye?"

"Mander de olabilirdi," diyorum daha düşünmeden. "Ne?"

"Mander hepimize baskılayıcı ilaçlar verdi. Jonas ve ben on sekiz yaşımıza kadar şekil değiştiren olduğumuzu bilmiyorduk. Geceleri bize içirdikleri ilaçları hatırlıyor musun?"

Kaşları çatılır ve başını sallar.

"Peki o zaman neden büyükannem beni Mander'e gitmeden önce bulmadı?"

"Belki de annendi. Ben sadece tecrübelerime dayanarak konuşuyorum." "On sekiz yaşında mı ayrıldın?" diye fısıldıyor.

Planımız hep buydu. Yetişkin olur olmaz oradan siktir olup gidecek ve zor da olsa, dış dünyayı tam olarak anlamasak da bir yerlerde bir hayata başlayacaktık.

"Hayır."

"Ne zaman?"

"Jonas ve ben yirmi yaşındayken ayrıldık. Mander'in sahip olduğu her şeyi aldık. Okulu yok ettik ve bir daha arkamıza bakmadık." Thorin'in onun boğazını nasıl parçaladığından ya da bodrumda bulduğumuz tüm o dehşetten bahsetmiyorum.

Kaşları çatılır. "Dört yıl," diye fısıldıyor.

"Sen gittikten sonra işler daha da kötüye gitti. Nedenini bilmiyorum ama Mander kendini kaybetti. Thorin bizi bu durumdan kurtardı. Tek istediğimiz bir sürüydü ve şimdi ona sahibiz."

"Yalancı," diye Thorin.

"Veda etmek istedim. Sana yazmak istedim," diye itiraf ediyor Violet, gözleri uyku ihtiyacından ağırlaşmış bir halde.

Ay hâlâ pencereden içeri süzülüyor; elmacık kemiklerinden yansıyan parıltıdan dürüst olduğunu anlayabiliyorum.

"Ama büyük annen bunu yasakladı?"

Başka tarafa bakıyor, suçluluğu hissediliyor. Baş Rahibe bunu yasaklamadı. Violet geçmişinde olmam gerektiğine kendi karar verdi.

"Fark etmez," diyorum, uyumak ve bu bitmek bilmeyen gecenin nihayet sona ermesini istiyorum.

"Silas," diye adımı iç geçiriyor ve ben başımı sallıyorum.

"Ruhunu dinleyeceğiz. Seninle New Orleans'a geleceğim. Sadece Jonas'a gideceğimi haber vermem gerek."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor.

Uykuya dalarken bir sakinlik hissi beni ele geçiriyor.

Sabahları sırtım ağrımıyor ve odanın kapısı ardına kadar açık. Kedi odanın girişinde oturmuş, bir örümceğin üzerinde çıtırdarken benimle doğrudan göz teması kuruyor.

Sanırım atalarımın ruhlarını daha fazla kızdırmadan küçük bir yolculuğa çıkacağım.

BÖLÜM 16

In New Orleans'a gitmeden önce Goddess Apothecary'de duracağım. Meclisten birinin nerede olduğumu bilmesi gerekiyor ve Iris'ten daha fazla güvendiğim kimse yok.

Gelişimle birlikte zil çaldı.

"Yarım saat içinde açıyoruz," diyor arka taraftan.

"Benim," cevap veriyorum, bir gece önce dolunayda hazırladığı iksirleri arka tarafa gidiyorum.

"Erken kalkmışsın," diyor ve ben kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Salvador Meclisi'ne yardım etmek için birkaç günlüğüne New Orleans'a gideceğimi bildirmek için uğradım."

Kaşları çatılıyor ve iksirini karıştırmaya ara verip kapağı ve ellerini önlüğüne siliyor.

"İki şifacıları var," diyor ve ben aklımı başımda tutmaya çalışıyorum.

"Vampirlerle ilgili sorunlar yaşıyorlar ve birkaç vakada yardıma ihtiyaçları var."

"Yalan söylüyorsun," diyor ve hemen bana sesleniyor. "Sen sır saklayan biri değilsin, Vi."

Omzumun üzerinden bakıyorum ve kapıyı kapatıyorum.

"Eğer sana söylersem, sessizlik yemini etmen gerekir," diyorum ve gözleri açılıyor.

"Violet, oluyor? Beni korkutuyorsun." "Sessizlik yemini et ya da hiçbir şey yapma, Iris."

"Peki," diyor ve asasını çıkarıyor. Onunki altın renginde ve etrafını sarmaşıklar sarıyor, benimki ise gümüş renginde ve üzerinde karmaşık gümüş menekşeler ve

Tabanda ametist.

Asalarımızın uçlarını bir arada tutuyoruz, Iris kelimeleri söylerken altın bir kıvılcım ve mor bir kıvılcım buluşuyor.

"Meclis üyeme sessizlik yemini ediyorum ve ölüm ve zaman bizi ayırana kadar onun sırrını yanımda tutacağım," diyor ve ben iç çekiyorum.

Sırrımı saklarsa ölmeyecek, ama yemin kelimenin tam anlamıyla sessizliğini talep edecek. Sırrım tamamen güvende.

"Şimdi, lütfen bana sessizlik yemini etmeyi gerektirecek kadar önemli olan şeyin ne olduğunu söyleyin.

Bu tür bir büyüü daha önce hiç düşünmemiştim bile."

Derin bir nefes aldım ve ona her şeyi anlattım. On altı yaşındaki anlaşmayı, mahkemeyi, dün geceki karşılaşmaya kadar benim evimde nasıl uyduğunu. Kurdundan ya da kişisel bir şeyden bahsetmiyorum ve neden bunu kendime saklamam gerektiğini hissettiğimi merak ediyorum.

Sandalyesine geri çöküyor, gözlerini kocaman açıp beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Vay anasını."

"Şimdi gizliliği anladınız mı?"

"Gerçekten annenin New Orleans'ta olduğunu ve sana yardım edebileceğini mi düşünüyorsun?" diyor, kehribar rengi gözleri bana acıyarak bakıyor.

Eğer onu bulamazsam, bunun başka bir hayal kırıklığı olacağını biliyor. "En azından denemek zorundayım."

Iris başını sallıyor, ayağa kalkıyor ve alnını benimkine dayamadan önce bileklerimi tutuyor.

"Sana korumamı ve sevgimi veriyorum. Yukarıdaki ana tanrıça, Violet'i güvende tut. Ona zarar vermek isteyenlere karşı onu koru. Ona rehberlik et ve onu güvende tut," diye fısıldıyor ve ben de kollarımı ona sarıp sıkıca kavıyorum.

"Seni seviyorum, Iris."

"Ben de seni seviyorum, Violet. Kontrol edeceğine söz ver. Güvende olacağına ve arkanı kollayacağına" diyor ve ben geri çekiliyorum.

"İmgelemin," diyorum soluk soluğa ve Iris'in omuzları çöküyor. Başka tarafa bakıyor ve ben de ona ters ters bakıyorum. "Iris. Başka bir şey mi gördün?"

"Hayır, ben bir şey görmedim. Sadece dikkatli ol, söz veriyor musun?" "Söz veriyorum."

"Her ihtimale karşı sana birkaç iksir göndereyim," diyor ve bir insanı ya da bir kurdu bayıltabilecek her şeyi bana uzatıyor.

Ona gerekli olmadıklarını söylemiyorum, teşekkür ediyorum ve Silas'ın verandada beklediği evime geri dönüyorum.

Arabadan inerken ona "Bisikletini saklamam gerek," diyorum. "zararı olmaz, değil mi?" diye soruyor ve ben de gözlerimi deviriyorum.

"Hayır, küçük bir illüzyon büyüsi bebeğinize zarar vermez," diye cevap veriyorum ve motosikletin kayboluşunu izlerken büyüyü yapıyorum. "Hâlâ orada. Sadece öyle görünmüyor. Güvende olduğumdan emin olmak için küçük bir ekstra teşvik, çünkü büyüyü kaldırabilecek tek kişi benim," diyorum ona.

"Anahtarları bana ver, ben sürerim" diyor.

Onları ona doğru fırlatıyorum ve yolcu tarafına geçmeden önce birkaç kitap alıyorum ve o sürerken okuyorum.

Sadece birkaç saat, ama arabadaki her an söylenmemiş sözlerle ağırlaşıyor. Geçmiş hakkında konuşmuyoruz ve görünüşe göre sonunda şehir merkezine vardığımızda gelecek hakkında da konuşmuyoruz.

Silas paralel park ediyor ve bir an için onu yanımda getirdiğime memnun oluyorum.

Ayrıca, onu geride bırakırsam muhtemelen fiziksel acı çekerim.

"Nereden başlamamız gerektiğine dair bir ipucu var mı?" Silas caddede yürürken soruyor. Elimde onun fotoğrafları var.

"Buraya indiğimizde daha fazla yön bulabileceğimi düşünmüştüm," diyorum ona.

Beni azarlamıyor ya da aptal olduğumu söylemiyor, Hekate'ye şükürler olsun, sadece başını sallıyor.

"Arka plandaki yerleri aramalı mıyız?"

Yani, yaptığımız şey bu. Günümüzü sonsuz miktarda yürüyüş yaparak geçiriyoruz ve bunun için gösterecek hiçbir şeyimiz yok. Fotoğrafların üçte birini bitirdik ve gece ilerlerken Bourbon Caddesi'nde yürüyoruz. Karnaval sezonu değil, o yüzden o kadar kalabalık değil ama Cadılar Bayramı yaklaştığı için hareketli.

Biz yürürken Silas birkaç kez hareketsiz kaldı. Belli ki burada bir şekil değiştiren varlığı var ama hiçbirisi ona yaklaşıyor. Acaba onun bir Alfa olduğunu ya da benim ne olduğumu hissedebiliyorlar mı?

"Bir şeyler içelim mi?" Kadınları içeri çekmeye çalışan daha boş barlardan birini işaret ederek soruyorum.

"Evet," diyor, her şeyi .

Çekici olmamalı. Çünkü çekici değil. O sadece iri bir adam, sonuçta ben sadece bir kadını, iri olduğunu fark etmek suç değil. Ya da damarlarının kollarından dışarı taşıdığını ya da muhtemelen çıplak elleriyle birini öldürebileceğini.

Ateşli değil, sadece doğal. Düşüncelerimi silkeleyip atıyorum.

"Eve gitmek istiyorsan ," diyorum ikimiz de birer tabure alırken ve Silas elini barmene uzatırken.

"Ne içersin?" diye soruyor.

"Ben bir kasırga alacağım," diyorum ve başını sallarken dudağı eğiliyor.

"Ben bir brendi alacağım."

grubu müziklerini çalarken barmen bize içkilerimizi uzatıyor, bar yavaş yavaş daha fazla insanla doluyor. Garip ama kendimi daha rahatlamış buluyorum. Belki alkolden, belki de Silas'la birlikte içiyor olmamız hex'in hoşuna gittiğinden.

"İki gün daha. Eğer iki gün içinde bir şey bulamazsak, buradan ayrılacağız." "Sürüne ne söyledin?" İçecekten bir yudum alarak soruyorum.

Dilime karşı serin.

Çok sık içki içmem ve kokteyl haftalardır ilk kez kendimi gevşemiş hissetmemi sağladı. Kahretsin, Iris'ten bir iksir almalıydım. Çok fazla içmemeye dikkat edeceğim.

"Hiçbir şey. Ben Alfa'yım. Benim ne yaptığım ile ilgilenmelerine gerek yok."

İçkimdeki şemsiyeyle oynuyorum, bu kelimeleri çekici buluyorum.

Kimsenin ne düşündüğünü umursamamak nasıl bir şey olmalı? "Jonas'ın bizden haberi var mı?" Ben soruyorum.

"Kısmen," diyor ve kaşlarını çatılıyor.

"Ona sahip olmana sevindim," diyorum ve bunu söyler söylemez ağzımı kapatıyorum. "Az önce bana güzel bir şey mi söyledin?" diye soruyor sırtarak.

Giydiği siyah gömlek kollarını o kadar sıkıyor ki hangi beden sipariş etmesi gerektiğini merak ediyorum. Özellikle onun gibi yapılı erkekler için bir mağaza var mı? Muhtemelen yoktur, çünkü daha önce bu kadar uzun ve kaslı başka birini gördüğümü sanmıyorum.

"Kim ben mi? Hayatta olmaz," diyorum gülümseyerek ve koltuğumda dönüyorum. "Bir tane daha alabilir miyim?" Barmene el sallayarak soruyorum.

Beni onaylıyor ve ben de tekrar tabureye oturuyorum. Bu çetin olaydan sonra ilk kez kendimi hafiflemiş hissediyorum ama bir el omzuma dokunduğunda bu hafiflik hemen kayboluyor.

Arkamı döndüğümde, Silas kadar olmasa da iri yarı bir adamla karşılaşıyorum. Kısa saçlı ve yüzünde sinirli bir ifade var. Silas'ın bakışları otomatik olarak adamın bana dokunduğu yere kayıyor.

Silas alçak bir ses tonuyla, "Lanet elini çekmeni öneririm," diyor.

"Başka bir cemaatten bir Alfa'nın burada bir cadıyla ne işi var? Çok güzel bir cadıyla," diyor sırtarak.

Omuz silkiyorum ve adam beni daha sıkı kavrayarak iki katına çıkıyor. Silas ayağa kalkıyor, adamın bileğini kavırıyor ve sıkıyor.

"Burası New Orleans. Sanırım başkalarının geçmesine oldukça alışkınsın," diyor adamın elini üzerimden iterek.

"Bir Alfa ve geleceğin Baş Rahibesi değil."

Ayağa kalkıyorum, iki adamın yanında kendimi kıyaslanamayacak kadar küçük hissediyorum.

"Bekle. Kim olduğumuzu biliyor musun?" diye soruyorum. Silas bana yaklaşıyor, göğsü neredeyse sırtıma dayanıyor.

Nefret ediyorum. Sayılır.

"Haberler hızlı yayılıyor. Büyük şehirdeki küçük toplantınızı duydum," diyor adam kurt gibi görünen bir gülümsemeye.

Silas elimi tekrar çantama sokmaya çalışsa da fotoğraflardan birini çekip çıkarıyorum.

"Onu gördün mü?" Ben sordum.

Resmi tutuyor ve başını eğiyor. "St. Philip caddesindeki kuyumcu dükkanında çalışıyor."

"Emin misin?" diye sordum.

"Neden bir insan arıyorsun?" diye soruyor ve kalbim sıkışıyor.

"Sizi ilgilendirmez. İhtiyacımız olanı aldıktan sonra cemaatimize dönmek üzere yola çıkacağız."

"Bölgenize geri dönün ve ayrı yollara gidin, sanırım?" diye soruyor bana bakarak, kafamın karıştığından eminim. "Cesur bir seçim, burada kokunla onu işaretlememek," diyor hala arkamda olan Silas'a.

"Sadece geçiyorduk. Sürünüzle hiçbir ilgim yok," diyor Silas arkamdan.

"Hayır mı? Korsan Sürüsü için yeterince iyi değil miyiz? Biz senden aşağı mıyız Alfa?" diyor ve Silas'ı kışkırttığını anlayabiliyorum, ilk kez birinin onu bu şekilde kızdırdığını görüyorum ve belki de bundan olması gerekenden daha fazla zevk alıyorum.

"Şimdi gidiyoruz," diyor Silas.

"Hayır, dur bir dakika. Sadece sihir kokan bu küçük cadı, Big Easy'ye kadar geldi. Gerçek bir Alfa'nın etrafında olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlatmadan gitmesine izin vermem misafirperverlik olmaz. Küçük hanım dans etmek ister mi?" diyor tanımadığı kurt.

"Hayır, dans etmek istemez. Siktir git," diyor Silas ve ben de ona ters ters bakmak için boynumu büküyorum.

"Küçük hanım kendi adına konuşabilir. Çok isterim," diyorum ona.

Onunla dans etmek istemiyorum, sadece Silas'ı kızdırmak istiyorum, şekil değiştiren elini uzatıyor ve ben de onu dans pistine kadar takip ediyorum.

Büyükannem şu anda ne yaptığımı bilseydi muhtemelen kalp krizi geçirirdi. Bardan bana dik dik bakan şekil değiştirenle evli olmam bir yana, şimdi de kocamı kızdırmak için rastgele bir şekil değiştirene karşı dans ediyorum.

"Cadıların bu kadar uysal olabileceğini bilmiyordum," diye mırıldanıyor şekil değiştiren.

Ben.

Gözlerimi deviriyorum ve Silas'a bakıyorum, gözleri neredeyse Parlıyor.

"Şuradaki büyük arkadaşın kıskanmış gibi görünüyor."

"," diye onu temin ederim. "nefret ediyoruz."

"Oh, tatlım, bu nefrete benzemiyor," diyor, elleri kalçalarımın altına kayıyor ve sıcak nefesi kulağımın kabuğuna çarparak fısıldıyor. "Bu-" gibi görünüyor

Silas adamı boğazından yakalayıp duvara doğru iterken cümlesini tamamlayamaz.

"Oh, lanet olsun. Kes , başın belaya girecek," diye yalvarıyorum Silas'a, gömleğini çekştirerek.

"Bunu bataklığa götürmek ister misin? Sürünü de devralayım mı?" Silas adamın yüzüne bakarak içini çekiyor ve ben de iç çekiyorum.

"Bırak . İstedığımızı aldık," diyorum ona. Silas eğilip diğer şekil değiştirene bir şeyler fısıldarken bana aldırış bile etmiyor. Bana bakarken adamın gözleri irileşiyor.

"Benim hatam. Hafta sonuna kadar şehir dışına çıkmayı başarırsan sorun yaşamayız," diyor.

Silas adamın gitmesine izin verdi ve beni bileğimden tutup çekerek dışarı çıkardı.

Bar.

"," diye şikayet ediyorum, ama o bunu yapmıyor. Neredeyse koşmam gerekecek

ona ayak uydurmak için.

Bardan çıkıp caddede ilerlemeye başladığımız anda, sanki ondan iğreniyormuşum gibi kolumu bıraktı.

"Senin derdin ne? Bize ilk ipucumuzu o verdi."

"Beni kışkırtıyordu," diyor Silas, omuzları gergin ve öncekinden daha da sinirli görünüyor. "Siktir," diyor sesini yükselterek.

"Ne?"

"Özel bir yere gitmeliyiz. Şimdi."

"Neden?" Karşımdaki normalde sakın Alfa'nın nasıl olup da kendini kaybettiğini merak ederek soruyorum.

"Thorin serbest bırakılmayı talep ediyor. Bunu burada yapamayacağım açık." "Kontrol sende değil mi?"

"Violet," diyor sinirli bir ses tonuyla, bana bakarken gözleri yine parlıyor. "Lütfen, bir kez olsun beni sorgulamayı bırak."

Caddenin karşısındaki en yakın oteli gösteriyorum. "Boş yerleri var mı diye bakabiliriz."

"Çabuk ol," diye gürliyor.

İçerisi güzel, ancak sokak gürültüsü delicesine yüksek. Evimdeki sessizlikle tam bir tezat oluşturunyor.

Ben hostese gülümserken Silas neredeyse yanımda titriyor. Silas'a bir şeylerin peşindeymiş gibi bakıyor ama yeterince saygılı.

"Merhaba, bu gece için iki odanız olduğunu umuyordum."

"Bir odamız var," diyor ve ben inliyorum.

Ama Silas'a baktığımda zamanımızın tükenmekte olduğunu anlıyorum. Cüzdanını çıkarıp kartını elime tutuşturuyor.

Bu hiç de çekici değil.

"Kabul ediyoruz," diyorum ona gülümseyerek, gece için yerimizi ayırıyor ve anahtarları bana uzatıyor. Wi-Fi ve kahvaltı seçeneklerinin üzerinden geçip New Orleans haritasını çıkararak bize gerçek Louisiana misafirperverliğini gösterdiğinde Silas'ın onun boğazını kesmek ister gibi baktığına yemin edebilirim.

"İyi tatiller," diyor.

Silas'a yetişmek için yine koşmam gerekiyor. Anahtarı kapı kolunun üzerinde kaydırıyorum ve kapı dönüyor. İçeri adım atıyorum, odanın tarihi hoşuma gidiyor. Şöminelerin ve tuğla duvarların çoğunu korumuşlar, pencerenin dışındaki demir korkuluklar da aynı şekilde.

Dışarıdaki gürültü için yapılacak bir şey yok, ama gece boyunca kafamızı dinleyebileceğimiz bir yer.

Arkamı döndüğümde Silas tişörtünü başının üzerinden çekestiriyor ve koca göğsünü gösteriyor. Gözlerimin önünde, onun değişimini izliyorum. Derisi kürke dönüşürken giysileri gürültüyle yırtılıyor ve artık Thorin olarak tanıdığım iri kahverengi kurt onun yerini alıyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 17

T Şapkalı orospu çocuğu arkadaşşıma dokunmaya cüret etti. Önümde.

Adamı bilincimizin o kadar derinlerine ittim ki, orada olmaya çalışırken neredeyse zihinsel duvarlarımı tırmalıyor.

Bu otelden çıkıp New Orleans sokaklarına dalmak ve onun açgözlü küçük boğazını parçalamak istiyorum. Sonra geri dönüp adamı eşimize sahip çıkmaya zorlamak istiyorum, böylece bir daha kimse bizim olana dokunmaya cesaret edemeyecek.

Aptal, lanet olası kandırılmış Silas.

Eşimizi görmedi mi? Elbette, ona yaklaşan her sıcak kanlı erkeği kendine çekecektir. Büyüsü ve mahkemeler sayesinde birbirimize bağlanmış olabiliriz. Ama bu yeterli değil, asla yeterli olmayacak.

Onun üzerinde izimiz olmalı, onun üzerinde hak iddia etmeliyiz.

İçimden bir ses şu anda bunu yapmayı düşünüyor. Dişlerimi onun narin boğazına geçirmeyi. Ama yapmayacağım.

Zoraki bir talep, sahip olmaya değer bir talep değildir ve ne yazık ki bu ben olamam. Her şeyi mahveden o aptal adam olmak zorunda.

Violet kollarını avuç içleri bana bakacak şekilde tutuyor, sanki beni sakinleştirmeye çalışıyor.

"Merhaba Thorin," diyor.

Onun dudaklarındaki ismim, yediğim en tatlı lezzet gibi. Şimdiye kadar tattığım tüm tatlı pralinlerden iyi.

"Dinle. O adamın seni kızdırdığını biliyorum ve belki benim de bununla bir ilgim vardır. Ama gerçekten üzgünüm. Hiçbir şey yapmanıza gerek yok. Yapabiliriz.

Burada kal ve uyu. Yine de çantalarımızı almam gerekiyor" diyor ve kapıya ulaşmak için beni geçmeye çalışıyor.

Yüzümü göğsüne bastırıp onu geriye itiyorum, vücudu kaskatı kesiliyor ama itaat ediyor.

Diğer Alfa'nın kokusunu içime çektiğimde, içimden kopan hırıltıyı tutamıyorum.

Elbisesinin altından kıstırdım ve ciyaktı.

"Kokuyu sevmiyor musun?" diye soruyor ve ben başımı sallıyorum. "Tamam, peki, gidip arabadan çantamı almalıyım ve üzerimi değiştirebilirim."

İçimden bir hırıltı daha yükseliyor. Bir blok öteye park ettik ve bu şehir geceleri doğaüstü varlıklardan daha fazlasıyla dolup taşıyor.

"Ne yapmamı istiyorsun? Seninle kesinlikle çıplak takılmayacağım," diyor kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak.

Gerçekten çok yazık.

Sanırım onun yanımda çıplak olması, o sürünün inine koşup Alfa'nın boğazını parçalamak istemek yerine beni sakinleştirirdi.

Onun yerine adamın gömleğini gıdılarımın kavrayıp göğsüne doğru itiyorum.

"Benimle dalga geçiyor olmalısın," diyor, toplanmış gömleği tutarak.

Onu banyoya doğru itiyorum ve ben kapının dışında adımlarken o kapıyı gereğinden sert çarpıyor.

O benim eşim. O ve adam anlaşır anlaşmaz herkes bunu öğrenecek. Onun *farklı* olması umurumda değil.

Eşim olduğu gibi mükemmel. Asla bir kurda dönüşemese ve bana ihtiyacım olanı veremese bile. Bana vereceği her şeye değer vereceğim.

Hiçbir zaman eşimle ormanda koşamama ya da yıldızların altında uyuyamama fikri iç karartıcı. Ama eşimin bana eşlik etmesini, küçük parmaklarının kürkümde gezinmesini, kokusunun beni bir okşayış gibi sarmasını, ona hiç sahip olmamaya tercih ederim.

Evrenin onu bize vermesinin bir sebebi var. Bana vereceği her şeyi alacağım. Eğer onun hayatındaki amacım uykusunda güvende olması için etrafını sarmaksa, bu benim için bir onurdur.

O benim korumam gereken, benim bakmam gereken, benim tapmam gereken biri. Beni aynı şekilde sevecek bir kurdu olmasa bile.

Banyodan çıkıyor, çift renkli tuhaf saçlarını topuz yapmış. Adamın gömleği onun üzerinde neredeyse bir elbise gibi görünüyor, ama içime çektiğimde, öfke ve şiddet ihtiyacının bir kısmı azalıyor.

Eşim *bizim* gibi kokuyor ve bu beni sakinleştiriyor.

Yatağa gitmesi için onu yönlendiriyorum.

"Silas'tan daha patronluk taslıyorsun," diyor ve ben yatağa atlayıp başımı bacaklarının üzerine koymadan önce birkaç kez dönerken yorganın altına giriyor. "Bu gece için özür dilerim. Bir daha yapmayacağım," diyor pençe gibi tırnaklarını kürkümün üzerinde gezdirerek.

Evet, bu küçük sevgi bile her şeye değer.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 18

I Sabahın erken saatlerinde çalan bir korna sesiyle sarsılarak uyanıyorum. Gözlerimi kırıştıtarak açıyorum, bir an için nerede olduğumu unutarak aşağı bakıyorum ve gözlerim açılıyor.

Gecenin bir vakti Thorin, Silas'a dönüştü. Şimdi karşımda kollarını bacaklarıma dolamış, yüzüstü yatan çırılçıplak bir adam var. Uyurken dudakları ama kaslı poposu fark edilmeyecek kadar sert ve bakarken kendime engel olamıyorum.

Bir erkeğin bu kadar güzel bir poposu olabileceğini kim bilebilirdi? Büyük bacaklara ve çok geniş bir sırta açılan bir popo. Silas'ın görebildiğim kadarıyla dövmesi yok, sadece sol omzunda bir damga ve birkaç iyileşmiş yara izi var. Hepsi o kadar silik pembe ki zar zor görülebiliyor.

Şekil değiştirenlerin dünyasında iyileşmenin nasıl olduğunu merak ediyorum. Hızlandırılmış mı?

Erkek yaratılışının en güzel kıcına bakmamak için omzundaki yara izine odaklanıyorum ve parmak ucumu etinde gezdiriyorum.

Hızlıca nefes alıyor, bu uyanmak üzere olduğunun kesin bir işareti. Bunu olduğundan daha garip hale getirmek yerine, uyuyormuş gibi yaparak tekrar uzanıyorum.

Gözlerimi çok sıkmamak ve kendimi ele vermemek için elimden geleni yapıyorum, ki bu çok zor, çünkü kendi kendine homurdanıyor.

"Seni aptal pislik. Şimdi hiç kıyafetim yok. Aklından ne geçiyordu ki?"

Benimle konuşmadığını anlamam bir anımı aldı. Thorin'le konuşuyor... ilginç.

"O bir hiç Thorin, yetti artık," diyerek banyonun kapısını açıyor ve duşu açıyor.

Bu kesinlikle bir şeydi. Banyo kapısına bir göz attım ve ani bir kararla otel anahtarımı, telefonumu, araba anahtarlarımı ve asamı aldım.

Sokakta sadece Silas'ın tişörtünü giyerek yürümem umurumda değil. O kadar da harika kokmuyor. Belki topraksı, erkeksi ve zengin. Ama eminim diğer Alfa da bu kadar güzel kokuyordur.

Oh, kendimi kandırdığım yalanlar.

Arabaya gider gitmez kendiminkini ve Silas'ın çantasını aldım. Bir yanım giyinip mücevher dükkânını kendi başıma keşfetmek istiyor. Ama şehrin şekil değiştirenlerle dolu olduğu açık ve dün gecedan sonra Thorin ile Silas'ın aynı fikirde olmadıkları da ortada.

Bir kurdu bir insandan daha çok seveceğim kimin aklına gelirdi?

Otel odasının kilidi dönüyor ve içeri girer girmez ıslak saçlı Silas'la karşılaşıyorum, tüm erkeksi göğsü sergileniyor, alt yarısı ise bir havluya sarılmış.

Bu sabah bu adamı çok fazla gördüm.

"Hangi cehennemdeydin sen?" diye homurdanıyor, volta atıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. "Neye gülüyorsun?"

"Sen ve Thorin de aynı şekilde ilerliyorsunuz," diyorum ona sırt çantasını fırlatırken. "Bütün gün çıplak dolaşmak istemediğini düşündüğüm için beni affet."

Sırt çantasını yakalıyor ve bana dönüp bakıyor. "Bunu mu giydin?" diyor, gömleğinin kalçamın ortasına vuruş şekline bakarak.

"Evet, görünüşe göre Thorin dün geceki elbisemi parçalara ayırmış," diyorum köşeyi işaret ederek.

Başını sallıyor ve banyoya gitmeden önce tekrar bacaklarıma bakıyor. Bu fırsatı kendimi değiştirmek için kullanıyorum.

Yüksek belli kot pantolon ve önünde cadı siluetleri olan ve kızların kız olacağını söyleyen siyah bir tişört giyerek rahat bir seçim yapıyorum. Asamı çıkarıp hızlıca makyajımı ve saçımı düzeltiyorum.

Silas kapıyı açtığında beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Gömleğimi işaret ederek, "Cadı olduğunu mu göstermeye çalışıyorsun?" diyor.

"Dedi ekose giyen kurt şekil değiştiren. Hadi, kuyumcu yirmi dakika içinde açılıyor."

Önce kahvaltı ediyoruz, ben buzlu kahvemi içip bir beignet ısıırken Silas inanılmaz miktarda yemek yiyor.

"Vites değiştirmek seni acıktırıyor mu?" Kuyumcunun karşısında durup etrafı kolaçan ederken soruyorum.

"Ben her zaman açım," diyor kolayca, ikinci kahvaltılık burritosunu yerken. "Bana dün geceyi sormadın," diye soruyorum.

Adam bu sabah kurdunu küçümsüyor ve ona benim bir hiç olduğumu hatırlatıyordu.

"Gerek yok. Thorin'in sana zarar vermeyeceğini biliyorum," diyor ve kaşlarım çatılıyor.

"Nasıl-" Onun dükkâna girişini izlerken cümlemin ortasında duruyorum. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı. Sandıkta bulduğum fotoğraflardan çok daha yaşlı bile görünmüyor.

Aileden gelen beyaz sarı saçları, benimle aynı parlak mavi gözleri ve boynunun yan tarafında ay şeklinde bir güzellik işareti var.

Kahvaltımı çöpe atıyorum ve caddenin karşısına geçip kapının kolunu tutmadan önce iki tarafa da zar zor bakıyorum.

Eli elime dolanmadan önce büyük, tanıdık bir koku çarpıyor yüzüme. "Bir plan yapmalıyız," diyor bana.

Yutkunuyorum, ön tarafa gelip cam vitrinlerden bazılarını temizlemeden önce arka odaya giderken pencereden onu izliyorum.

"Sanırım bana bakacak ve kim olduğumu anlayacak," diyorum Silas'a. O da iç geçiriyor ama elimi bırakmıyor.

"Ailenle buluşmak her zaman mutlu bir kavuşma değildir," diyor ve ben ona bakıyorum. Şimdi onun aile üyelerini bulmasını tartışmanın ne yeri ne de zamanı.

Annem bu kapının hemen ardında ve sonunda onunla tanışmak üzereyim. Sonunda anlamak üzereyim. Silas'ın uyarısını dikkate almayarak kapıyı açtım ve içeri girerken hafif bir zil sesi duydum.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor yeterince dost canlısı bir adam ama ben başımı sallayıp annemin yanındaki çantaya yaklaşıyorum.

Biraz camsil sıkıp izleri sildikten sonra dostça bir gülümsemeyle bize . Bu, bir şey satmaya çalıştığınız bir yabancıya verdiğiniz türden bir gülümseme, ailevi bir tanıma değil.

"Merhaba, size nasıl yardımcı olabilirim?" diyor büyükanneminkinden pek de farklı olmayan güneyli bir ses tonuyla. İsim etiketinde Laylah yazıyor, Lavanta değil.

Annemin sesini ilk kez duyduğumda şaşkınlıktan dilim tutuldu. Gülümsemesi biraz duraksıyor ve üstüme bakıyor.

Silas'ın iri eli kalçamı kavırıyor.

"Ben ve bayan yeni evlendik ve sunağa doğru acele ederken alyansları düşünmedik."

Yutkunuyorum. Ne? Silas'a bakıyorum ve kalçamı tekrar sıkıyor. Bu dokunuş, daha fazla bilgi edinebilmemiz için bu karşılaşmanın daha uzun sürmesini sağlamak içindi.

"Oh, tebrikler. Çok güzel bir çift oldunuz. Ne aradığınızı biliyor musunuz?"

"Basit ve dayanıklı bir şeye ihtiyacım var. Ve küçük hanım benzersiz bir şey seviyor, kesinlikle elmas değil" diyor.

Bizi eşsiz yüzüklerin olduğu bir kutuya götürüp onları çıkarırken ucuz mu davranıyor yoksa gerçekten benim tarzımı mı anlıyor anlayamıyorum.

"Opal, zümrüt ve ametistimiz var."

"Ametist," diye fısıldıyorum ve o da gülümseyerek ametist taşlarla dolu tepsiyi çıkarıyor.

"Büyük mü yoksa zarif mi düşünüyoruz?" diye soruyor ve ben de onun tıpkı benimkilere benzeyen gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Dainty, hastanede çalışıyor, o yüzden ayak altında dolaşmayacak bir şey olsun," diyor Silas, hâlâ kalçamı tutuyor, neredeyse unutuyordum.

Çıkardığı yüzük en pahalısı değil. Elini uzatırken fazla satmaya çalışmıyor. Yüzüğü parmağıma geçirirken benimkini onunkine yerleştiriyorum ve ağlamamak için elimden geleni yapıyorum.

Ortasında oval bir ametist bulunan, etrafı mozanit çiçekli pırlantalarla çevrili pembe altın kordona bakarken, "Bu basit ama zamansız," diyor.

"Mükemmel," diye fısıldıyorum ve tekrar ona bakıyorum.

"Harika. İlk denemede doğru yapmayı seviyorum." Silas için birkaç yüzük alıyor ve parmağına bakıyor. "Görünüşe göre kocam gibi senin de daha büyük bir bedene ihtiyacın olacak."

"Kocanız mı?" Soruyorum ve o da gülümseyerek başını sallıyor ama detay vermiyor.

Silas en ucuz yüzüğü seçer ve parmağına takar.

"Bunların ikisini de alacağız. Burası ne zamandır burada?" diye soruyor.

Bu sorgulama işinde çok daha iyi olduğu açık, ama ben ona bakmaktan ya da bunu tuhaflaştırmaktan kendimi alamıyorum.

"Oh, şey, yüz yıldan fazla."

"Ne zamandır burada çalışıyorsun?" diye soruyor.

Kaşları çatıldı. "Vay canına, sanırım burada otuz yıla yaklaşıyorum."

Sertleşiyorum ve bileğini tutarken kendime engel olamıyorum. Onun büyüünü hissetmiyorum, cadılar meclisinin yanındayken hissettiğim gibi değil. Herhangi bir insanın hissedeceği gibi hissediyor.

"Özür dilerim, sizi tanıyor muyum?" sordu.

Ona göz kırpıyorum, kendimi tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Hayır, benim hatam." "Ben buradaki işleri bitirirken sen de biraz temiz hava almaya ne dersin?" Silas

Gözleri neredeyse bir zamanlar sevdiğim çocuğunki kadar yumuşak.

Ayrılmadan önce bir süre ona baktım. Mississippi Nehri'ne kadar yürümek beni durduruyor. Evsizleri caydırmak için yapılmış bir bankta otururken, asamı çıkarıp bankı parçalara ayıran demir çubukları eritirken lanet .

Oturup suya bakıyorum ve uzun zamandır ilk kez ağlıyorum.

Beni tanımadı. Büyüsü varmış gibi görünmüyor. Bu sadece Silas'la yaptığım lanet olası aptal büyü için bir çıkmaz değil, aynı zamanda onun olmasını umduğum her şey için de bir çıkmaz.

Meclisten ayrıldığı için mi böyle? Cadılar göçebe değildir. Ayrıldığı için ödemek zorunda olduğu bedel bu mu? Kocasını benim babam mı? Yoksa anlamadığım çok daha fazlası mı var?

Ruh bizi neden buraya getirdi? Neden şimdi?

Feribotun insanları nehirden karşıya geçirmesini izliyor ve neden her şeyin şu anda tamamen boka sarmış gibi göründüğünü merak ediyorum.

Hayatım mükemmeldi. İhtiyacım olan tüm sevgi, şefkat ve anlayış meclisimde mevcuttu. Elbette annem hakkında bilgi edinmek istiyordum ama son zamanlarda olduğu gibi beni rahatsız etmiyordu. Belki de onun eski evine taşındığım an, ne olduğunu anlama ihtiyacının beni tüketmeye başladığı andı.

Elime bakıyorum, aslında yüzüğü seviyorum. Bu yüzüğü annem seçti, kızı olduğumu ya da evliliğimin tamamen saçmalık olduğunu bilmese bile.

Yüzüğü çıkarmaya gittiğimde, büyü izin vermiyor ve lanet ediyorum.

"Bu harika bir şey," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

Silas'ın iri gövdesi yanıma oturuyor ve hemen hiçbir şey söylemiyor. Beni bulabilmesi şaşırtıcı değil, belki kokumu alabiliyor ya da aramızdaki büyü'nün gücünden kaynaklanıyor.

"Yüzüğünü de çıkaramıyor musun?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

Bu konuda şikayet edebilirim. O aptal hikâyeyi uydurduğu için tüm bunların onun suçu olduğunu söyleyebilirdim. Ama donup kalırım. O olmasaydı, elimizdeki azıcık bilgiyi de elde edemezdik.

Silas, "Biraz daha bilgi ve başka bir şey toplayabildim," diyor.

Bana ipekle sarılmış bir kolye uzatırken ağladığımı görmesini istemediğim için başparmağımla gözlerimin altını siliyorum.

"Sen gider gitmez sanki bir şey hatırlamış gibiydi," diyor Silas. "Kaşları çatıldı ve o yüzükle eşleşen kolyeyi hatırladı. Arka taraftaydı. Satılık bile değildi."

Ona baktım. Taşı ve tasarımı benim yüzüğüme benziyor. "Mektubundaki kolye olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Olabilir. Adını öğrendiğime göre Jonas'a onun geçmişini araştırmasını söyledim. Hiç çocuğu olmadığını söyledi."

Kolyeyi avucumun içinde tutuyorum. Öfkeli ve mantıksız bir yanımla onu nehre atmak istiyorum. Ama meraklı, annemle bir bağ kurmaya ihtiyaç duyan yanımla onu cebime sokuyorum.

"Jonas'a güvenilebilir mi?" Silas'a ters ters bakarak soruyorum. "Evet."

Burnumu çekiyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum. "Ne beklemem gerektiğini bilmiyordum. Ölmüş olsaydı bunun daha kolay olacağını düşünmem yanlış mı?"

"Hayır, çünkü ben de aynı şeyi hissettim." "Öyle mi hissettin?"

"Evet, Vi, yaptım," diyor, ikimiz de feribotu izlerken parktaki bankta kollarını iki yana açarak.

"Ne oldu?" Bana anlatıp anlatmayacağını merak ederek soruyorum. Arkasına yaslanıp her şeyi anlatarak beni şaşırtıyor.

BÖLÜM 19

I Violet'in yarı dökülmüş gözyaşlarından mı, bunun bir çıkmaz sokak gibi hissettirmesinden mi, yoksa Thorin'in şu anda kıcıma ne kadar sert bindiğinden mi emin değilim. Ama Violet'in yalnız olmadığını bilmesi gerektiğine karar verdim.

"Jonas ve ben Mander's'i devraldıktan sonra ailelerimizi aramaya başladık. Atalarımızla bağları olan bir sürü üzerinde hak iddia edebileceğimizi biliyorduk. Genelde işler böyle yürür. Ancak şekil değiştiren topluluğu bir bütün olarak gizlidir, çoğu yavrularını evde doğurur, gizlenir, tipik doğaüstü yöntemdir. Bu yüzden Kuzey Amerika'da seyahat ederek çok zaman geçirdik. Jonas Toronto'da üvey kardeşini buldu ve bir süre orada kaldık ama yürümedi."

"Neden?" diye soruyor, hikâyeye iyice kendini kaptırmış bir halde.

"Kardeşi sürü alfasıydı. Thorin'in ona meydan okumasını engellemek için her şeyimi verdim. Jonas'a ailesiyle kalabileceğini söyledim ama o bunun yerine beni takip etmeyi seçti. Sonunda bir ipucu bulduk ve annemle tanıştım."

"Nasıl biriydi?"

"Korkunç," diyorum başımı sallayarak. "Belli ki bağımlılıkları var. Bu yüzden Moon Walker Sürüsü'nden atıldı ve bu yüzden büyükbabamın mirasını devredeceği doğrudan bir Alfa varisi yoktu ya da en azından ben öyle sanıyordum. Onun yerine Collins'e geçti."

"Ruh mu?" diye soluk soluğa soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Akraba olduğumuzu düşünmüyordum ama dürüst olmak gerekirse, sürüdeki tüm muhasebe işleri tamamen boktan. Onun piçi de olabilirdi. Büyükbabam Hans, annem doğduğunda neredeyse altmış yaşındaydı, annem doğduğunda ise yetmiş.

iddiasını Collins'e devretti. Annem onunla tanıştığım da benimle hiçbir şey yapmak istemedi, babamın kim olduğunu bilmediğini söyledi. Ben de onu bir şekil değıştiren olarak koklayamadım," diye itiraf ediyorum.

Jonas'a söylediğim bir şey bile değıil.

Kaşları çatılıyor ve ince, solgun boğazını ovuşturuyor. "Bu kadar tesadüf olamaz," diye fısıldıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"İkimiz de Mander'e gittik, ikimizin de annesi artık onların soyunun bir parçası değıil. Bir şeyler ters geliyor."

Bir an için ona bakmaktan vazgeçip nehirden gelen esintinin yüzümü okşamasına izin veriyorum. Haklı, tüm bunlar bir şekilde bağlantılı olamayacak kadar karışık.

"Şimdi ne yapacağız?" diye soruyor, umutsuz ve üzgün görünüyor.

"*Eşimizi teselli et,*" diye fısıldıyor Thorin ve Violet ile yeniden bir araya geldiğimden beri ilk kez Thorin'e katılıyorum.

"Eve gidip bunu çözmeye çalışabilir, Jonas'ın ne bulacağına bakabiliriz. Ya da..."

"Yoksa ne olur?" diye soruyor. Eve dönme fikri ona da pek iyi gelmiyor, her ne kadar şu anda sürümün düzene ihtiyacı olduğunu bilsem de. Ama New Orleans'tan cevapsız ayrılmak doğru gelmiyor. O bu kadar üzgün görünürken ayrılmak doğru gelmiyor.

"Ya da bir gün
ayırırız." "Bir gün
mü?"

"Hayatımı mahvetmeye çalışan cadılar meclisinden bir cadı olmadığın ve nefret ettiğin sürünün Alfa'sı olmadığım bir yerde mi? Gerçekten yaşamak için sadece bir gün ve sonra yarın eve dönerken birbirimizden nefret etmeye geri döneceğiz."

Bana göz kırptıyor, gözyaşları yüzünden gözleri daha parlak bir maviye dönüyor. Bana benden nefret ediyormuş gibi bakmıyor; bana rahatlamış bir şekilde bakıyor. Sanki bir günlüğüne de olsa kim olduğunu ve neler yaşadığını bir kenara bırakma fikri ihtiyacı olan şey olacaktı gibi.

"Tamam, hadi yapalım. Yüzüklerimizin üzerine bir illüzyon koyayım. Diğer doğaüstü varlıklar onları göremeyecek," diyor, elini çekmeden, önce benim yüzüğüme sonra da kendi yüzüğüne dokunuyor.

"yaradığını nereden
biliyorsun?" "İşe yaradı," diyor
kolayca.

"Peki, birbirlerinden nefret etmeyen tamamen normal iki insan New Orleans'ta bir gün boyunca ne yaparlar?"

Yüzünü bir gülümseme kaplıyor. Bunu oraya benim koymuş olmam umurumda değil, ama kayıtlara geçmesi için not edilmeli.

"Her şeyden önce, o feribota bineceğiz ve şimdiye kadar yediğin en iyi tacoları yiyeceğiz," diyor, ayağa kalkıp yürüyor, takip edip etmediğimi umursamıyor bile.

Tıpkı onu daha önce bulduğum gibi, feribot bileti almak için eşimi takip ederken aramızdaki büyüün sıkılaşmasına izin veriyorum.

Gerçekten de yediğim en iyi tacolardı. Kim derdi ki Cezayir'de eski bir benzin istasyonunda?

Violet'in yediği üç taneye karşılık benim sekiz tane yediğimi itiraf etmekten nefret ediyorum.

"Kahretsin," diye tıslıyor ve ağzının kenarını kuruluyor. Asası masanın altından dizime vururken, "Bu acıtabilir," diyor.

Acıtıyor ama sadece bir anlığına. Başımı kaldırıp baktığımda, güneş gözlüklerini gözlerinin üzerinden geçirirken birkaç kez gözlerimi kırptırıyorum.

Önümdeki kadın Violet'e hiç benzemiyor. Kızıl saçlı, çilli ve daha da solgun bir teni var.

"Ne oluyor lan?" Telefonumu çıkarıp çevirerek kendime bakıyorum.

"Ciddi misin?" Kendime bakarak soruyorum.

Mahkemedeki güvenlik görevlisi gibi görünüyorum.

"Bu geçici bir durum. Burada bir cadı hissedebiliyorum," diye fısıldıyor. "Ve farklı görünmemizin önemli olacağını mı düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"Evet, senin 1.80'lik bir canavar gibi görünmemen ve benim de bir Baş Rahibe'nin saç ve yüz hatlarına sahip olmamam iyi bir karar diyebilirim."

Buna söyleyecek bir şeyim yok, yerine cam şişede gelen kolamı içiyorum ve bir taco daha sipariş etmeyi düşünüyorum.

"Yine de bizi hissedebilecekler," diyorum ve o da gözlüklerini .

Mavi gözleri aynı.

"Taco'nu yiyip sızlanmayı kesecek misin? Belki de eve gitmeliyiz." "Bayan

Delvaux, buradaki meclisten korkuyor musunuz?" Alay ederek sordum, ve yutkunuyor.

"Evet ve eğer değilseniz, Baş Rahibeleriyle tanışmamışsınız demektir. Eğer büyük sert biri olduğunu düşünüyorsan, Prudence onu bir azize gibi gösterir. Fark edilmeden gitmemiz en iyisi. Garden District'te kesinlikle ölü yakalanmayacağız, ki bu utanç verici."

"Gitmek istediğin yer orası mı?" Ona soruyorum ve o omuz silkiyor.

"Fark etmez. Batakılık turu yapabiliriz, birkaç müze, oh, hayalet turu," diyor sırtarak.

"Bizi yanıltabilir misin?" Ben önerdim ve o da başını bana doğru eğdi.

"Belki de o kadar da aptal bir Alfa değildir," diyor. Kızmalıyım, gözlerimi devirmeliyim.

Bunun yerine, Thorin zihnimin bir köşesinde Alfa dediği gerçeğiyle övünüyor.

"Burada işimizi bitirelim, feribotla geri dönelim ve bizi gizleyebileceğim özel bir yer bulalım," diyor içkisinin kalanını yudumlarken. "Yeterince yemek yedin mi? Nehrin diğer tarafına tatlı bir şeyler alabiliriz."

"Thorin tatlıları seven biri," diyorum ve kaşları çatılıyor. "O keki bana o mu getirdi?"

Omuz silkiyorum, yalan söylemek istiyorum ama Thorin zihnimi zorluyor. *"Ona o keki benim verdiğimi söyleyen iyi olur."*

"Evet, yaptı."

"Bu durumda sizin Dr. Jekyll olacağınızı düşünmüştüm. Görünüşe göre kurdun öyle."

"Benim Bay Hyde olduğumu mu söylüyorsun?" Sırtarak söylüyorum ve kafası karışmış görünüyor. "Hyde, Jonas'ın kurdunun adı," diyorum kahkahalarımı kontrol edemeyerek. "Ona Jekyll demeye başlamam gerekecek."

Gülümserken bu onun sert kabuğunu kırıyor. "Hadi, Big Easy'nin hayaletleriyle dolaşmaya gidelim."

"O kadar çok hayalet olamaz," diyorum ağaçlarla çevrili sokaklardan feribota doğru yürürken.

"Birkaç gece önce bir ruh tarafından yatak odasına kilitlendin ve hala hayaletlere inanmıyor musun?"

"Ne fark eder ki?" Kendisi gibi görünmemesinden hoşlanmadığım için ona soruyorum. Kızıl saç ona yakışmıyor ve sadece bizi değiştirmesini istiyorum.

"Şey, her türlü farklılık var. Ben medyum değilim ama büyük teyzem Daisy medyum, gerçi o konuşmuyor. Bunun sebebinin ölümlerle konuşmak olup olmadığını hep merak etmişimdir. Ama hepsi onu konuşmadan anlıyor gibi görünüyor."

konuşuyor. Gerçi sürekli kitap okuyor, en son ne zaman bir ruhla iletişime geçtiğinden emin değilim."

İki tarafa da bakıyor, bizi bir çitin arkasına sıkıştırırken etrafta dolaşan kimseyi görmüyor.

"Bu yine karıncalanacak," diyor, vücudu benimkine çok yakın, karmaşık اساسını aramıza yerleştirirken ve fısıldarken.

Aynı karıncalanma hissi benim de içimden geçiyor ve Violet'e bakmak için boynumu eğdiğimde, o yine kendine dönmüş oluyor. Eşsiz iki tonlu saçları ona daha çok yakışıyor. Mavi gözlerini ortaya çıkarıyor ve simetrik, kalp şeklindeki yüzünü çerçeveliyor.

Şu anda bana o kadar yakın ki kendimi aptal durumuna düşürmemek için kendimi zor tutuyorum. Rasyonel aklıma rağmen, onun kokusunu arzulamaktan ve ondan zevk almaktan kendimi alamıyorum. İstemesem de o hâlâ benim eşim ve biyolojik olarak onun kokusundan ve görünüşünden başka hiç kimseden etkilenmeyeceğim kadar etkileniyorum.

"O şeyi nereye saklıyorsun?" Asası kaybolurken soruyorum.

"Bana iyi davranırsan belki sana söylerim," diyor bileğimden tutup beni feribota doğru sürüklüyor.

Onun teninin benimkine değmesi bu kadar bağımlılık yapmamalı. Thorin onunla aynı yatağı paylaştı. Onun kürkünü okşadı. Bunu bana defalarca anlatmayı ihmal etmedi. Ama onun teni benimkine değdiğinde elektrik akımı gibi hissediyorum.

Kolumu ondan çekiyorum ve tekneye bindiğimizde bana ters ters bakıyor. Otomatik olarak en üstte bir koltuk seçiyor, güneş gözlüklerini takmış gökyüzüne bakıyor, esinti siyah beyaz saçlarını savuruyor.

Karım çok güzel.

Bu şimdiye kadar yaşadığım en kötü farkındalık.

"Yüzümde bir şey mi var?" diye soruyor ağzını silerken ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır," diye cevap veriyorum ve bana bakmak için güneş gözlüklerini indiriyor.

"Bütün gün tuhaf mı davranacaksın? Farklı hayatlar yaşıyoruz, unuttun mu?"

"Doğru. Biz insanız, balayı çiftiyiz."

Elini gökyüzüne doğru uzatıyor, güneş yüzüğünün ışıltısında dans ediyor.

"Söylemem gerek tatlım. Ağzının tadını biliyorsun," diye şaka yapıyor arkamızdaki yaşlı kadın.

"Aman Tanrım, balayında mısınız?" diye soruyor yaşlı insan kadın.

"Balayındayız. Harika bir iş çıkardı, değil mi?" Violet cevap verir.

"Siz ikiniz nasıl tanıştınız?"

"Gerçekten aptalca bir hikaye. Ben hemşireyim ve Steve de frengiyle geldi. Ona antibiyotik verdik ama rahatlamak için gelen sürtük adamı düşünmeden edemedim ve gerisi tarih oldu."

Ağzımın açık kaldığını biliyorum çünkü yaşlı kadının gözleri büyüyor ve söyleyecek söz bulamıyor gibi görünüyor.

Sahte balayımız hakkında daha fazla soru sormak istemediği için başını çeviriyor.

"Ateşkes yaptığımızı sanıyordum," diyorum, daha çok kızmam gerektiği halde eğlenmiş hissederek.

"Herhangi bir gerçeklikte sabrınızı sınamayacağımı mı sanıyorsunuz?" diyor eğilerek. "Bay Walker, taşaklarınızı patlatmadığım hiçbir gerçeklik yok." Feribot park ederken göz kırpmıyor ve ayağa kalkıyor ve biz de Garden District'te saklı günümüzün tadını çıkarmak için iniyoruz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 20

K Kimsenin bizi göremeyeceğini bilmek Silas'la aramda bir şeylerin değişmesine neden oluyor. Sanki son on dört yılı gerçekten silmişiz ve her gece bir ağaçta buluşan o iki aptal çocukmuşuz gibi.

Yürüyoruz, saçma sapan şeylerden konuşuyoruz. İkimiz de bu sabahtan, ne yapacağımızdan ya da bizi ayıran zamanda neler olduğundan bahsetmeye çalışmıyoruz.

Biz sadece bu güzel şehrin sunduğu şeylerin tadını çıkaran bir kadın ve bir erkeğiz.

Mezarlıktan ayrılıp sanat, mimari ve tarihle dolu çarpıcı sokaklarda yürürken gülerek, "Sanırım tur rehberi orada olduğumuzu hissetti ama bunun bir ruh olduğunu sandı," diyorum.

Gezimiz sırasında illüzyonu sadece bir kez kaldırıyorum, o da ızgara istiridye yiyebilmek için. Silas'ın yediği miktar gerçekten hayret verici, ama yemeğimiz biter bitmez bizi tekrar illüzyona sokuyorum.

Bir çeşme kenarında oturup şehrin bu kısmının gürültüsünü sessizce dinlerken güneş batıyor ve arkamızdan su şırıltıları geliyor. Burada çok fazla ışık kirliliği var, yıldızları evinizdeki gibi göremiyorsunuz ama yine de kendine has bir dinginliği var.

Silas'a baktığımda, bu bana bir ton tuğla gibi çarptı.

Düşündüğüm kadar kötü biri değilmiş. Benim için aya kement atan o tatlı çocuktan o kadar da uzak değil. Belalı bir Alfa şekil değiştiren gibi görünse de, içinde hâlâ bir yumuşaklık var.

Bana annesinden bahsetmesine ya da günü benimle birlikte sorunlarımızı unutmaya çalışarak geçirmesine gerek yoktu. Ama hiç şikayet etmeden yaptı. Evet,

gerçek bir şikayet yok.

"Seni asla terk etmek istemedim," diyorum ona, sanki dürüstlük boğazımdan sökülüp atılıyormuş gibi.

"Biliyorum," diye fısıldıyor, dirseklerini dizlerine dayıyor ve bana bakıyor.

Hâlâ aynı kahverengi gözler, şimdi Thorin olduğunu anladığım altın ışıltısıyla daha da güzel.

"Büyükannem beni bulmasaydı ne olurdu diye hiç düşündün mü?" İçimdeki kırılmanlık dışarı sızarken soruyorum. Belki daha önce benimle bir kısmını paylaştığı içindir, belki de rol yaptığımız ve yarın her şey normale döneceği içindir. Ama kendimi Silas'a karşı dürüst olmak isterken buluyorum.

"On dört yıl boyunca bunu düşündüm," diyor, bakışları benimkilerden ayrılmıyor.

"Sence nasıl olurdu?"

Boğazı düğümleniyor. "Bugünkü gibi. Sanırım bugün olduğu gibi çok şey hissedecektim."

Cadılar ağlamaz, bugün yeterince ağladım zaten. Dürüstlüğü bunu tekrar yapmama neden olmayacak. Ama cevabındaki kırılmanlığı kabullenmek zor.

İki şey aynı anda nasıl doğru olabilir? Meclisimi bu kadar derinden severken aynı zamanda Silas'ın önerdiği bu alternatif gerçekliği nasıl arzulayabilirim?

"Belki de mutlu olurduk diye düşünüyorum."

"Biliyorum, ," diyor Silas, gözleri içine bakarken. Buna tüm kalbiyle inandığını söyleyebilirim. "Bir sürüye ihtiyacım olmazdı."

"Cadılar göçebe olamaz."

"Kim demiş?" diye cevap veriyor.

Kaşlarını çatıldı ve konuşmadan önce fiskiye'nin bir anlığına sessizliği bozmasına izin verdim. "Ben hiç duymadım. Sihrini bir meclisin gücünden alırsın. Meclisim olmasaydı ben de olmazdım."

"Doğru," diyor.

"Gerçekten bir sürüye sahip olmadan yaşayabileceğini mi düşünüyorsun? Özellikle de artık bir sürün varken?"

Bana dönmeden önce çimentoya bakıyor. "Şimdi bir tane var, hayır," diyor dürüstçe.

Her şey buna bağlı. Onun sürüsü var, benim de meclisim. Birbirlerinden nefret ediyorlar. Gerçek barış için bir aracılık yok. Silas deniyor olabilir ve belki de şu anda Ana Cadde'nin çoğunu satın alarak üstünlüğü ele geçirmiştir.

Bir anlamaya varsak bile, Ay Yürüteç Sürüsü'nün Alfa'sının ve Göksel Meclis'in müstakbel Baş Rahibesi'nin kendi halklarının liderlerinden başka bir şey olduğu bir dünya yok.

Cadılar evlenmez bile. Babalarımızın çoğu bizim için bilinmez ya da en azından önemsizdir.

"Ama... eğer on sekiz yaşında kaçmış olsaydık, bir taneye ihtiyacım olmazdı. Sana sahip olurum," diyor Silas ve kalbim "keşke "lerden ve çocukluk hayallerinden oluşan milyonlarca parçaya ayrılıyor gibi hissediyorum.

"Artık eskisi gibi değiliz." "Belki de. Sen hala biraz her şeyi bilen birisin."

"Değilim," diye çok çabuk şikâyet ediyorum ve o da gülümsüyor. "Hâlâ kocaman ve otoritersin."

Bana sırtıyor ve ben de gülümsemekten kendimi alamıyorum. Sanki etrafımızdaki dünya bize bu anı yaşatmak için durmuş gibi.

Ne yazık ki dün geceki şekil değiştiren adam tarafından mahvedildi, yanında dört adam vardı. Alfa, dans ettiğim adam, burnunu havaya dikmiş nefes alıyor.

"Çok yaklaştı," diyor ve Silas'ın gözleri kocaman açılıyor, altın rengi parlaklık neredeyse dün geceki kadar parlak.

Burnuma dokunuyorum ve Silas başını sallayıp etrafına bakınıyor. Ayağa kalkıp bir ayağını suya daldırırken bir parmağını dudaklarına götürüyor. Gözlerimi kocaman açıyorum ve o da bileğimden tutup beni New Orleans'ta bir sonbahar gecesi için bile çok soğuk olan suya sokuyor.

Derin bir nefes alıp bizi suya daldırırken kocaman elini ağzımın üzerine koyuyor. Agresif bir vaftiz gibi hissettiren şey, bizi yavaşça sıg yüzeye geri getirdiğinde sona eriyor.

İkimiz de adamların etrafa bakarken kaşlarının çatılmasını izliyoruz. Silas'ın kokusunu aldıklarından eminler ve birden izlerini kaybettiler.

"Birlikte olduğu lanet cadı olmalı."

Silas boğulmuş bir kurt gibi görünmesine rağmen gülümsediği için yüzümde kızgınlık okunuyor olmalı.

"Ona bir ders verilmesi gerekiyor," diye homurdanıyor dün geceki Alfa.

"Felix, buna değmez. Ayrıca, eğer bir cadıyla birlikteyse, onu kızdırmak istemeyiz.

"Prudence'dan uzak dur."

"O onun meclisi değil. Umurunda olmaz," diyor diğer sürü üyelerinden biri.

Silas'ın eli hâlâ ağzımı kapatıyor ve avucunu yalama dürtüsü neredeyse dayanılmaz bir hal alıyor. Ben de yaptım.

Kızgın görünmüyor ya da elini oynatmıyor. Sadece bana bakıyor, ben de ona bakıyorum ve bu acınası şekil değiştirenler sürüsünün ne yapacaklarını bulmalarını bekliyoruz.

Sonunda vazgeçip başka bir yöne doğru koşmaya başlarlar ama Silas elini hemen hareket ettirmez.

Onun yerine, eli ağzımdan yanağıma doğru kayıyor, bana hayranlıkla bakarken başparmağı elmacık kemiğimi takip ediyor.

"Bir olabilirdik," diyor tenimi okşayarak. "Evet, bir şey," diye cevap veriyorum, dokunuşuna doğru eğilerek.

Avuçları, şu anda ikimizi de ıslatan soğuk suya kıyasla çok rahat ve sıcak. Çeşme ve sokak lambaları onun güneşten öpülmüş teninde parlıyor ve onu gerçekten öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum.

Adliyede mecburiyetten yapılan ve tamamen tiksintiyle karşılanan o gagalama değil.

Silas başını sallar ve elini bırakır.

"Boğulmuş bir fareye benziyorsun," diyor ve ben nefes nefese kalıyorum.

Ellerimi suyla toplayabildiğim kadarını topluyorum ve yüzüne sıçratıyorum. Bana tam bir inançsızlıkla bakıyor. Çeşmeye doğru kaçmaya çalışıyorum ve o beni ıslak tişörtümden tutup göğsüne doğru çekiyor.

"Sana küçük bir tavsiye, karıcığım?" diyor, sıcak bedenini bana bastırarak. "Benden kaçma."

"Neden?" Nefes nefese gömleğimin önüne yapıştığını söylüyorum. Eğiliyor, burnu boğazımın kenarından yukarı doğru kayıyor.

"Sadece çeneni kapa ve beni dinle," diyor, aramızdaki ortak bir ifade, zihnimde yavaş yavaş bir sevgi terimine dönüşüyor.

"Çok iyi bir dinleyici değilim," diye cevap veriyorum ve gömleğimi daha sert sıkarak sırtımdan aşağı su damlamasına neden oluyor.

"Söylediğim tek bir şeyi yapman gerekiyorsa, o da budur. Eğer benden kaçarsan, içgüdülerim seni kovalamak ve sahiplenmek yönünde olacaktır."

Yutkunuyorum, etrafta bizi görmeyen birkaç kişiye bakıyorum ama bir şekilde yaptığımız şey yanlışmış gibi geliyor. Demek istediğim, halka açık bir çeşmede olmak elbette yanlış, ama bu başlangıçtaki kadar masum hissettirmiyor. "Son on yılda bir sürü genç kızın peşinden mi koştun, Alfa Silas?" Ben de öyle diyorum,

Onun damarına bastığımı biliyorum.

Umurumda değil.

"Hayır, beni kışkırtma, cadı," diye cevap veriyor ve cadı deyişinde şüphelendiğim gibi bir ısırık yok. Neredeyse bir okşama gibi geliyor.

Burnu tekrar boynuma değiyor ve yemin ederim içinden derin bir gümbürtü çıkıyor, sonra aniden gömleğimi bırakıyor, dengem bozuluyor ve ileri doğru uçuyorum. Suyu çarpıp sıçırıyorum ve arkamı dönüp ağzım açık bir şekilde ona bakıyorum.

Silas kurdunu aşağı itmeden önce altının yanıp söndüğüne yemin edebilirim. "Gerçeğe dönme zamanı, Violet," diyor.

Az önce yediğim su tokadından daha kötü. Onun yerine başımı salladım. Çünkü bunların hepsi numaraydı.

İkimizin de evde bize ihtiyacı olan insanlar var. Çözmemiz gereken bir gizem, üzerimizdeki yükü atmamız gereken bir büyü ve gizli tutmamız gereken bir sır var.

"Bugün bir hataydı," diyorum ve Silas başıyla onaylıyor.

"Öyleydi. Islak giysilerimiz için bir şey yapabilir misin?" diye sorar.

"Benimkiyle ilgili bir şeyler yapabilirim," diye cevap veriyorum, çeşmeden çıkıp tamamen kurulanırken Silas orada sırlıslıkla duruyor.

Gömleği pantolonuyla birlikte tenine yapışıyor ve ben sırtıyıyorum. "Boğulmuş bir kurda benziyorsun," diye çıkışıyorum arabama doğru ilerlemeden önce.

İri yarı adam beni takip ediyor, arabaya doğru yürürken ayakkabıları su içinde kalıyor.

Ben yolcu koltuğunda otururken, bu aptal yolculuktan kazandığımdan çok daha fazlasını kaybetmişim gibi hissederken o sokakta değişiyor.

Küçük evlilik sorunumuzu çözmeye yaklaşamadım. Soyum hakkında her zamankinden daha fazla sorum var. Ama en kötüsü, bu yolculuk bana Silas'ın sandığım gibi ezeli bir düşman olmadığını gösterdi.

Belki de aramızdaki sihir kafamı sandığımdan daha fazla karıştırıyordur.

BÖLÜM 21

I Violet ve ben şehre döner dönmez motosikletime atlayıp uzaklaşmak bana fiziksel olarak acı veriyor.

Ama burada kalmamın imkanı yok. Ne o yolculuktan sonra, ne de birlikte geçirdiğimiz o günden sonra. Kafamı boşaltmam gerek ve halletmem gereken bir sürü iş var.

Bu küçük yan görevin hiçbir anlamı yok. Ne olmuş yani birlikte güzel bir gün geçirmişsek, ne olmuş yani Thorin hiç olmadığı kadar huzurlu hissediyorsa. Önemli değil.

Onun meclisi onun için her şey demek ve ben de kendimi sürü lideri olarak zorladım. İkimizin de sorumlulukları var ve bu sorumlulukların hiçbiri birbirimize karşı değil.

"Hayalperestlik sana hiç yakışmıyor, sürü lideri," diyor Thorin ve ben başımı sallıyorum. Onu zihnimin derinliklerine, çok derinlere itiyorum. Şu anda ihtiyacım olan son şey onun fikirleri.

Alfa kabinine döner dönmez Jonas orada beni bekliyor, dizüstü bilgisayarını açık, sırtı bana bakıyor.

"Arkadaşınla iyi vakit geçirdin mi?" diye soruyor ve o gözlerini devirirken ben ona ters ters bakıyorum. "Ne diyorum ki ben? Tabii ki harika vakit geçirdin. Onun gibi ve durgun su gibi kokuyorsun, bunu kontrol ettirmek isteyebilirsin Alfa."

"Bu lanet saatte burada olup sinirlerimi bozmanın bir nedeni var mı?"

"Bakalım, Fransız mahallesindeki belirsiz bir kuyumcуда çalışan rastgele bir kadını araştırmamı isteyen çılgınca bir mesaj aldığımı hatırlıyorum."

Çeyrek. Bilgi mi istiyorsun, yoksa kafamı mı koparmak istiyorsun?"

"Üzgünüm," diye homurdanıyorum, Violet ile aramdaki mesafe beni zorluyor.

Ruh halimi etkilemesine izin veremem. Beni böyle hissettiren lanet, başka bir şey değil.

"Kırk dokuz yaşındaki Laylah Goings, kocası Pierre ile birlikte Garden District'te gülünç derecede pahalı bir evde yaşıyor."

"Anlıyorum," diye cevap veriyorum, Violet'in başından geçen her şeyi Jonas'a anlatmak istemiyorum.

"Şimdi asıl soru, sahte kimlik kullandığı açık olan birini neden bana aratıyorsunuz? Doğum belgesi açıkça sahte. Herhangi bir okul bilgisi bulamıyorum. Otuz yıl kadar önce ortaya çıkmış gibi görünüyor." Ona bir bakış attım ve o da dilini şaklattı. "Ben de öyle düşünmüştüm. Sürünün bazı yaşlı üyeleriyle yıllar önce neler olduğu hakkında konuşuyordum."

"Ne söylemek zorunda kaldılar?"

"Annenin bundan önce sürgün edildiğini zaten biliyorsun. Söylentilere göre baban da insanmış," diyor Jonas nazıkçe ve ben kayıtsızca omuz silkiyorum.

Kısmen insan olup olmamam gerçekten önemli değil, buna inanmasam da. Yarı insan olan bir adam nasıl olur da Alfa olur?

Jonas ne düşündüğümü biliyormuş gibi başını sallıyor. "Muhtemelen dedikodulardır. Bu sürünün sevdiği bir şey varsa, o da dedikodu gibi görünüyor."

"Başka ne öğrendin?"

"de bu. Senin ve Violet'in doğduğu ilgili her şey bulanık. Sürü liderinin ve oğlunun gittiğini biliyoruz ama kimse nereye gittiklerini bilmiyor. Oradan sonra her şey boka sarmış gibi görünüyor."

"Violet da meclisinden pek bir şey alamadı."

"Annesi mi?" Jonas söylüyor ve bana şüpheyile bakıyor. "Benden sakladığın başka bir şey varmış gibi hissediyorum Si. İkinciniz olarak sırların ötesine geçeceğimizi sanıyordum."

Haklı ve dünyada güvendiğim tek kişi olarak ona her şeyi anlatıyorum. Mahkemeyi, on dört yıl önceki geceyi, her gece Violet'in evine gizlice gidişimizi ve bu hafta sonu yapacağımız gezinin birkaç detayını.

İşim biter bitmez sandalyesinde arkasına yaslanıp ıslık çalıyor.

"Senin eşin olduğunu bilmiyor, değil mi?"

"Hayır, zaten bir önemi yok."

Jonas gülerek başını sallar, ayağa kalkar ve dizüstü bilgisayarını kapatır. "Sen çok fazla şeysin Silas. Ama sen bu kadar saf değilsin. Sadece

O senin eşin mi? Tüm yetişkin hayatın boyunca düşündüğün kız o. Hiç gerçek bir ilişki yaşamamış olmanızın sebebi o. Kurtlar eşlerini ağır sonuçları olmadan öylece reddetmezler."

"Meclisinden ayrılmayacak."

"O zaman cadılarla aramızda barışı sağlamak için tahmin ettiğimden daha fazla çalışman gerekiyor gibi görünüyor," diyerek kulübeden çıkmak üzereyken kapıyı kapatmak üzereyken durdu. "Bu sürünün senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Benim için de öyle. Bu noktaya gelmek için çok zaman harcadık, çok fedakârlık yaptık. Ama sonunda mutsuz olmaya değer mi?"

Kapıyı kapatıyor ve ben mutfak masasında oturup onun sözlerini düşünüyor ve Violet'in evine geri dönmemeye çalışıyorum.

Gerçekten böyle bir değişim yapabilir miydim? İki türümüzü, beni ve Violet'i birlikte kabul edecekleri noktaya kadar birleştirebilir miydim? Kahretsin, bunun için beni sevmesini sağlayabilir miyim? İstiyor muyum ki?

Yolculuğumuzu düşündüm ve yıllardır bu kadar çok gülümsemediğimi fark ettim. Çantamla koşarken hissettiğimden daha özgür hissediyordum.

Bu sürü gerçek bir lideri hak ediyor. Bu da onları kişisel hayatımdaki her şeyin üstünde tutmam gerektiğini hissettiriyor.

Soyumuzun önemi ve Violet'le aramızdaki mesafe bütün gece dönüp durmama neden oldu. Bir noktada Thorin'e geçmeyi bile düşündüm, böylece bununla uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Bunun yerine, yarım yamalak bir gece uykusu çektim ve sonuçları ve olasılıkları düşündüm.

Birkaç sonuca vardım. Bir, otuz yıl önce bu kasabada neler olduğunu öğreneceğim. İki, Violet ve ben bu laneti kırmak için çalışacağız ve ona eşim olduğunu söylemeyeceğim. Bu benim sorunum, onun değil.

Onu güzel ve çekici bulsam bile, bu asla yürümeyecek, onun yerine bu yükü ikimiz için de taşıyacağım.

Sabahın çok erken bir saatinde kapım çalınıyor. Küfrediyorum, tişörtümü giyiyorum ve kapıyı sonuna kadar açıyorum.

Kısaca tanıdığım ağır hamile bir kurt şekil değiştiren girişte duruyor ve karnını ovuşturup gözyaşlarıyla dolu gözlerle bana bakarken kalın bir şekilde yutkunuyorum.

BÖLÜM 22

Süneş doğarken sabahın ilk saatlerinde büyükanne­min evine girmek muhtemelen en iyi fikrim değil. Ama onun programını avucumun içi gibi bilirim. Bugün pazar sabahı, Ember'ın evinde olacak.

Hekate'ye dua eden bahçe.

Ön verandadaki iskeletin ışığı yanınca neredeyse yerimden sıçrayacaktım ve anahtarım­la ön kapının kilidini açarken ona parmağımı gösterdim.

Büyük teyzem Daisy, büyükanne­mle aynı ruhani bağlılığı paylaşmıyor ve erken saatlerden hoşlanmıyor, bu yüzden uyuduğunu biliyorum.

Dikkatli olmak zorundayım. Büyükanne­m zeki ve yeteneklidir. Düzensiz bırakılan herhangi bir şey açıkça fark edilecektir.

Yatak odasının kapısı büyü­nün etkisiyle uğursuz bir gıcır­tıyla açıldığında, odaya fazlasıyla aşına olduğum için etrafıma bakıyorum. Sadece nerede bir şey sakladığını bulmam gerekiyordu. Annemle ilgili bilgileri nerede saklıyor olabilir?

Annem hakkında bana yalan söylediğini varsaydığım için kendimi suçlu hissediyorum ama bir şeyler ters gidiyor. Annem kaybetmiş olsa bile, neden meclisten kimse onu aramaya gitmiyor? Sadece birkaç saat ötede göz önünde saklanıyor.

Yatağının altına ve dolabına bakarken asamı avucuma vurarak parlak bir şekilde parlamasını sağlıyorum. Hiçbir şey bulamıyorum ve ondan şüp­he ettiğim için suçluluk duy­gum daha da ağırlaşıyor.

Botum tam çıkmak üzereyken gıcırdayan bir döşeme tahtasına çarpıyor, ben de eğilip asamı kullanarak tahtayı geri çekmeden önce ağırlığımı onun üzerine veriyorum.

Orada büyük bir puro kutusu var ve onu çıkarıp içindekileri açmadan önce yutkunuyorum. Annemin birden fazla fotoğrafını çıkarıyorum; hepsinde mutlu ve ışıltılı görünüyor, cadılar meclisine uyuyor gibi görünüyor.

Benimkine benzeyen ve onun olduğunu tahmin ettiğim pembe altın bir asa var.

"Neden?" Yüksek sesle soruyorum, kutunun içindekilere bakarken arkamdan bir boğaz sesi geliyor.

Sikeyim.

"Aradığın şeyi buldun mu torunum?" diye soruyor ve ben yutkunuyorum.

Cevabım pek sayılmaz ama yine de başımı sallıyorum.

İç geçiriyor ve yatağına oturuyor, pencereye bakıyor ve yanına vurarak oturmamı işaret ediyor, ben de oturuyorum, tüm fotoğrafları yanımda getiriyorum.

Büyükannem fotoğrafların üzerinde hüznle gülümsüyor ve parmağını annemin portresinde gezdiriyor.

"Eskiden mutluydu. Meclis hayatını severdi," diyor.

"Büyükanne, gerçekten ne oldu?"

"Seni gerçeklerden korumaya çalışıyordum," diyor.

Derin bir nefes alıyorum, kendimi acı gerçeğe hazırlıyorum ve bana söylediği şey karşısında daha fazla şok olamazdım.

"Lavender'ın vahşi bir ruhu vardı. Her şeyin sınırlarını test etmeyi severdi. Hiçbir şeyden korkmazdı. Benim onaylamamamdan bile" diyor gülerek ve kızının fotoğrafına bakıyor. "Bana hamile olduğunu söylediğinde korkmadı ve ben de üzülmedim. Bir cadının bu kadar genç yaşta çocuk sahibi olması alışılmadık bir durum ama cadılar meclisinin büyümesi her zaman bir lütuftur."

"Babam mı?" Ben soruyorum, o başını sallıyor.

"Bir partide tanıştığım ve aşık olduğum bir insan çocuğu. Sadece büyümlü yeteneklere sahip kızlar doğurmak bizim için bir lütuf, ama ne yazık ki bu konuda insan erkeklere ihtiyacımız var," diyor tiksintiyle.

"Hamileliğiyle birlikte değişti, büyümlü azaldı, zihni ve bedeni hastalandı. Şifacımız onu yakından izledi ama yaşlıydı ve senin kadar zahmetsizce yetenekli değildi."

Bana yalan söyleyeceğinden ve gerçekten öldüğünü söyleyeceğinden endişeleniyorum ama elimi tutuyor ve sıkıyor.

"Hamileliğinin son ayında kaçtı, elinde kalan sihirle kendini gizledi. Nedenini bilmiyorum. Ama onu bulduğumda

Aylar sonra artık hamile değildi ve büyü yapma yeteneği de kalmamıştı."

Büyükanneme göz kırpyorum. "Ne?"

"Çok nadir görülür ama korkarım annenin büyüsunü ondan söküp almışsın. Onu bulduğumda, nerede olduğunu sordum ve başaramadığını ve sadece her şeyi unutmak istediğini söyledi. Onu cadılar meclisine geri getirmek istedim. O benim kızımdı. Onu hâlâ seviyorum. Ebeveyn olmanın bir parçası da çocuklarınızın kendi seçimlerini yapmalarına izin vermektir, ben de ona bu dileği verdim. Her şeyi sildim ve şimdi hayatını bir insan olarak yaşıyor, yollarımızı, bir zamanlar kim olduğunu ya da sizin kim olduğunuzu bilmiyor."

"Sana öldüğümü mü söyledi?" diye sordum. Fotoğrafa bakıyor ve hikâyeyi anlamlandırmaya çalışıyorum.

Konakta bulduğum mektupla uyuşmuyor ama bana yalan söylemesi için ne sebep var? Pek çok şey kontrol . Annem beni neden tanımadı, neden büyüü yok, neden ondan hediyesini aldıktan sonra beni unutmak istedi?

"Bunu bana neden söyledi bilmiyorum. Seni var olur olmaz cadılar meclisine getirirdim. Ama seni hissedemedim. Son büyü eylemi seni dünyadan gizlemek oldu ve ben hala nedenini bilmiyorum."

"O zamandan beri onu gördün mü?" Ben sordum.

Büyükannem açık pembe bir tırnağını fotoğrafın üzerinde gezdiriyor ve başını sallıyor. "Bu çok acı verici. Seni ilk kez görmek bile benim için acı vericiydi. Tüm hatalarına rağmen onu çok seviyorum ve o da bana seni verdi. Bazen aşırı şefkatli, sevgi dolu, hatta anlayışlı olmadığımı biliyorum. Senin hayatımda olman benim için en büyük nimetlerden biriydi, eğer her şeyi yeniden yapmak zorunda olsaydım, sadece sana sahip olmak için yapardım" diyor.

Soluk mavi gözleri duygularla doluyor. Cadılar ağlamaz, özellikle de Aster Delvaux.

Bu yüzden ona inanmayı seçiyorum. O Baş Rahibe. Sahip olduğum tek aile o. Bu cadılar meclisinde bulunmamın ve hayatımın sevgi ve ışıkla dolu olmasının sebebi o. Biraz isteksiz de olsam başımı sallıyorum ve ona sarılıyorum. Derin bir nefes alıyor ve geri çekiliyor.

"Bu meclisin sana ihtiyacı var, Violet. Gelecek sensin. Yükselmen için tüm bunların olması gerekiyordu, bundan eminim. Ben artık burada olmadığımı bu meclise liderlik etmek için kendini gerçekten hazırlamanın zamanı geldi."

"Sanırım bir süre daha buralarda olacaksın."

"Hayatta olmam liderin ben olmam gerektiği anlamına gelmez. Göksel Meclis bu kadar güçlü oldu çünkü haleflerimizi doğru şekilde eğitiyoruz. Benimle olan özel derslerini haftada iki güne çıkarmalıyız."

"Evet, büyük anne," diyorum ve o da yanağımı okşuyor.

"Sen benim için ve meclisimizin yaşamı için en önemli kişisin. Gerçeği senden sakladığım için özür dilerim. Seni koruduğumu sanıyordum. Biz seni bulmadan önce zaten çok zor bir hayatın vardı. Seni de geçmişte ."

Cadılar meclisinin ağırlığını omuzlarımda hissederek başımı sallıyorum. Belki de Baş Rahibe olmak için biçilmiş kaftanım. Belki söylediği her şey doğrudur ya da çoğunlukla doğrudur. Ama bir haklı. Geçmişe takılıp kalmak beni sadece incitti. Artık geleceğe bakmanın zamanı geldi. Çalışmalarımı artırmalıyım; Silas'tan kurtulmalıyım... her ne kadar bir yanımda bunu istemese de.

Bu sihir, lanet, başka bir şey değil.

"Sizi gururlandıracağım, büyük anne."

"Yapacağını biliyorum, bu önceden söylenmişti" diyor ve Iris'in büyükannesinin ne gördüğünü merak ediyorum.

Kalçamı okşuyor ve ben evden çıkarken her şeyi küçük kutusuna geri yerleştiriyor. Büyük teyzem Daisy'nin ürkütücü bir bakışla bana baktığı pencereye doğru dönüyorum.

Bunu okumak yerine, telefonum cebimde titrerken büyükannemin söylediği her şeyi düşünerek evime doğru yürümeye devam ediyorum.

Çıkardığımda gözlerimi deviriyorum. Silas evimden ayrılmadan önce karısının numarasını alması gerektiğini söylemişti. Aynı fikirde değildim ama ne yazık ki çok mantıklıydı.

"Ne?" Telefonu açarken söyledim.

"Sana hemen sürü topraklarında ihtiyacım var," diyor ve arka planda bir ton kargaşa varmış gibi geliyor.

"Birincisi, cadıların sürü topraklarına girmesi yasak, ikincisi neden gireyim ki?"

"Sen bir şifacısın değil mi, hizmet etmek ve korumak için yemin ettin?"

"Bunlar insan doktorlar," diyorum gözlerimi devirerek. "Durman gerek çok fazla televizyon izlemek."

"Violet," diye yalvarır gibi adımı söylüyor. "Yakında yardım alamazsam ölebilecek bir annem ve bir yavrum var."

"Kendi tıp uzmanlarınız yok mu?" diye sordum.

"Biliyoruz ama bu onları aşar. Lütfen, Violet."

Lütfen kelimesi, belki de büyükannemin az önce bana anlattığı hikayeyeyle birlikte kalbimi parçalıyor.

"Dışarı çıkabilir misin?" Ona söyledim.

"Ne? Violet, bunun için vaktimiz yok."

"Sadece dışarı çık, bir binaya ısınlınırsam daha tehlikeli olur. Ama imzanızı o kadar iyi tanıyorum ki doğrudan size ısınlanabilirim ve böylece sürü bölgesine girmeme gerek kalmaz ve oraya daha hızlı ulaşırım."

"Hemen döneceğim, yardım getiriyorum," diyor Silas, bir kapı tıklanıyor ve telefonda ağır ağır nefes alıyor. "Tamam, dışarıdayım" diyor.

Telefonu cebime geri koyuyorum ve bizi birbirimize bağlayan bu sinir bozucu büyülü bağın beni gitmem gereken yere götürmesine izin veriyorum. Derin bir nefes alarak var oluyorum ve Silas Walker'ın kollarına atılıyorum. Beni nasıl zahmetsizce taşıdığı ya da kalçalarımın altında ve belimin etrafında ne kadar sıkı tuttuğu üzerinde durmuyorum.

"Çok şükür," diyor beni yere bırakmadan ve küçük ahşap bir kulübeye doğru sürükleyerek.

Koyu renkli bir ahşaptır ve hiçbir Cadılar Bayramı dekoru yoktur, bu da cesaret kırıcıdır. Ama kapıyı açtığında, yemek masasının üzerinde çılgık atan bir kadın vardır.

"Bir cadı mı? Hayır!" diye bağıyor kadın ve sonra acı içinde haykırıyor.

"Şu anda sana yardım edebilecek tek kişi o. Bebeğini kurtarmak istiyor musun?"

"Ne fark eder ki?" diye haykırır kadın.

Kadını işaret ediyorum ve sonra Silas'a kaşlarımı çatıyorum.

"O benim değil. Önceki Alfa'nın. Kasabayı terk etti ve şimdi bebek anne karnında yer değiştirmiş gibi görünüyor."

Ağzım bir karışık açık kaldı. "Böyle bir şey olabilir mi?"

"Ben sadece söylentiler duydum, kocakarı masalları. Çoğu şekil değiştiren, kurtları bastırılmadığı sürece beş yaşına kadar şekil değiştirmez."

"Bunu yapamam," diye ağlıyor kadın.

Asamı çıkarıyorum ve o da geri kayıyor. "Sana zarar vermeyeceğim. Adın ne senin?"

"Paige," diyor usulca, burnunu çekerek.

"Tamam, Paige. Sana ve bebeğe bir teşhis koyacağım. Şimdiye kadar beş bebek ve Wal-Mart otoparkında bir insan doğurttum."

"Harika," diye burnunu çekerken ön kapı açılıyor ve Jonas'ın geldiğini fark ederek arkama bakıyorum.

Resmi olarak konuşmadık bile. Mander'in evinde hep sessizdi; yakın değildik. Özellikle de Silas'la olduğu gibi, belki de Silas benim yerime Jonas'la takılmayı seçtiğinde ona biraz içerlemiş olabilirim.

Bana hiç selam vermiyor.

Onun yerine, acı içindeki terli kadına bakarken ağzı bir karış açık kalıyor.

"Eşim," diye fısıldıyor ve korkunun bir kısmı onu terk edip Jonas'a döndüğünde bu neredeyse anında gerçekleşiyor.

"Olamaz," diyor soluk soluğa.

Bu kadınla daha önce hiç karşılaşmadığı belli olan Jonas, gözlerini bana çevirmeden önce alnına serin bir bez koyuyor ve elini tutuyor.

"Eşimi düzelteceksin, şimdi, cadı," diyor.

Silas elini omzuma koyarak, "Ses tonuna dikkat et," diyor. Jonas hemen hafifçe eğilerek Alfa'sına itaat ediyor ve yeni tanıştığı, görünüşe göre eşi olan kadını teselli etmeye geri dönüyor, bu önemli mi?

Belli ki kurtlar hakkında anlamadığımız çok şey var. "Herkes sessiz olsun," diyorum asamı karnına tutarak ve iki teşhis cihazının parlak ışıltısı önümde belirirken izliyorum.

Odadaki kurtlar şaşkınlıkla bakıyor, hiçbir şey okuyamıyorlar. Jonas bir elini karnına koyuyor ve ben de onlara bakıyorum. Kelimenin tam anlamıyla yeni tanışmışlardı. Ona nasıl bu kadar çabuk ilgi duyabiliyor?

Bebeğin hayati değerleri onun dokunuşuyla değişiyor. Jonas elini hareket ettirdiğinde, hayati belirtiler duraksıyor.

"Elini karnının üzerinde tut. Hoşuna gidiyor,"

diyorum. "O mu?" Paige gözlerinde yaşlarla soruyor.

Jonas da çocuğun kendisinden olmadığı belli olmasına rağmen gözyaşlarına boğulur. Ne oluyor lan?

Etrafımda olup bitenlere odaklanmamaya çalışıyorum ve anne karnındaki bebeğin görüntüsüne bakarken Paige'e cevap bile vermiyorum. Yeterince eminim, karnında lanet olası bir kurt yavrusu var.

"Ne oluyor lan?" Düşünmeden kendi kendime

fısıldıyorum. "Sorun ne?" Paige soruyor.

"Üzgünüm, daha önce hiç ultrasonda kurt görmemiştim. Yer değiştirdi ve onu hemen dışarı çıkarmazsak sizi tırmalamasından ya da zarar vermesinden endişe ediyorum."

"Onu güvende tutmalısın," diyor Jonas, gözleri bir parça gmle parlayarak. Ah, bu onun kurdu Hyde olmalı.

Silas ve Jonas'a doğal doğum için ihtiyaım olan her Ŗeyi temin etmelerini söylüyorum, aksi takdirde bu kurdu insan formuna nasıl bulacağım. Sonra neyin iŖe yarayacağı çok netleŖiyor.

Silas bir yığın havluyu katlıyor ve ben onu bileğinden tutuyorum. Bana endiŖeli gözlerle bakıyor ve ondan itiraf edebileceğimden daha fazla hoŖlanıyor olabileceğimden korkuyorum. Bu kadını önemsiyor, belki sürüden olduğu için ya da artık Jonas'ın eŖi olduğunu bildiğimiz için. Her iki durumda da, bu adam onların iyiliğini o kadar önemsiyor ki, bana, bir cadıya yardım etmek için burada olma riskini göze alıyor.

"Bebeğe deęiŖtirmesi için komut vermeni istiyorum," diyorum ve o da tenimizin temas ettiği yere bakıyor.

Onu Paige'in yanına srklyorum ve ikimizin elini de karnının üzerine koyuyorum. Jonas Ŗikayet eder gibi bir ses çıkartıyor ama ben Silas'ı içimden doęmamıŖ çocuğa yönlendirirken bu ses yavaŖa kayboluyor.

"Ne yapacağım?" diye fısıldıyor.

"Sürü Alfa'sı olarak ona yer deęiŖtirmesini emretmelisin. Bunu sesli olarak değil, sadece dŖnerek yapmalısın," diyorum.

Silas derin bir nefes alıyor ve ben de onun tüm dŖncelerini bebeğe yönlendiriyorum. İkna etmek biraz zaman alıyor, doęmamıŖ Ŗekil deęiŖtiren belli ki çok inatçı ve çok sıkıntılı. Kurt Ŗekil deęiŖtiren bebeklerin de cadılar gibi annelerinden enerji alıp almadığını merak ediyorum.

Ama sonunda iŖe yarıyor, bebek yer deęiŖtiriyor ve bu gerekleŖtięinde Paige ığlık atıyor. Panikle miŖ olsam da, bana ğretileni yapıyorum ve dünyaya ulumaya benzer bir sesle ağlayan on iki kiloluk, altı onsluk bir kurt Ŗekil deęiŖtiren getiriyorum.

BÖLÜM 23

Violet çocuğu teslim eder, ellerini yıkar ve tek kelime etmeden hemen kulübeden ayrılır.

Birkaç dakika içinde bir şekilde bir eş ve çocuk sahibi olan en yakın arkadaşına bakıyorum ve onu hiç görmediğim kadar mutlu görünüyor.

"Ona teşekkür ettiğimi söyle," diyor Jonas, kocaman yeni doğmuş bebeğe ve yeni eşine dokunarak.

Başımı sallayıp dışarı çıkıyorum, onun gitmiş olmasını bekliyorum, varoluştan fırlamış ve büyük, yalnız evine geri dönmüş olmasını.

Onun yerine, onu ormanın kenarında buluyorum; başını ellerinin arasına almış, devrilmiş bir ağacın kabuğuna oturmuş, elleri titriyor.

Yanına oturuyorum ve oturur oturmaz kuru, çürümüş ağaç kabuğu kırılıyor ve bizi yere çarpıyor. üzerine düşüyorum ve ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyorum, ama Violet'e baktığımda gözlerinde yaşlarla gülüyor.

"O kadar büyümüşsün ki ağacı kırmışsın," diyor gözyaşlarını silerken ve ağaçlarla kaplı gökyüzüne bakarken bir nefes alıyor. Yaprakların büyük bir kısmı dökülmüş ama kuzeyde gördüğünüz çıtır çıtır yapraklara hiç benzemiyor.

Orman zemininden kalkmaya bile zahmet etmiyoruz.

"Orada iyi iş çıkardın. Teşekkür ederim," diyorum ve keşke okuyabilseydim dediğim bir ifadeyle bana bakıyor.

"Bunun şimdiye kadar gördüğüm en dramatik ve yoğun doğum olduğunu söylemeliyim. İlk erkek çocuktan bahsetmiyorum bile ve ilk dokuz kilonun üzerindeki doğum. Zavallı kadın."

"Cadıların sadece kızları mı olur?" diye soruyor.

"Bu bizim için bir lütuf," diyor sırtarak ve ben başımı sallıyorum. "Peki, en iyi arkadaşının doğum yaparken eşini bulması hakkında konuşacak mıyız?"

"Söyleyecek ne kaldı?"

"Ona olan bağlılığı anıydı," diyor ve ben de kendi içgüdülerimle ve yanımdaki cadıya olan bağlılığımınla savaşmaya çalışarak başımı sallıyorum. Buraya gelip sürüme yardım etmesi ne yazık ki onu bana daha çok sevdirdi.

"Çiftleşmeler genellikle böyle ."

"Bütün kurtların bir eşi var mı?"

"Evet ve hayır. Sanırım hepimizin bir eşi var. Yaklaşık dörtte birinin eş bulunduğunu söyleyebilirim. Diğerleri eşlerini seçmiştir."

"Demek bir eşin var?" diye soruyor, ben de geçiştiriyorum.

"Önemli değil, bu insanların ihtiyacı olan Alfa olmak daha önemli. Bugün gördüğünüz şey bunun küçük bir kısmıydı. Çoğu şey için insan doktorlara gidebiliyoruz ve doğal yollardan inanılmaz derecede hızlı iyileşiyoruz. Ama Paige'i hastaneye götürmek bizi açığa çıkarırdı ki bildiğiniz gibi böyle bir şey olamaz. Bu insanlar geçimlerini sağlamaktan daha fazlasını hak ediyor. Onlar için ayağa kalkacak birini hak ediyorlar. Onlar için kendi istek ve ihtiyaçlarından vazgeçmem gerekiyorsa, vazgeçerim. Dünyaya getirdiğiniz bu çocuk, nasıl erkek olunacağını bilerek büyümeli, kıt kanaat geçinerek değil."

Violet bana tamamen anlamış gibi bakıyor ve gökyüzüne bakmaya devam ediyor.

"Oldukça iyi yetişmişsin Silas."

"Sen de gayet iyi oldun," diyorum ona, isteğim dışında elini tutup sıkarak. Bana omuz silkmiyor ve fark ediyorum ki eğer bu ondan aldığım tek dokunuşsa, hayatımın geri kalanında ona değer vereceğim.

Bugün Violet'le vakit geçirmiş olmama rağmen vücudum hâlâ onun evine gitmemi istiyor, ben de önceki gecelerde yaptığım gibi çantamı hazırlayıp devasa mor eve doğru yola çıkıyorum. Bisikletimi aynı yere park ediyorum ve gözümün önünden hemen kayboluyor.

Verandasındaki tüm balkabakları çoktan yakılmış ve ben daha kapıyı çalamadan kapı kendiliğinden ardına kadar açılıyor. Violet'in fikri yok.

Sadece sarı gözleriyle bana göz kırpan şeytani kedisi. "Merhaba Walter," diyorum ona ve tıslayarak yukarı çıkmadan önce geri çekiliyor.

Mutfağa geri dönüyorum, görünürde kimse yokken bulaşıklar yıkanıyor, sadece bir sünger havada bir tabakla birlikte, bir bez onu kurutmadan önce ve bir kurutma rafına yerleştiriliyor. Bir zamanlayıcı çalışıyor ve fırının kendi kendine kapanmasını ve kapının açılmasını, bir tepsi dolusu kekin ocağın üstünde süzülmesini büyük bir hayranlıkla izliyorum.

Büyünün etkileyici ve büyüleyici olduğunu inkar edemem.

Oturma odasında ya da yemek odasında değil.

Bunun yerine, arka pencereden dışarı bakıyorum ve onu yalınayak, battaniyeye sarınmış, bulduğumuz fotoğraflardaki çardak kalıntılarının üzerinde otururken buluyorum. Ay son çeyreğinde, ama güneş ya da sihirli güçle çalışan ışıkların parıltısı beni patikaya götürüyor.

Kurbağalar suyun yanında iğrenç bir şekilde vıraklıyorlar ama burada oturmanın neden huzur verici olduğunu anlayabiliyorum.

Violet bana bakıyor ama konuşmuyor. Solgun ve bitkin görünüyor ve ben buna dayanamıyorum.

"İyi misin?" Başka ne diyeceğimi bilemeden soruyorum.

İç geçiriyor ve ipekle sarılı kolyeyi, ağırlığımı taşıyabileceğinden yüzde yüz emin olmadığım ahşap kaidenin zeminine koyuyor. Tanıdık kolyeye bakıyorum ve tekrar ona dönüyorum.

"Henüz takmadın mı?" Ona sordum.

"Bu bir ametist değil," diyor kesin bir ifadeyle. "Nasıl kadar parlak olduğunu merak ettim ve ona baktıkça sihirle kaplı bir aytaşı olduğunu fark ettim."

Kaşlarımı çatıyorum ve oturuyorum, ağırlığımı yere bıraktığımda tahta şikayet ediyor.

"Yani, ikimizin de bunun bazı büyümlü nitelikleri olduğuna şaşırdığını sanmıyorum?" Cevap veriyorum.

"Hayır, sadece bunu giydiğimde her şey değişecekmiş gibi hissediyorum."

"Seni bilmem ama Vi, son birkaç haftanın normal hayatımızdan oldukça farklı olduğunu söyleyebilirim."

"Bir yanım bir kenara atıp unutmayı düşündü."

"Bu konuda iyisin," diyorum, dediğim anda kendimi bir pislik gibi hissediyorum. Ama Violet itiraz etmiyor, sadece omuz silkerek başını sallıyor.

"Bölgümlere ayırmak kendimi korumama yardımcı oluyor. Seni bir kutuya koymak zorundaydım, Silas. Yoksa yaşayamazdım. Annemi de benzer bir kutuda tuttum, büyük annemin sözüne, meclisimin sözüne güvenerek. Evine taşındığım ve onu bulduğum için mi bilmiyorum ama sıkı sıkıya kapalı tuttuğum iki kutu da yüzümde patladı."

"Bunun yüzünde patlayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bunu hissedebiliyorum. Belki de bir cadının sezgisidir. Ama bu kolye, mücevherden daha fazlası. Koruyucu büyü değil, başka bir şey," diyor, kolyenin hipnotize edici mor ve opalesan rengine bakarak.

"Burada bir cadılar meclisi üyeniz olmalı mı?" Bu fikirden nefret ederek soruyorum ama büyü konusunda bu kadar endişeleniyorsa yapabileceğim çok şey var.

"Hayır, sadece bana bir söz vermeni istiyorum."

"Birbirimize söz verdiğimiz için başımız yeterince belada değil mi?" diye soruyorum. Ama gülmüyor, gülümsemiyor.

"Bir sorun çıkarsa beni etkisiz hale getireceksin," diyor ve bana üç şey uzatıyor. "Bu bir toz, eğer bana yaklaşıp yaklaşıp beni bayıltacak. Kolyeyi çıkarıp beni Iris'e götürmek için yeterli zaman. Bu da oral. Eğer yeterince birlikte olursam, bunu da yutabilirim ve o da aynısını yapar. Ama işler gerçekten kötüye giderse," diyor, en küçük küçük dartı çıkararak. "Bana bununla vur."

"Belki de kolyeyi takmamalısın." "Gerçeği bilmemekten yoruldum," diyor.

"Ve siz bir kolyenin size bu gerçeği vereceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Mektubunda, *ay kolyesinin seni her zaman koruyacağını* söyledi. Buna tutunmalıyım."

"Bana söylemediğin bir şey mi var?" Ona soruyorum ama bana bakmıyor, ben de çenesini tutuyorum. Yumuşak teni benimkine ipek gibi geliyor. "Violet?"

Bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama dudaklarını sıkıyor.

"Ben sadece... Ben sadece gerçeği bilmek istiyorum, Silas. İyi olduğumdan emin olacağına söz ver. Her zaman anlaşılamadığımızı biliyorum."

Bu karmaşadan nasıl kurtulacağımızı bulmaya çalışıyoruz ama senin bana asla zarar vermeyeceğini biliyorum. Bu yüzden bana söz ver, bu kolyeyi taktığımda ne olursa olsun, kötü bir şey olmayacağından emin olacaksın."

Kararını vermiş, bunu yüzündeki ciddiyetten okuyabiliyorum. Ne dersem diyeyim bu kolyeyi takacak. Yani, o şey zararsız görünüyor. Bunu ona annesi vermiş. Kime verdiğini bildiğinden değil, ya da belki küçük bir parçası biliyordu. Violet'in bu kolyeye ihtiyacı olduğunu bildiği için kolyeyi ona vermem için bana verdi.

"Seni bununla vurmak zorunda kalırsam çok sinirleneceğim, Violet."

Gülümsüyor ve derin bir nefes alıyor. Zinciri kavrayıp mekanizmasını çözdükten sonra boynuna takıp sıkarken parmakları titriyor. Battaniye düşüyor ve mor bir gecelik giydiği görülüyor.

Lanet gecelikler.

"*Gecelikleri seviyorum,*" diyor Thorin, yardımcı olmadan.

Parlayan taş tam göğüslerinin üzerinde duruyor ve hiçbir şey olmuyor. İkimiz de rahat bir nefes alıyoruz ve o da taşı iki parmağının arasına alıp iç çekiyor.

"Ne olacağını sanıyordun?"

Violet, "Bilmiyorum, dünyayı yok etmeme yol açan büyük bir sihirli güç yolculuğu," diyor ve ciddi olup olmadığını anlayamıyorum.

"İçeri girelim ve Jonas'tan öğrendiklerim hakkında konuşalım." "Tamam," diyor ve ikimiz de ayağa kalkıyoruz.

Kaybolan aya bakıyoruz ve Violet soğuk sert zemine yığılmadan önce bir an için hareketsiz kalıyor. Ben yanına çömelirken tırnakları toprağı kazıyor.

"Violet?" Vücudu titrerken panikle adını söylüyorum.

Sanki bir an için ele geçirilmiş gibi, ta ki içinden yoğun bir çığlık kopup başı gökyüzüne doğru yükselene kadar.

Çok iyi hatırladığım bir çığlık.

İlk vardiyanın belirtilerini izlerken eğilmiş vücudu daha da titriyor. Geceliği arkadan yırtılıyor ve şimdi bir kurt gibi dalgalanan ve yeniden konumlanan omurgasını ortaya çıkarıyor.

Bir zamanlar lekesiz olan derisi şimdi kürke dönüşüyor. Acı içinde tekrar haykırıyor, ama sesi daha bitmeden bir hüsrana dönüşüyor.

Önümdeki küçük kurt sinerken iki kez göz kırpıyorum.

Sürüdeki bazı ergen kurtlardan daha küçüktür, ancak rengi tamamen benzersizdir.

Yüzü bembeyaz, parlak mavi gözleri yüzünü çerçeveleyiyor. Beyaz, boynunda siyahla beneklenir, formunun geri kalanı, iki ön patisi hariç tamamen siyahtır.

Kurt inliyor ve korku ve panik içinde yere yaklaşıyor. " yok," diyorum, başımı okşayacağım ama korkuyla geri çekiliyor.

"Violet, her şey yolunda. Her şey girecek."

Kurt uluyor ve ben ne bildiğim için iç çekiyorum.

"*Sonunda,*" diye fısıldıyor Thorin ve ben daha soyunamadan, en sevdiğim kot pantolonumu yırtarak, varlığından bile haberdar olmadığı kurt eşiyle tanışabilmek için işi devralıyor.

İşler elli kat daha karmaşık hale geldi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 24

S Korktuğu kadar muhteşem.

Ona yaklaşıyorum; cüssemın ürkütücü olduğunu biliyorum ama küçük kurt beni hemen kendi kurdu olarak tanıyacaktır.

Parlayan mavi gözleri, korkmuŗ bir yerde yattığı yerden bana göz kırptıyor.

"Merak etme küçük dostum, sana asla zarar vermem," diyorum ona. "Violet bu anı seninle paylaşıyor mu?"

"Kadın mı?" diye soruyor. Sesi zihnimde çok tatlı. "Evet, sadece biz mi varız?"

"Ben... Sanırım  yle. Onu duymuyorum."

" lk kez yer deđiŗtirmek korkutucu. Harikaydın, küçük kurt." "Kim... kimsin sen?" diye soruyor.

"Ben Thorin, Alfa'nız ve  şinizim. Eşimin adını öğrenebilir miyim?" Ona soruyorum, eşimin adını bilmek benim için her Şey demek.

Violet'i seviyorum, hatta adamı bile seviyorum. Ama  n mdeki kurt benim her Şeyim.

"Azure," diyor ve ben de baŗımı gökyüzüne kaldırıp adının güzelliğinin ve sesinin içime iŗlemesine izin veriyorum.

Herhangi bir Şekilde bir eŗe sahip olduğum için Şanslı olduğumu d ŗ n yordum; bunun mümkün olduğuna inanmıyordum. Ama iŗte karŗımda. Muhteŗem, postunun ne kadar muhteŗem olduğunu anlatmaya yetmez bile.

Ay akılcıca bir Őe im yaptı, ama ben bunu zaten biliyordum.

"Korkuyorum," diyor Azure ve patimi onunkinin üzerine koyarak yanına uzanıyorum.

"Benim ya da adamın yanında korkmana gerek yok, ben daha üstün olsam da biz kendimizi sana adadık."

"Onu hissedebiliyorum Violet. Geri dönmek istiyor," diyor Azure.

"Onu dinlemek zorunda değilsin. Hatta bence bu eş meselesi ikimizin arasında kalsın," diyorum ona.

"Neden?" diye soruyor başını değerli bir şekilde eğerek.

"Adam ve kadın bizim kadar bilge değiller. İşleri karmaşıklştırıyorlar, ancak yakında gerçeklerle yüzleşeceklerine inanıyorum. Şimdilik, bu formdayken sadece dost olabiliriz ve onları bunun dışında bırakabiliriz."

"Ya yine kilitli kalırsam?" diyor.

Başımın üstünü onunkine sürüyorum ve sakinleşiyor. Tüyleri yumuşak ve mükemmel.

Ben şanslı bir kurdum.

"Bunun olmasına izin vermeyeceğim. Bir daha asla kilit altında kalmayacaksın, dostum."

"Söz veriyor musun?" diye soruyor.

"Söz veriyorum. Koşuya çıkmak ister misin?"

"Koşu mu?" diyor dik durarak. Bacakları hafifçe sallanıyor, ilk kez yer değiştiren bir çocuk gibi, bunu çok sevimli buluyorum. "Sanırım bu çok hoşuma giderdi."

Aya karşı uluyorum ve bütün gece dostumla koşturuyorum, sadece hayalini kurduğum hayatı yaşıyorum.

BÖLÜM 25

I Thorin'i geri getirmek sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Ona zaman tanıdım ve neler olup bittiğini görmek için vicdanına girip çıkmaya çalıştım.

Tek gördüğüm bastırılmış kurdun sonunda eşini bulması ve bunu ondan alamam.

Özellikle de bu Violet'in başka bir kutuda saklamak istediği bir parçasıysa. Thorin'in onunla ne kadar zamanı olacağını bilmiyorum, bu yüzden bekleyip duruyorum. Thorin, artık adının Azure olduğunu bildiğim kurda sarıldığında, ikisi de koştukları için nefes nefese kaldıklarında, vardiyayı zorlayabileceğimi biliyorum.

"Onu benden almayın," diye sorar Thorin.

"Violet'in iyi olduğundan emin olmalıyım. İlk vardiyanın ne kadar zor olduğunu biliyorsun. öyle."

"Ya geri dönmek istemezse?" Buna verecek bir cevabım yok. ve o sızlanıyor. *"Violet'e onun bizim için ne olduğunu söylemelisin. Kendine söylediğin bu yalanları bırakmalısın. Onlar bizim. Ya olman gereken adam olursun ya da ikimizin de yerine ben geçerim,"* diyor sertçe.

Ama beni diliyle kırbaçladıktan sonra kontrolü bırakıyor. Çıplak bedenim uyuyan küçük kurdun yanında yatıyor ve ben inliyorum.

Bir an orada uzanıp az önce ne olduğunu merak ettim. Violet'in yer değiştirebilmesi her şeyi nasıl değiştiriyor? O sadece bir cadı değil, şimdiye kadar tanıştığım tek melez ve bunun mümkün olup olmadığından emin değilim.

Sadece kolye takılıyken mi yer değiştirebiliyor? Kurdu bastırılmıştı ve kolye onu serbest mi bıraktı?

Beyaz kafasına bakıyorum ve saçlarının bunca zamandır onun kim olduğunun bir göstergesi olduğunu fark ediyorum. Beyaz sarışın cadı ailesinden geliyordu ve tıpkı Jonas gibi siyah mürekkepli kısım da şekil değiştiren ailesinden geliyordu.

Bunca zamandır benim gibiydi ve ikimiz de bunu bilmiyorduk. Bu yüzden o benim dostum, şu anda benim için inkar edilemez.

Thorin'i asla Azure'dan uzaklaştıramazdım, sadece büyük olasılıkla yer değiştirip beni asla bırakmayacağı için değil, aynı zamanda bu onun rüyası olduğu için.

Aslında bir eş hayal etmeme hiç izin vermemiştim ama şimdi... şimdi bunun Violet'ın on altıncı doğum gününde bilmeden yaptığı büyüden daha fazlası olup olmadığını merak ediyorum. Her şey çok daha fazlası gibi geliyor.

Azure, Thorin'le yaptığı ilk koşunun yorgunluğuyla tamamen kendinden geçmiş durumda. Ama yemek odasına koşup bir çift eşofman altı ve fazladan bir battaniye aldığım da kurda göz kulak oluyorum.

Battaniyeyi kurdun üzerine atıyorum ve onu uyandırmadan önce yumuşak tüylerini bir kez okşuyorum.

İlk şekil değiştirdiği zamanki kadar korkmuş görünmüyor ama yine de benden çekiniyor. "Azure, Violet'e geri dönmeni istiyorum," diyorum ona.

Beni görmezden gelerek başını verandaya geri koydu. Harika, uğraşacak iki itaatsiz kurt.

"Azure, ben senin Alfa'nım. Geri dönmelisin." Hiç umursamadan bana oflayıp pufluyor ve ben de iç çekiyorum. "Violet'le konuşup Thorin'i görmene izin vermesini sağlayacağıma söz veriyorum."

Kaşı kayıyor, parlak mavi bakışları bana güvenip güvenmemesi gerektiğini bilemiyor.

Kolyeye uzandım ve beni ısırdı.

"Thorin'in neden bu kadar olduğunu anlayabiliyorum," diyorum ona gülümseyerek ve kürkünü okşuyorum. "Eğer geri dönmeyeceksen, en azından içeri gelmelisin."

Dişi kurt eve bakıyor ve değişim gerçekleşmeden önce inliyor. Violet'ın saçları verandanın soğuk ve sert zeminine yayılırken battaniye onun alçakgönüllülüğünü gizliyor.

Onu yatağına götürürken tenine dokunmadan battaniyeye sarıyorum. Baş yastığa değer değmez bir elini bileğime doluyor.

"Kal," diye fısıldıyor.

Ben de öyle yapıyorum. Belki de sadece geceyi değil, sonsuzluğu kastetmiştir diye umuyorum.

BÖLÜM 26

"Y Kalmamı ister misin?" Silas tekrarlıyor ve ben de kapitone battaniyeyi kendi etrafıma sarıyorum.

Gömleksiz, bunu daha önce de görmüştüm, ama nedense Yaşlı. Sanki vücudu bronzdan yapılmış ve kadın bakışları düşünülerek yontulmuş gibi. Eşofman altı belini sımsıkı sarıyor ve kesinlikle etkileyici bir çıkıntıya bakmamaya çalışıyorum.

Ben yana kayıyorum ve o da yatakta bana katılıyor, ikimiz de bir an için kaskatı kesilmiş ve rahatsız hissediyoruz.

"Ben..."

"Yarı kurt şekil değiştiren, şüpheşiz. Daha önce böyle bir büyü duymadım. Sadece kolyeyle mi şekil değiştirebiliyorsun bilmiyorum ama kolyenin onun kilidini açtığı çok açık. Onu kafanın içinde duyuyor musun?" Silas soruyor, kehribar rengi gözleri bana dikkatle bakıyor.

Nefes alıp veriyorum ve içimdeki kurtla uyum sağlamaya çalışıyorum. Garip, yabancı ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim.

"*Beni Thorin'den alamayacaksın,*" diye fısıldıyor yumuşak bir ses kafamın içinde ve gözlerim kocaman açılıyor.

"Az önce bana onu Thorin'den alamayacağımı söyledi. Neye benziyor? Adı ne?" Dönüşüm geçirdiğim tek bir anı bile hatırlayabilmeyi dileyerek soruyorum.

Tek hatırladığım acı ve uyuşukluk.

"Ne kadar çok yer değiştirir ve kurdunuzla bir olursanız, yer değiştirdiğinizde o kadar çok var olabilirsiniz. Bununla birlikte, sadece onlara izin vermek güzeldir

zaman zaman vahşileşirdi. Adının Azure olduğunu ve çok güzel olduğunu söyledi."

"Öyle miydi?" Kolyeyi öyle sert tutuyorum ki avuç içim kanayacakmış gibi geliyor.

"Öyleydi. Thorin çok etkilenmişti."

Homurdandım. "Eminim öyledir."

Ağır bir iç çekişle sırt üstü dönüp tavana bakıyorum. "Her şey bir yalan," diye fısıldıyorum ve gerçekten ağlıyorum, gözyaşlarımın yüzümün kenarından yuvarlanmasına izin veriyorum.

İçten içe büyükannemin söylediklerine inanmıyordum. Bana yarı gerçek gibi geldi. Kimliğimin büyük bir kısmını cadı olmaya, meclisime ve büyükanneme verebileceğim şeylere adadım. Yine de, hepsi lanet bir yalandı.

"Kim olduğumu bilmiyorum," diye fısıldıyorum, neredeyse Silas'ın yanımda olduğunu unutarak.

"Hey," diyor derin, çakıllı bir ses tonuyla ve ben yüzümü ona dönüyorum. Kocaman eli yüzümü kavıyor ve gözyaşlarımı siliyor. "Bu çok şeyi değiştirir ama senin kim olduğunu değiştirmez."

"Nasıl olmasın? Ben bir cadıyım, ben buyum, son on buçuk yıldır tutunduğum şey bu."

"Sen hâlâ bir cadısın."

"Onlar... eğer öğrenirlerse," diye nefes nefese kalıyorum ve çarşafların içine daha da gömülüyorum.

Beni meclisten atacaklar mı? Sonum annem gibi mi olacak - ki onun asla unutulmak ve büyüsüz kalmak istemediğinden artık eminim. Iris ve Ember'sız bir hayat anlamsız geliyor.

Tüm kimliğim cadılar meclisime bağlı. Tamamen saf bir cadı değilsem ben kimim?

Dönüşümün tüm heyecanı yavaş yavaş saf paniğe dönüşüyor ve Silas yüzümün iki yanını kavrayıp beni gözlerinin içine bakmaya zorlarken bunu gözlerimden anlayabiliyor.

Bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama kendini durduruyor, dolgun dudaklarını yalıyor. Kendimi bu hareketi izlerken buluyorum, büyüleniyorum.

"Hâlâ nazik, sadık ve cesursun. Bana ders vermek için bir ağaç evde benimle buluşan o kızsın ve hep öyle kalacaksın. Hala sırlarımı verdiğim, doğum günümü hatırlayan ve bana her zaman yemek artıklarını veren kızsın."

Son kısma gülüyorum, çalışıyorum. "Beni gerçekten öyle mi görüyorsun?"

"İstemediğim zamanlarda bile. Şimdi benim için daha da güzelsin," diyor, başparmağı hâlâ elmacık kemiğini okşuyor.

Bunu neden yaptığımdan emin değilim, belki de bu fokurdayan panikten başka bir şey hissetmeye ihtiyacım olduğu için ya da onun güzel sözleri yüzünden.

Eğildim ve onu öptüm.

Ağaç evdeki ya da adliyedeki gibi bir öpücük değil. Bu *gerçek* bir öpücük ve beni otomatik olarak rahatlatıyor. On dört yıl önce hissettiğim o kelebekler -yeniden yaratmaya asla yaklaşmadığım- tüm gücüyle geri döndü.

O da beni hevesle, açlıkla öpüyor. Aramızda akan bu kozmik duyguya neredeyse ayna gibi bir tepki.

Daha önce hiç sakallı biriyle öpüşmemiştim ama bundan hoşlandığımı fark ettim. Dudaklarımız buluştuğunda ve o yüzümü kendine yakın tuttuğunda yumuşak tüylerin yüzüme değmesi hoşuma gidiyor.

Dudaklarının arasından erkeksi bir ses sızıyor ve parmaklarımı yumuşak saçlarına dolayıp başının arkasını kendime doğru tutarken hayatımda daha seksi bir ses duyduğumu sanmıyorum.

Hiçbir öpücük böyle
hissettirmemişti. Hiçbir şey
böyle hissettirmemişti.

Ağzının benimkine karşı verdiği tat ve his bağımlılık yapıyor ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Bir eli yüzümden kayarak boynumun yan tarafını kavradığında nefesim kesiliyor. Beni yakalamıyor ya da boğazımı tutmuyor, sadece köprücük kemiğimin ve boynumun etini şefkatle okşuyor.

Başparmağı boğazımda gezinirken tamamen çıplak olduğumu fark ediyorum. Sadece daha önce bir erkekle aynı yatakta hiç çıplak kalmadığım için değil, aynı zamanda Silas olduğu için de utanç duymalıyım.

Dili ağzımın içinde geziniyor ve ben bu karşısında inleyerek saçlarını daha sıkı kavırıyorum. Silas sıcak, iri ve mükemmel.

"Violet," diye fısıldıyor adımı, alnını alnıma yaslarlarken bir dua gibi. "Yapamam."

"Ne?" Geri çekilip ona gözlerimi kırıştıtararak söylüyorum.

Hayatımın en iyi öpücüğü - karşılaştıırabileceğim çok fazla öpücüğüm olmasa da - ve o bana yapamayacağını mı söylüyor?

"İstiyorum, inan bana. O battaniyeyi üzerinden yırtıp atmak ve pek çok şey yapmak istiyorum. Ama bunu yapamam... Eğer emin değilsen yapamam. Tüm bunlar az önce olanlardan dolayı artan duygulardan mı yoksa bizi bir araya getiren lanet bir büyüden mi kaynaklanıyor bilemiyorum. Beni öpüp tekrar çekip gidemezsin," diyor ve elim saçlarından kayıyor ve battaniyeye daha sıkı sarılıyorum.

göğsümde. "Seni azarlamıyorum. Geçmişten bahsetmiyorum. Sadece eğer onları tekrar alıp götürecek sen bana daha fazla parçanı vermene izin veremem."

Bu bir azarlama değil ama öyle hissettiriyor ve ondan biraz daha uzaklaşıyorum.

"Seni büyü yüzünden mi öptüğümü düşünüyorsun?" Hemen savunmaya geçtiğimi hissederek soruyorum. "Senin de o lanet büyü yüzünden burada olmadığını nereden bileyim?"

Derin bir nefes alıyor ve sırt üstü dönüyor, ben de aynısını yapıyorum. "Bu büyü değil," diyor.

"Eğer bu büyü senin için değilse, neden benim için de olmasın?"

"Az önce bir melez olduğunu öğrendin, şimdiye kadar duyduğum tek melez. Hayatın alt üst oldu ve buradaki tek kişi benim."

"Çık dışarı," diyorum yan dönerek.

Bu gece ikinci kez ağlayacakmışım gibi hissediyorum ve bunu engellemek için elimden geleni yapıyorum, yine de katarsisin iyi geleceğini düşünüyorum.

"Vi, ben-" demek istemedim.

"Defol lütfen," diye tekrarlıyorum, komodinine, benim ve meclisinin fotoğraflarına bakarak.

Ne yapıyorum ben?

"Kanepe yerine koridorun sonundaki misafir odasında uyuyabilirsiniz.

Lütfen, çık dışarı."

"Violet," diyor tekrar, omzuma dokunmaya çalışıyor ve ben de uzaklaşıyorum.

İtiraz eder gibi bir ses çıkarıyor ama sonunda yatağın üzerinden kalktığını hissediyorum. Kapıyı hemen kapatmıyor, bu garip ama sonunda tokmağın tık sesini duyuyorum.

Yatağa yumuşak bir ağırlık atlıyor ve ben onun Walter olduğunu hemen anlıyorum. Her zaman sevecen değildir, ama hemen vücudumun üzerinde yürüyor, pençelerinin her biri milyonlarca kilo gibi geliyor, ta ki göğsüme sarılana kadar.

"Görünüşe göre köpek kokusuna alışmam gerekecek," diyor ve gözyaşlarım akmaya başlamadan önce küçük bir kahkaha atıyorum. "Oh, bu korkunç. Lütfen dur," diyor ve bir patisini çeneme koyup beni itiyor.

Şimdi doğrudan zihnimde konuşan iki yaratık var. En azından Walter düşüncelerimi duyamıyor. Azure'un da duyabildiğinden emin değilim.

O sessiz kalıyor ve Walter kolyeme vuruyor.

"Kazara tekrar melezleşmek istemiyorsan bunu çıkarırdım" diyor.

İç çekerek onaylıyorum ve komodininin çekmecesine yerleştiriyorum.

"Yine botuna işeyeyim mi?" Walter alnını bana sürterek söylüyor.

"Hayır, sorun değil. "

"Bu gerçekten zor değil. Telefonunun şarj aletini de çiğneyebilir ya da çantasını paramparça edebilirim."

"Walter, ama burada daha büyük sorunlarımız var."

Kürkünü kaşıyorum ve göğsüne doğru gevşerken alçak bir mırıltı yayılıyor. Ben.

"Eğer sadece kolyeyse, onu saklayabilirsin. Onu yok edebiliriz ve asla arkana bakma. Koridorun sonundaki pis kokulu adam dışında kimse bilmeyecek. Ayrıca, onu öldürüp bataklığa atabilir ve timsahların onu yemesine izin verebiliriz. O zaman hiç tanık olmaz."

"İstediğim bu mu bilmiyorum. Silas'ın timsahlara yem olmasını kesinlikle istemiyorum."

Kedi iç çekerek elimden kurtuluyor ve yastığının üzerine oturmaya gidiyor. Görünüşe göre, bu gece bu kadar sevgi göreceğim.

"Sen hâlâ bir cadıydın, her önce benim cadıydın. Evren beni buraya senin yoldaşın olarak gönderdi. Ne olursa olsun senin yanında olacağım, berbat koksan bile."

"Teşekkürler Walter. Ben de seni seviyorum."

"Şimdi bana yumuşak davranma, cadı," diyor. "Biraz dinlen."

Uyumaya çalışıyorum ama beni rahatsız eden tek şey kâbuslar.

Hayal gibi gelen kabuslar. Ormanda tek başına kıvranan siyah beyaz bir kurt.

Bu bir kehanet gibi geliyor ve o kolyenin beni korumak için yapıldığından emin değilim.

Geçmişini araştırmak geleceğimi sonsuza dek mahvedebilir ya da mahrum bırakabilir.

BÖLÜM 27

Sleep benden kaçıyor. Tek düşünebildiğim dün gece olanlar.

Kolye, Azure, Violet'in gözyaşları, öpücük.

Şu lanet öpücük.

"Tam bir hayal kırıklığısın," diyor Thorin ve ben inleyerek gözlerimi avuçlarımla o kadar sert ovuşturuyorum ki görüşümde koyu lekeler oluşuyor.

Bunu ben istedim. Doğru karar olsa bile bir yanım bıraktığım için nefret ediyor.

Her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de, kurt olduğunu öğrenmeden önce onu öpmek istiyordum. Ama artık bir şekil değiştirenin olabileceği her anlamda gerçek eşler olduğumuzu bildiğim için, benim için her şey değişti. Artık daha önce olmadığından daha fazla olasılık var. Şimdi fizyolojik olarak eşleştik ama tamamen aynı sayfada değiliz.

O hâlâ bir cadı, bu değişmedi ve değişmeyecek. Bu yeni bilgiyle, kendisinin bu yeni parçasıyla ne yapmaya karar vereceği her şeyi belirleyecek.

Eğer kurdunu terk ederse, o zaman ne olacağından emin değilim. Thorin'in bunu kabul etmesine imkân yok ve ben de hayatıma nasıl devam edeceğimden emin değilim. Hayatımın geri kalanını zaten yaşadığım gibi yaşarım, bekar ve yalnız.

Violet'in cadılar meclisi ve benim sürüm söz konusu olduğunda yapması gereken bazı ciddi seçimler var. Bunlar sadece ve sadece onun seçimleri.

Onunla oturup her şeyi ona anlatmayı ne kadar çok istesem de. O kişi, o şey olabilir.

ve cadıları barışa davet ediyor. En azından büyükannesi tarafından kendisine yalan söylendiğini, bazı gerçeklerin saklandığını fark etmesi gerektiğini.

Aramızdaki bu bağla savaşılabileceğimi, onun eşim olduğu gerçeğini görmezden gelebileceğimi, çünkü bunun gerçekten işe yaramayacağını düşündüm. Ama evrenin bana kendi sözlerimi yutturmanın bir yolu var.

Mander'den ayrılış biçimine duyduğum kızgınlık, onu tanıdıkça ve hayatı hakkında bilgi edindikçe azalıyor.

Beni terk etmek istemedi. Beni zihinsel bir kutuda sakladı, bunu istediği için değil, yapmak zorunda olduğunu hissettiği için. Bir şeyler olabilirdik. Hâlâ bir şeyler olabiliriz.

Tüm bu ifşaatlara rağmen bu durumda kazanan tek kişinin ben olduğumun farkındayım. Sürümü, cadılarla barışı ve eşimi koruyarak her şeyi elde ediyorum.

Violet yetişkin hayatında bildiği her şeyi kaybedebilir. Bu... işte tam da bu yüzden, ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin, o öpücüğü durdurmak zorundaydım. Her ne kadar söylediklerimde ciddi olsam da, onu tekrar kaybetmenin eziyetini çekemem. Ayrıca seçimlerini bana, bu büyüye ya da bu karşılanmamış çiftleşme bağından hissedebileceği çekime göre yapmasına izin veremem.

Belki de sadece yarı olduğu için bunu tam kanlı bir şekil değiştiren kadar güçlü hissetmiyordur. Ancak kurdu şüphesiz bunu hissedebilirdi.

"Öyle. Çok güzel, dostum," diyor Thorin, koridordan merdivenlerin başına doğru koşarken beş patlama sesi beni yatağımdan sıçratıyor.

Violet gözlerini kırıştırarak bana bakıyor, anlaşılan dün gece fazla uyuyamayan tek kişi ben değilim.

"Violet Delvaux, ben menteşeleri patlatmadan hemen aç şu lanet kapıyı," diyor ses ve Violet gözlerini devirerek esasını savuruyor, asa zahmetsizce saçlarını düzelterip topuz yapıyor.

Violet merdivenlerden inerken "Geliyorum," diye bağırıyor.

Kapıyı açtığında, diğer tarafta iki kadın vardı. Birini tanıdım ama aslında tanışmamıştım. Violet diğer cadılardan saklanırken onun yüzünü kullanmıştı. Saçları uzun sarı-kırmızı, kalp şeklinde bir güneş gözlüğü ve pembe bir güneş elbisesi giyiyor. Diğer cadı diğer ikisinden daha uzun boylu, uzun örgüleri sırtının ortasına kadar uzanıyor, basit bir siyah tişört ve kot pantolon giyiyor.

İkisinin de bakışları merdivenlerden yukarı bakıyor ve öylece . Violet bana el sallayarak, "Git üstüne bir şey giy," diyor.

"Aman Tanrım, ikiniz birlikte mi yattınız?" diye sorar kızıl saçlı.

"Hayır, Ember. Tanrım. Bu uyandırma çağrısı ve sorgulama da neyin nesi?" "Bilmiyorum, belki de birkaç gün önce tüm içini döktüğün içindir. Fiziksel olarak Ember'a söyleyemeyeceğim sırları bana söyledin ve o zamandan beri senden haber alamadım, bu da beni meseleleri kendi ellerime almaya itti. Bu sen değilsin Vi," diyor diğer meclis üyesi.

"Temasa geçmediğim için özür dilerim, Iris," diyor Violet, tam anlamıyla azarlanmış hissederek. Bir tişört alıp başıma geçiriyorum ve karımın en yakın arkadaşlarıyla buluşmaya gidiyorum.

Mutfakta onlara katılmam sadece birkaç dakikamı alıyor, üç cadı da bakışlarını bana çeviriyor. Artık Ember olarak tanıdığım kızılın ağzı bir karış açık. Görünüşe göre Violet ben yukarıdayken durumumuzun temellerini öğrenebilmiş.

"Siz evlisiniz. koca gibi mi?" "Evet," diye cevap verdim.

"Şimdilik," diyor Violet.

Iris hem Violet'i hem de beni son derece yakından izliyor, sanki tüm yapboz parçalarını bir araya getiriormuş gibi, ancak her şey hakkındaki tüm gerçeği bilmesine imkân yok.

"Ve büyü sizi birlikte yaşamaya mı zorluyor?" Iris soruyor. Diğer pek çok şeyin yanı sıra.

"Evet ve bunu kırmak için çalışıyoruz. Baş Rahibe'ye söylememiz için bir neden yok," diyor Violet mutfakta meşgulumuş gibi davranırken.

Iris ayağa kalkar, parmak uçları masanın üzerinde dengelenir.

"Dürüst olmaya ve bize her şey hakkında gerçeği anlatmaya hazır olduğunda, bize haber ver. Ember, hadi gidelim," diyor ve Violet'in gözleri açılıyor.

"Bekleyin," diyerek meclis üyelerini durduruyor ve onlar da koltuklarına geri oturuyor. O hala evin orijinaline benzeyen ahşap tezgâha yaslanırken ben de kendi kışımı tezgâha yaslıyorum ve kararını şimdi verip vermeyeceğini merak ediyorum.

Bunun yerine "Annemi buldum," diyor, açıkça tam bir dürüstlük yoluna gitmiyor.

"Kahretsin, öyle mi yaptın?" Ember soruyor, koyu yeşil gözleri arkadaşı için acıma ve üzüntü dolu.

"Beni tanımadı. Büyülü bir imzası yok." Iris'in kaşları çatıldı ve masaya baktı. "Aster ne dedi?" Iris sorar.

"Doğduğumda sihrini ondan aldığımı ve insan hayatı yaşamaya karar verdiğini söyledi. Muhtemelen ona yaptığım şeyle başa çıkamadığı için beni evlatlık vermiş."

Violet'e baktım. Bunu bana henüz söylememiştir. Bir çocuk odası kuran, mektuplar yazan ve diğer yarısını korumak için bir kolye üzerinde çok çalıştığı belli olan aynı anneye uymuyor.

"Ona inanmıyorsun," diyor Iris ve Violet başını sallıyor.

"Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Neden kimse annemi gerçekten hatırlamıyor?" Violet soruyor.

Diğer iki cadı düşünceli görünüyor.

"Bunu ona bizden önce mi söyledin?" Iris soruyor ve Violet başını sallıyor. "Hayır, büyükannemin ne dediğini daha önce bilmiyordu."

Iris bana bakıyor, gözleri bir an için bulanıklaşıyor ve hızla başka tarafa bakıyor.

"Nasıl yardımcı olabiliriz?" Ember, Violet'i gülümseten neşeli bir sesle söylüyor. Cadıya bakıyorum, neden birden Violet'e yardım etmeye bu kadar hevesli olduğunu ve Baş Rahibesinin arkasından iş çevirmekten çekinmediğini merak ediyorum.

"Büyükanne neyin peşinde olduğumuzu bilmemeli. Cadılar meclisinden başka kimseyi getiremeyiz, henüz değil. Bu sorunu çözmeye çalışmam gerekiyor," diyor ve başparmağını bana doğru itiyor. "Ayrıca gerçekte ne olduğunu da öğrenmem gerekiyor."

"Geçmişte kalmadı mı?" Iris sorar.

Violet sadece başını hayır anlamında sallar ve Iris iç çeker.

"Ember arşivlere bakabilir. Büyükannesi cadılar meclisinin en iyi saklanmış geçmişlerinden sahip. Ben bu konuda yardımcı olacağım," diyor Iris, ikimize bakarak. "Şimdiye kadar ne buldunuz?"

Violet kızarıyor ve bu çok sevimli. "Fazla değil."

Iris şakaklarını ovuşturuyor, bizim taraftaki inisiyatif eksikliğinden dolayı açıkça hayal kırıklığına uğramış.

"Bir fikrim var. Şekil değiştirenle yalnız konuşmam gerekiyor," diyor Iris.

Violet paniklemiş görünüyor ama arka bahçeye çıktıklarında Ember onun elini tutuyor. Ember'in yeteneğini kullanarak arka bahçedeki bazı şanssız bitkileri yeniden büyütüp canlandırmasını pencereden izliyorum.

"Bu büyüü tersine çevirmek için bir engel mi olacaksın?" Iris sorar.

"Aklımdan bile geçmezdi," diye cevap veriyorum ve gözlerini bana diyor. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve o da bu hareketi taklit ediyor, bir an bile geri adım atmıyor.

"Seni kilitleyip bodruma atabiliriz."

"Bu evin bodrumu yok ve ben sadece yer değiştirir ve kendimi kurtarırdım."

"Seni eve hapsedebiliriz."

"Yapabilirsin," diye cevap veriyorum, korkunç cadıya bakarak.

"Violet görüldüğünden çok daha yumuşaktır, eğer onun hayatına tekrar girmene ve onu tekrar parçalamana izin vereceğimi sanıyorsan çok yanılıyorsun."

Konuşurken yüzümde bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "O gitti, ben değil."

"Lütfen, sanki başka seçeneği varmış gibi. Burada olduğu ilk aylarda tek yaptığı senin için ağlamak ve durmadan senden bahsetmekti, öyle ki kulaklarımın duymamasını diliyordum. O benim kız kardeşim ve ne olursa olsun onun arkasındayım. Eğer ona zarar verirsen seni mahvetmek de buna dahil."

Gözlerini deviren Iris'e, "Bu evliliği bitirmek için çalışıyoruz," diye hatırlatıyorum.

Asasını çıkarıyor, sadece onunla oynuyor, beni doğrudan tehdit etmiyor.

"Aster önümüzdeki on yıl içinde Menekşe'ye yükselecek," diyor ve ben Yüzümdeki şaşkın ifadenin kalıcı olduğunu biliyorum. "Violet bu kadar uzun süre uzak kaldığı için pek çok temel şeyi kaçırdı. Kendini nasıl düşünürse düşünün, aslında bir cadı olarak olağanüstü yetenekli. Sadece on dört yıl eğitim almış başka birinin şu anda bulunduğu yerde olacağını sanmıyorum. Baş Rahibe ona karşı çok sert, çünkü onun en iyi olmasını ve Delvaux hanedanını devam ettirmesini istiyor."

"Nereye varmaya çalışıyorsun?" Ben soruyorum.

Parlak kehribar gözleri bana bakıyor. "Meclis içindeki hiyerarşide bir değişiklik olması için on yıl beklemek zorunda olsaydın, bekler miydin?"

Ciddi olduğu için benim cevabım da bir o kadar gerçek. "On dört yıl bekledim. Bir on yıl daha nedir ki?"

Başını sallayıp asasını bir kenara bırakıyor. "Ben bu yasal sorunumuzdan kurtulmak için çalışmaya başlayacağım. Sen de işleri karıştırmamaya çalış, biz de evimizi düzene sokalım," diyor cadı ve ben neden işlerin başında onun olmadığını merak ediyorum.

Iris ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırtıyor.

"Öngörü yeteneğine sahip olan cadılar asla bir meclise liderlik edemezler. Geleceği anlamak hem bir lütf hem de bir lanettir," diyor iki arkadaşıyla konuşmak için arka bahçeye giderken son bir bakışla.

Elimi yüzüme sürüp kendime bir bardak su dolduruyorum ve Violet'in dönmesini bekliyorum.

Kedi masanın üzerine atlayıp önüme oturuyor ve acayip sarı gözleriyle bana bakıyor.

Patisini su bardağıma tırnaklarındaki damlaları yalayana kadar öylece oturuyoruz.

Arkadaşlarının bir şekilde yanımda olduğunu fark ettim, şimdi sıra küçük büyülü canavarı evcilleştirmeye geldi.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 28

E Berber gizlilik yemini eder ve hepimiz sorunlarımızı çözmek için planlar yaparız.

Iris bana hala sır saklıyormuşum gibi baksa bile.

Ki öyleyim, ama henüz bu parçayı kabullenmeye cesaret edemiyorum. Evliliğimi ve geçmişimi öğrenmek için büyükannemin arkasından iş çevirme isteğimi kabul ediyorlar.

Ama onlara yarı şekil değiştiren olduğumu ya da bir kolyeyle şekil değiştirme yeteneğine sahip olduğumu itiraf etmek çok fazla. İsteyebileceğim sadece çok fazla kabul var ve bunun çok ileri gitmiş olabileceğinden endişeleniyorum. Ya da belki de tüm bunlar henüz kabullenmediğim içindir.

Eve geri dönerken ikisine de sarılıyorum. Silas yemek odasındaki sandalyede oturuyor ve Walter'la göz göze geliyorlar.

Dün gece yaptığım çörekten bir parça alıyor ve Walter'ın önüne koyuyor. Tanıdığım önce şaşırmış görünüyor ve Silas'a şüpheyle bakıyor, sonra başını eğip gözlerini Silas'tan ayırmadan çöreği yiyor.

"Silas Walker'a aşık oluyorum" tabutunun ilk çivisi.

Bu muhtemelen yalan. Bu sinir bozucu duygular itiraf etmek istediğimden çok daha uzun süredir peşimi bırakmıyor. Ama bunların hepsi aydınlanma sonrası, gerçeğin çoğunu bilmem sonrası.

"Iris ne dedi?" diye soruyorum ve hem Silas hem de Walter bana bakıyor.

"Tipik cadı tehditleri," diyor ve Walter'a biraz daha muffin veriyor.

Kediye ve bana yağ çekiyor. Boku yedim.

"Kolyeyi ," diyor eşit bir tonda.

"Evet, şey. Değişmemi sağlayan şey kolyenin kendisi mi bilmiyorum. Ya da kolye sadece çok uykuda olan bir kilidi açan bir anahtar mıydı?"

Başını salladı ve kahvesinden bir yudum aldı. Kendim için yaptığım kahveden. Zihinsel olarak bir levye kullanıyorum ve söz konusu '*Silas Walker'a aşık oluyorum*' tabutundaki o çiviye söküyorum.

"Bakalım Jonas ya da ben sürünün arşivlerinde bir şey bulabilecek miyiz?" "Yeni eşiyile meşgul değil mi?" Ben soruyorum.

Şekil değiştirenler ve eşler hakkında çok az bilgiye sahip olmam içimde bir şeyleri huzursuz ediyor. Şekil değiştirdim ama burada mutfağında dururken kendimi farklı hissetmiyorum.

Silas'ın eşim olmasını isteyecek değilim zaten.

Kendime söyleyip durduğum yalanlar.

"Paige, bebek ve benim yardımcım olarak diğer görevleriyle meşgul."

"Ona bir isim verdiler mi?" Kendime bir fincan kahve daha yaparak soruyorum. Dürüst olmak gerekirse, benimkini çaldığı için şikâyet etmemek çok olgunca bir davranış. Aferin bana.

"Ryden," diyor. "Ryden Walker."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Jonas'ın ailesini bulduğunu söylediğini sanıyordum. Onların soyadını almadı mı?"

"Hayır," diyor basitçe ve ben kahve makinesine geri dönüyorum. Ben de Iris ve Ember için aynı şekilde korumacıyım.

Hay sikeyim. İkinci çiviye de çaktı.

Ne yazık ki benim için, sevgili kocam hakkında belirli bir şekilde hissetmeme neden olan bir dizi olay var. Kurdum, meclisim ya da kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey hakkında bir karar vermemişken hissetmemem gereken duygular.

Son günlerde verdiğim tek net karar kocamın çok seksi olduğu.

Verandada oturuyorum, neredeyse alacakaranlık ve sert güneş yavaşça uzaklaşırken etrafımdaki hava sonbahar gibi kokuyor. Ama dikkatimi çeken, kırmızı akçaağaç ve kara söğüt ağaçlarının üzerinde solan güneş değil.

Hayır, yakın bile değil.

Gömleksiz kocamın baltasını başının arkasına kaldırıp odunları kolayca kesmesi tüm dikkatimi çekiyor. Kaslı sırtından ter damlaları süzülüyor ve izin verseydi hevesle yalayabileceğime dair iğrenç bir düşünceye kapılıyorum.

Daha önce hiçbir erkeğe Silas'a baktığım gibi bakmamıştım. Tüm bu enerjiyle ne yapacağımdan gerçekten emin değilim.

Baltayı kaldırıp odunları kestiğinde, onu izlemeyi bırakmam gerektiğini, aslında fiziksel olarak heyecanlandığımı fark ediyorum. Bir yanımda bunun, içinde bulunduğumuz durumdan duyduğu hayal kırıklığını dışa vurmanın kendi yolu olup olmadığını merak ediyor. Sanki büyü giderek güçleniyor, sanki ona istediğini vermiyoruz. Endişeleniyorum çünkü evliliğimiz henüz tamamlanmadı.

Odun yığını büyük ve bu gerginliğin bir kısmını dışarı atarsam, belki de burada oturup adamı bir seks sembolüne indirgemeyeceğimi düşündüm.

Yine de, gerçekte kocanız olmayan kocanıza mastürbasyon yapmanın daha iyi olmadığını düşünüyorum.

Yine de kendimi kırık bir komodin çekmecesini ve külotumun altında bir vibratörle buluyorum. Aklıma gelen görseller neredeyse anında boşalmam için fazlasıyla yeterli.

Kollarımı beline doluyorum ve parmak uçlarımı dalgalı karnında gezdirdikten sonra daha ileri gidip çok büyük olduğunu hayal ettiğim sikini kavırıyorum.

Fantezimde, onu pantolonunun dışından okşarken kendime güveniyorum. Arkasını dönüp çenemi kavradıktan sonra eğilip beni öpmeden önce boğazından kısık bir inilti yükseliyor. Beni verandaya ve evin arka tarafına taşımadan önce öpücüğü derinleştirmek için beni kaldırırken büyük kolu ortama sarılıyor.

Bunun için açgözlüüz, beni kenara oturtup elbisemi ikiye ayırmadan önce yemek masasındaki tüm mumları ve bibloları deviriyoruz. Vibratörü doğru noktaya getirirken fantezinin içinde ve yatağında nefes nefese kalıyorum.

İçimden çıkan ses müstehcen ve onun bana dokunduğunu hayal edemedim boşalıyorum, sırtım yatağımdan kalkıyor ve salıverilmemle birlikte gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

İyi ama yine de yeterli gelmiyor. Lanet okuyarak banyoya gidiyorum ve oyuncağı yıkadıktan sonra kuruması için tezgâhın üzerine bırakıyorum.

Her şey çok boktan. Silas'ı mastürbasyon materyallerime dahil etmemeliydim, elini köprücük kemiğimin altına bile kaydırmadan önce onunla boşalmayı bir kenara bırakın.

Mutfağa geri döndüğümde, bu enerjiyi biraz daha tatlı çay ve bir parti daha kek yapmak için kullanıyorum. Ama ne yazık ki, ayak işlerinin çoğunu sihir hallederken pek bir şey yapmama gerek kalmıyor.

Ben de pencerenin kenarında durup Silas'ın odun kesmesini izlemeye koyuluyorum ama o çoktan eve girmeye başlamış bile. Garip görünmemek için çabalasam da, arka kapıdan girip gözlerini doğrudan bana çevirdiğinde son derece garip görünüyorum.

Yüzünü bir sırtıma kaplıyor ve boğazımı temizliyorum. "Orada ne üzerinde çalışıyorsun?" diye soruyorum.

"Burada üzerinde çalıştığın şey kadar önemli değil," diyor sinsice.

Hayatta olmaz. Bu şekil değiştiren az önce yaptığım şeyin kokusunu alabilir mi? Hecate, onu odun keserken izledikten sonra mastürbasyon yaptığımı biliyor mu?

"Ne?" Ellerimi meşgul ederek söylüyorum.

"Biraz daha kek. Son parti çok lezzetliydi. Ben duş almaya gidiyorum," diyor ama gözlerinde bir parıltı ve yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme var.

Yardım edemem ama çekici buluyorum.

Üçüncü çivi agresif bir şekilde kendini yerine çakıyor.

Hiçbir yere varamıyoruz gibi geliyor. Kimse otuz yıl öncesine ait speküle edilmemiş bir bilgi bulamıyor ve Iris'in de bu büyüü nasıl tersine çevireceğine dair bir fikri yok gibi görünüyor.

Bu yüzden, çekmecemdeki kolye her gün beni rahatsız etse bile, günlerimi her şey yolundaymış gibi davranarak geçiriyorum. Büyük annemle derslerime devam ediyorum, cadılar meclisinin şifacısı olarak günlük görevlerimi yapıyorum. Ama en önemlisi, her gece garaj yolumdan geçen eski bir Harley'in sesi göğsümde bir ateş yakıyor.

Bazen birlikte yiyoruz, bazen hiçbir şey konuşmuyoruz. Ama son zamanlarda sanki içimde bir özlem var.

Kocamdan uzaklaşmaya ihtiyacım var.

Ben de bir puzzle aldım. Yapboz, aynı alanı paylaşmanın ve dokunmak istememenin hiç de seksi olmayan bir yolu.

Silas kendini açıkça ifade etti. Ne istediğimi bilmediğim sürece. Yani kurdumu kucaklayacaksam ya da onu kurdu ve her şeyiyle kabul edeceksem, o zaman bu çekimin bir anlamı yok.

Karara bir adım bile yaklaşmadım. Kolyeyi tekrar takmak istesem bile. Beni şekil değiştiren tarafıma bağlayan şeyin kolye olduğu çok açık çünkü Azure sessiz kaldı. Silas'ın Thorin'i duyduğu gibi Azure'u duymuyorum ve şekil değiştirme arzusu hissetmiyorum.

Kolyeyi atabilirim, yok edebilirim ve boşanır boşanmaz hayatım normale döner.

İstediğim bu mu?

Bunun alternatifi meclisimi kaybetmek ve sürü tarafından kabul edilmemek olabilir. Silas'a sahip olabilirim ama diğer her şeyi kaybederim ve bu kararı verebileceğimden de emin değilim.

Sağlıklı düşünmem için bu altıgenin çıkarılması lazım.

Yapboz parçalarını iç ve dış olarak ayırmak daha kolay, Silas kapıdan içeri girerken ben de öyle yapıyorum. Yüzünde bir kesik, boynundan aşağı ve dudağının üzerinden kan damlıyor.

"Ne oldu böyle?" diye sordum.

Beni el sallayarak uğurladı ve yemek masasındaki sandalyesine oturdu. Ne zaman bir sandalye talep etti, emin değilim ama şu anda oturduğu sandalye bu.

"Yarına kadar iyileşir," diyor, bir bez alıp ılık suyla kapladıktan sonra bacaklarının arasına gelip yüzüne bastırıyorum.

"Ne oldu?" Tekrar yumuşakça soruyorum.

"Alfa olmak için bir meydan okuma vardı."

"Ve bunu onlar mı yaptı?" diye sordum. Kanı temizlerken irkilmiyor bile, sadece konuşurken bana bakıyor.

"Diğer adamı görmelisin. Düşüğümde kafamı bir dala çarptım. Sadece bir çizik."

"Neden sana meydan okuyorlardı?"

Omuz silkiyor ve ben de iç çekerek şifalı merhem kavanozumu alıp masanın üzerine koyuyorum.

"Neden?" Tekrar soruyorum.

"Çünkü diğer doğaüstü canlılarla barış yapmamız gerektiği konusunda hemfikir değiller. Güçlü bir sürü olmamız gerektiğini düşünüyorlar ve hepsi bu."

Parmaklarımı pembemsi balmumuna benzeyen merhemin içine soktukten sonra çenesinden tutup yaranın üzerine koyuyorum.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Evet," diye yanıtlıyor.

"Denklemde ben olmasaydım, yine de diğer gruplarla uyum içinde olmak ister miydiniz?"

"Evet. Neden ki? İnsanlardan daha uzun yaşayacak olan ve aynı sırrı saklamak zorunda olan herkesle iyi geçinmek, iyi bir karar."

"Ama çoğu grup ."

"Çoğunlukla kimsenin hatırlayamadığı tarihi saçmalıklar yüzünden. Doğaüstü varlıklar olarak birleşirsek, bu sadece hepimizin yararına olur."

Yarasına odaklanıyorum ve sözlerini işliyorum. Aynı fikirde olduğum sözler.

Büyükannemin duymaktan nefret edeceği sözler.

"Büyük annem bunu asla böyle görmeyecek."

"Ya Baş Rahibe olmasaydı?" diyor, iri eli kalçamı okşuyor ve bu da tüylerimi diken diken ediyor. "Ya meclisinizi daha açık fikirli biri yönetiyor olsaydı?"

"Ben... Ben hazır değilim." İtiraf etmek istediğimden daha ciddiylim. Bu kadar kısa sürede Baş Rahibe olma fikri dehşet verici ve bunun için uygun olup olmadığını bilmiyorum.

"Sizi zorlamıyorum ama gerçekte olduğunuz gibi kabul edildiğiniz bir dünya hayal edebiliyor musunuz? Geçen gün burada olan iki arkadaşın. Yarı şekil değiştiren olduğunu bilselerdi sana sırtlarını dönmeyeceklerini biliyorum."

Uzaklaşmak için adım atıyorum ve Silas kalçamın arkasından tutarak beni bacaklarının arasında tutuyor.

"O benim ailem," diye fısıldıyorum.

"Peki ailenin seni her şeye rağmen sevmesi gerekmez mi?" diye soruyor ve lanet olsun, son zamanlarda bu kadar duygusal olmamdan, her şey karşısında kafamın bu kadar karışık olmasından nefret ediyorum.

Çünkü onun haklı olduğunu, büyükannemin sevgisinin koşulları olduğunu biliyorum.

Onu yatıştırmak için kim olduğumu saklamak istemem ne anlama geliyor?

Gözlerimi ondan kaçırıyorum ve eli hafifçe arkasını okşuyor.

Ağır konuşmaya rağmen, dokunuşuna yaslanıyorum.

"Seni kabul etmemin hiçbir koşulu yok."

Alay ediyorum. "Çünkü artık yarı kurt olduğumu biliyorsun."

"Acıtmıyor ama ondan önce de aramızda bir şeyler olduğunu inkâr etmeyelim Vi. Hiç değişmemiş olsaydın daha uzun sürebilirdi ama aramızdaki şeyin kozmik bir his olmadığını inkâr edemezsin."

"Bu bir büyü," diye cevap verdim.

"Yoksa bu sadece kader mi?" diye sorarak kalçama dokunuyor ve ben de ayağa kalkabilmesi için yolundan çekiliyorum. Bana bakarken tepemde yükseliyor, sıcak, nasırlı ve inanılmaz derecede rahatlatıcı olan iri eliyle yüzümün yan tarafını kavıyor. "Kendini olduğun kişiden mahrum etme. Zaten yeterince vermedin mi?"

Uzaklaşır ve sanki tabut kendini mühürler.

Kocamı istiyorum ama ona sahip olamam. Bazı ciddi kararlar verene kadar olmaz.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 29

I Bu kaltak beni yakında bırakmazsa, meseleyi kendi ellerimle halletmek zorunda kalacağım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 30

I Ana Cadde'deki işyerleri için Trunk or Treat. Bu gerçek bir şeker ya da şaka değil. Sanırım işletmeden işletmeye şeker ya da şaka olduğunu nasıl duyuracaklarını bilmiyorlar.

Her yıl, vitrin tasarımını yapmak için boya kullanan Ember ile birlikte Iris'e yardım ediyorum. Siyah kediler ve turuncu balkabaklarının bir karışımı. Bu yıl tam boy şekerlemeler için bile para harcadık.

Tek sorun, mülkün artık Walker Industries'e ait olması, yani Silas'ın şu anda caddenin karşısında, her zaman bir dalış barı olan Howl at the Moon'da olması. Artık sadece yeni bir isim ve yönetim altında. Şehirdeki şekil değiştiren varlığı katlanarak arttı ve herkes bunu fark etti.

Büyükannem sokağın karşısındaki barın perili evine bakarak bize doğru yaklaşırken küfrediyorum.

"Bu çok saçma," diyor büyükannem.

"İşler değişmedi. Aksine, bu ay daha fazla satış yaptım," diyor Iris, cadı şapkasını geriye doğru eğerek.

"Çünkü Ekim ayındayız. Ana Cadde eskiden bizim bölgemizdi. Bir kurt buraya gelmeye cesaret edemezdi. Şimdi her yerdeler," diye yakınıyor kollarını kavuşturarak.

"Onlar sadece insan, büyük anne."

"Bunu ölü meclis üyelerine söyle," diye karşılık verdi.

O anda neden omurgamın dikleştiğinden emin değilim. Belki de yalan söylediğini bildiğim içindir ya da Silas'ın dün geceki sözleri.

"Biliyor musun, arşivlerde meclis üyelerinin saldırıya uğradığına dair bir şey bulamıyorum. Kurtlarla neden bu kadar uzun süredir kavga ettiğimize dair bir neden de bulamıyorum."

"Meclisin kutsallığını korumak için kayıtlarımızın çoğunlukla sözlü olarak tutulduğunu biliyorsunuz."

"Ayrıca, Walker Industries'in devralmasından bu yana Ana Cadde'deki Celestial Coven'a ait her bir işletmenin daha iyi durumda olduğunu ve hiçbirinin kirasını artırmadıklarını da belirtmek isterim."

"Yine de henüz gündeme getirmedi."

Kollarımı kavuşturuyorum, cadı kıyafetimin bu tartışma için biraz fazla göğüsleri açıkta bıraktığını fark ediyorum ama umurumda değil.

"Barış teklif etti. Sen kabul etmedin. Belki de buradaki sorun cadılar meclisidir."

Büyükannemin masmavi gözleri parlıyor ve elini önümüzde duran masanın üzerine koyarak Kit-Kat'ları ve Sour Patch Kids'leri bir kenara itiyor.

"Neden ve kim olduğumuzu hatırlatmama gerek var mı? Siz burada bir klişe gibi giyinip açgözlü, aptal insanların arasında yaşayabilesiniz diye kazığa bağlanıp ölen tüm cadıları mı? Yoksa bu meclisten önceki koşullarınızı mı hatırlatmam gerekiyor? Ben sizin kanınızım, büyü yapabilmenizin ve her gün o mor canavarın köhne felaketinin etrafında dolaşabilmenizin sebebiyim. Belki de bir gün meclisi yönetmek için gerekenlere sahip değilsin. Belki de kararında hata yaptım. Elbette Iris daha kurnaz, Ember daha ilgili ve toprakla arası iyi. Hazel ve Rosalee de var. Cadılar meclisine olan bağlılıkları hiç sorgulanmadı. Saygın bir cadı gibi davranın yoksa size yanlış tarafımda olmanın ne demek olduğunu acı gerçeklerinden başka bir şey göstermem."

Yutkunuyorum, kendime olan güvenim hemen

kayboluyor. "Evet, büyük anne, anlıyorum."

Ellerini masadan kaldırıyor, elbisesini düzeltiyor ve caddenin karşısına bakıyor.

"Bu akşam için emekli olacağım. Tanrıça Eczanesi'nin müşterilerinin güzellik ve sağlık ihtiyaçlarını karşılayabilecekleri en iyi ve tek yerin biz olduğumuzu bildiklerinden emin olun," diyor ve caddenin karşısına bir kez daha bakıyor.

Silas'ın bize baktığı yer, şüphesiz dinliyor. Kurtlar o kadar uzağı duyabilir mi?

Büyükannem uzaklaşıyor ve Ember elini sırtıma koyuyor. "Sen iyi misin? Bu biraz büyük bir tepkiydi," diye soruyor Ember.

"Sence peşimizde mi?" Iris sorar.

" sanmıyorum. Sadece biraz temiz hava alacağım," diyorum.

"Violet, dışarıdayız," diyor Ember ve bir blok aşağı yürüyüp ara sokaktan geçerken ona el sallıyorum.

Kollarımı kendime sararken serin, sert tuğla sırtıma baskı yapıyor.

Bu şekilde yaşayamayacağımı fark ettim. Bir yalanı yaşayamam.

Sadece gerçekte kim olduğum yalanı değil, artık büyük annemi körü körüne takip edemem. Kurtların cadılara olan güvensizliği bizim kurtlara olan güvensizliğimiz kadar geri. Ama sürünün başında Silas varken? Cadılar meclisi modern dünyanın bizim dışımızda olduğunu keşfederken? Gerçek değişim mümkün görünüyor.

Değişim bir günde gerçekleşmez, bundan çok uzak.

Bir plana ihtiyacım var, cadılar meclisinin ışığı görmesini nasıl sağlayabileceğimize ve kendi sırrımı nasıl ortaya çıkaracağıma dair gerçek bir plana.

İçimden bir ses tüm bunları çözmenin anahtarının annem olduğunu söylüyor ve işe oradan başlamam gerekecek. Silas'la aramızdaki büyüü çözmenin yanı sıra, seçimimi yapmış olsam bile, aramızdakinin gerçek olduğunu ve gençken bilmeden yaptığım büyü olmadığını bilmem gerekiyor.

"İyi misin?" diyor tanıdık sesi, aynı anda hem irkiltiyor hem de rahatlatıyor beni.

"Ne kadarını duydun?" "Hepsini,"

diyor.

"Sanırım haklısın," diyorum ona, yanıma gelip tuğlaya yaslanırken, yan tarafı kısa süreliğine benimkine değerken.

"Çoğu konuda haklıyım."

Kalçasına vurarak, "Bu konuda götlük yapman gerektiği anlamına gelmiyor," diyorum. "Tam olarak bu anlama geliyor. Ama gerçekten, iyi misin?"

"Sanırım benden hoşlanıyor," diye iç geçiriyorum ve şu anda şüphesiz elbiseme bakmakta olan Silas'a bakıyorum. "Yüzüm burada, Alfa," diyorum.

Dönüp bir elini başımın üstüne, diğerini kalçama koyarak gözlerimin içine ve tekrar göğüslerime bakarken içinden geçen ses tamamen erkeksi ve hayvani sınırlarda.

"Bunu Cadılar Bayramı boyunca sana bakayım diye mi giydin

Vi?" "İşe yarıyor mu?"

"Elbisene bakan Joker kılığındaki genci tokatlamak istedim," diyor, parmağının ucu köprücük kemiğime dokunuyor ve

hafifçe tenimi takip ederek göğsümün üst kısmına doğru ilerledi. "Umarım yakında bir karar verirsin."

"Bir kararım var," diyorum ona nefes nefese. Eli kayarak köprücük kemiğime nazikçe dayanıyor.

"Seni bu ara sokakta parmaklamama karar verdin mi? Tahrik kokunu alabiliyorum, biliyor musun?" Gülümserken nefesim kesiliyor ve ona göz kırpyorum. "Seni havaya sokmak için gidip biraz odun keseyim mi, karıcığım?"

Elimi bileğine doladım ve dudaklarımı yaladım. Ona izin vermeliydim, hayır, kesinlikle izin vermemeliydim. Herkes bizi birlikte görebilir ve büyükanneme rapor edebilir.

Güçlü olmaya çalışarak ve diğer kısımları itiraf etmeyerek, "Sadece büyü kalktığında hala böyle hissediyorsak," diyorum.

Eğiliyor, burnu takip ediyor, sanki beni kokluyor.

"Sabırlıyım. Çok sabırlıyım," diyor ve boğazımın kenarını öptükten sonra kot pantolonunun içindeki kocaman sikini düzelterek bana göz kırıyor ve uzaklaşıyor.

Tuğla duvara yaslanıp birkaç nefes alıyorum.

Bu gece evime gelecek ve ben sadece onun ellerinin üzerimde olduğunu, beni nasıl istediğini düşünebileceğim. Bu kötü, aklımı başımda tutmalıyım.

Diğer tüm Cadılar Bayramı masalarını geçiyorum. Çocuklar en sevdikleri karakterler ve doğaüstü varlıklar gibi giyinmiş, ortalıkta dolanıyorlar. Keşke gözlerinin önünde olduğumuzu bilselerdi.

Iris'in masasına döner dönmez bir şeyler anladı. "Neden kızardın?" diye sordu.

Artık yalan söylemenin bir anlamı yok. "Libidomu dizginleyecek bir şeye ihtiyacım var," diyorum. Ember bana hayal görüyormuşum gibi bakıyor, Iris ise sadece gülüyor.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kimse kuru bir kapış için alışverişe gelmez.

Sahip olduğum tek şey, işlerin daha düzgün yürümesine yardımcı olacak bazı yağlar."

Sandalyeme çöküyorum ve yüzümü ovuşturuyorum. "Korkarım kocamı becermek istiyorum," diyorum iç çekerek.

"Pft. Yap, daha önce yapmadığın bir şey değil," diyor Ember ve yanaklarım daha da kızarıyor. "Bekle. Violet. Hayır. Ciddi misin?" Ember tüm duyguları gözden geçirerek soruyor. Eteğimi tutuyor. "Örümcek ağlarını kontrol ettin mi?"

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Kes şunu. Fırsat hiç gelmedi ve sonra zaman geçti ve ihtiyacım yokmuş gibi hissettim. İlk kez gerçekten istedim."

"Büyük teyzen Daisy'ye danışmalısın, eminim sana bir ritüel ya da başka bir şey verebilir, böylece kendini adamın üzerine atmazsın." Prensesler gibi giyinmiş bir grup kız tatlı 'şeker mi şaka mı' turlarıyla biraz şeker alırken Iris öneriyor.

"Büyükanne muhtemelen itaat etmem için Hekate'ye dua ediyordur. Muhtemelen evde değildir. Bunu bir deneyeceğim," diyorum.

Iris dilini şaklatır. "Ya da sonsuza dek ilk kez istediğin bir şeye teslim olabilirsin."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum. "Yapamam. Bunun büyü olmadığını öğrenene kadar olmaz." "İhtiyacın olan buysa," diyor Iris.

"Siz ikiniz burada her şeyi hallettiniz mi?" Soruyorum ve ikisi de başını sallıyor. "Sadece kendi fikrimi söylemek gerekirse, bence o ata binmelisiniz ve sonra

Geri gel ve bana kurt penisinin nasıl bir şey olduğunu anlat," diyor Ember ve ben de büyük teyzem Daisy'yi ziyaret etmeden önce ona bir paket M&M atıyorum.

Eve girdiğimde her zaman olduğu yerde, pencerenin önünde kitap okuyordu. Altın telkari dekorlu kırmızı kadife sandalyelerden birini kapıp yanına kaydırıyorum. Sayfasında duraklıyor, gülümseyerek yüzüme hafifçe dokunuyor.

"Selam Daisy Teyze," diyorum ve o da gülümsüyor.

Yüzü zamanla kırıışmış ama soluk mavi gözleri her zaman etkileyici.

"Özel bir büyünüz olduğunu umuyorum. Birini... um... yapabilecek bir büyü..." Buraya gelmeden önce ondan azgın olmamak için nasıl bir büyü ya da ritüel isteyeceğimi tam olarak düşünmemiştim.

Elime iki kez vuruyor ve iki kitap aynı anda küçük meşe masasının üzerinde uçuşuyor. Üstteki açılırken ikisi de eski görünüyor, sayfalar kendi kendine dönerken kapak tokatlanıyor.

sayfaları okudum. Erdem

Ayini.

Sayfalara göz gezdirdim, çözümünü pek beğenmedim ama hiç yoktan iyidir.

"Nereden biliyorsun?" Ona utanarak sordum.

Yüzüme bakıyor ve ilk kez konuşmak istiyor ama gibi görünüyor. Büyük teyzem iç geçiriyor ve sayfaya iki kez dokunuyor. Topladım

ama bastonunu ahşap zemine iki kez vuruyor. Tekrar ona baktığımda elinde ikinci kitabı tuttuğunu gördüm.

Neden benim almamı istediğini bilmiyorum ama alıyorum ve beyaz, seyrelmiş saçlarına bir öpücük konduruyorum. Evden çıkarken yüzüme bir kez daha dokunuyor.

Onun koğuşlarından çıkar çıkmaz eve ışınlanıyorum ve ateş yakmak için gereken her şey üzerinde çalışıyorum. Neyse ki sevgili kocam bana bolca odun kesmiş.

Bu gece hiç eğlenceli olmayacak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 31

I gecemi ateş yakarak geçirmeyi beklemiyordum.

Büyü için şükürler olsun, çünkü o olmasaydı muhtemelen bir kütük taşıdıktan sonra pes ederdim. Ama tüy kadar hafif büyülerle istediğim her şeyi ormana getirebiliyorum.

Teknik olarak hala benim mülküm ama arka verandamdan yangını göremeyeceğiniz kadar derin. En azından öyle umuyorum.

Ayın küçülmesi konusunda şanslıyım. Yeni ay yarın başlıyor, yani bu büyüünün üç günlük bir aralığı var ve bugün o gün oluyor.

Gece bastırırken cymbidiumları büyüyen ateşin saçıyorum. Yaklaşık on beş dakika içinde töreni gerçekleştirebileceğim. O zamana kadar alevlere bakıp yapmam gereken her şeyi düşünüyorum.

Meclisimin arkasından iş çevirmek bir ay önce düşünebileceğim bir şey değildi. Ama yapılması gerekiyor.

Ne olursa olsun gerçeğin ortaya çıkması gerekiyor.

Bunun bir parçası da kendimi istediğim tek şeyden mahrum bırakmak. Bunun için otuz yıl bekledim. Biraz daha zamanın ne önemi var?

İnliyorum, sabırsız davrandığım için nefret ediyorum, onu bu kadar istediğim için nefret ediyorum. Daha önce bir erkeği arzulama fikri bana anlamsız ve iğrenç geliyordu. Erkekler bir bütün olarak oldukça alakasız ama Silas başka bir şey. Şimdi burada, Cadılar Bayramı gecesinde kendimi o dev adama tırmanmaktan ve bana ne kadar iyi hissettirebileceğini deneyimlemekten alıkoymak için bir ritüel gerçekleştiriyorum.

Tıpkı öpüştüğümüz gece yaptığı gibi, bunun gerçek olduğunu bilmem gerek.

Silas'ın beni tekrar bırakıp gitmesine izin veremeyeceğim gibi, ben de veremem.

Yıldızlara ve aysız gökyüzüne bakıyorum ve iç çekiyorum - gösteri zamanı. Geceliğimi çıkarıp bir kenara atıyorum ve ellerimi gökyüzüne kaldırıp ritüele başlarken dilimin üzerine bir karanfilin beyaz pedalını yerleştiriyorum.

Alevler çok sıcak ve töreni gerçekleştirirken çıplak bedenimden ter damlıyor.

Bu ilahiyi yüz kere söylemeniz gerekiyor, ki bu biraz fazla gibi görünüyor, ama ben bunu harfiyen uygulayacağım.

Seksen dokuzuncu ilahideyken arkamda bir sopa kırılıyor ve konsantrasyonum bozuluyor.

Parlayan kehribar gözler bana bakarken başım yana kayıyor, saçlarımın bir kısmı boynuma yapışıyor. Kurt bana doğru adım atarken kıpırdamadan yutkunuyorum.

Bu, sarılmak için yatağıma yatan ya da beni kendisi gibi kokan bir gömlek giymeye tatlı Thorin değil. Hayır, gerçek bir avcı gibi görünüyor ve Silas'a dönüşmesi sadece bir an alıyor.

Ritüelin ortasındaayken çıplak, hafif terli bir Silas'ın bana yaklaştığını görmek yardımcı olmadı.

Aleti şimdiden sert, kocaman ve farklı mı?

Başımı yana eğiyorum, sert şaftının dibindeki çıkıntıyı fark ediyorum. Bakışlarım geniş, kaslı kalçalarına iniyor ve sonra tekrar yüzüne dönüyor. Orada gördüğüm tek şey açıklık.

Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Belki deliliktir. Belki de ayini berbat ettim. Ama olabilecek en aptalca şeyi yapıyorum.

Koşuyorum.

Düşen yapraklar ve dallar ayaklarımın altında kırılıyor ve her adımımı atarken göğsüm kabarıyor, fazla uzağa gidemeyeceğimi biliyorum.

Başımı çevirdiğimde, saçlarım tenime yapışıyor, düşündüğümünden daha yakın.

Sikeyim.

Nabzım arzu, korku ve heyecanın karışımıyla hızla atıyor. Beni kaçmamam konusunda uyardı, tam olarak ne olacağını söyledi. Ya sert kafalıydım ya da kovalamasını istiyordum.

İkincisi ve bunu itiraf etmekten biraz daha fazla utanıyorum.

Ateşe doğru döndükçe daha da tahrik oluyorum, arkamdaki iri kurt şekil değiştiren beni kovalıyor ve tam hızda gittiğinden bile emin değilim.

Ona dönüp bakıyorum ve neredeyse tökezliyorum. İki büyük kol arkamdan sarılıyor, beni yerden kaldırırken sert aleti sırtıma bastırıyor. Bir eli belime dolanırken diğeri çenemi sarıyor.

Hemen konuşmuyor, hayır; boynumun yanından kulağıma doğru bir çizgi yalıyor.

Beklediğimden daha ateşli. Birini yalamanın bu kadar erotik olabileceğini hiç düşünmemiştim, ama sadece birkaç gün önce kendimi aynı şeyi yaparken hayal etmiyordum?

Beni tutan kolunu kavıyorum, burnunu saçlarıma sürterken tırnaklarım derisine batıyor.

"Ne kadar ıslak olduğunun kokusunu alabiliyorum, küçük karıcığım. İzin ver acını dindireyim."

O anda büyük bir parçam kırıldı. Bana kaçmamamı söyledi, bu açıkça onun baskın sahiplenici tarafını ortaya çıkarıyor. Ama ona hayır desem, uzaklaşmasını istesem, buna izin vereceğini biliyorum.

Bu yüzden kalıyorum ve ona hafifçe başımı sallıyorum.

Silas'tan çıkan ses erkeksi ve derin, beni bedenine daha yakın tutarken bacaklarımın titremesine neden oluyor. O kadar büyük ve sıcak ki sanki onun tarafından tüketiliyorum. Hiç bu kadar olmamıştım, hiç bu kadar çaresizce biriyle birlikte olmak istememişim.

Kafamın içindeki küçük bir ses büyü konusunda başımın etini yiyor. Ama siktir et. Tüm hayatımı tedbirli olarak geçirdim. İstedğim tek şey bu ve ne var biliyor musun? Bunu elde etmek için kendime izin vereceğim.

"Sana benden kaçma demiştin küçük cadı," diye fısıldıyor kulağıma, beni kolayca ateşin yanına taşırken. "Yakalanmak mı istiyorsun? İhtiyacın olan bu mu?" diye soruyor, eliyle göğsümü kavıyor ve ben inliyorum.

"Evet," diye fısıldıyorum ve o da inliyor.

Silas beni ayaklarımın üzerine yatırıyor ve yüzüm ona dönük olacak şekilde çeviriyor. Göğsünün doğrudan görüntüsüyle karşılaşıyorum ve çenemi yukarı kaldırarak beni gözlerinin içine bakmaya zorluyor.

"Bana bunu sen de istediğin için kaçtığını söyle," diyor, başparmakları elmacık kemiklerimde rahatlatıcı daireler çizerken.

Bana aynı soruyu tekrar tekrar sormasından bıktığıma karar veriyorum, bu yüzden sözlü bir cevap yerine elimi sikinin etrafına sarıyorum. Becerilerim konusunda kendime pek güvenmesem de, ondan yayılan zevk sesi egomu anında şişiriyor.

Eli benimkinin etrafına dolanıyor, kavrayışımı sıkılaştırıyor ve yutkunuyorum. Aletin dibinden ve bu durumu nasıl ortaya çıkaracağımdan emin değilim

Bu yüzden şimdilik görmezden geliyorum.

"Seni istiyorum Vi," diyor ve ben rahatlayarak iç çekiyorum. Bu başka bir rıza meselesi değil, zaten tamamen sahip olduğu bir şey.

Eli benimkini bırakıyor ve yemin ederim beni kalçamdan tutup öpmek için kendine çekerken titriyor. O noktada tüm momentumumu kaybediyorum ve sonunda pes ediyorum. Sanki o beni öperken düşünemiyorum.

Aynı elektrik enerjisi, öpüştüğümüz diğer zamanlarda olduğu gibi içimi dolduruyor ve şüphesiz geri dönüşü olmadığını biliyorum. Gerçi, sanırım içten içe bunu hep biliyordum.

Silas daha da eğiliyor ve beni yere indirmek için kalçalarımın arkasından tutuyor. Üstümde sürünürken çimlerin yumuşak ve temiz olması için hızlıca bir büyü fısıldıyorum, bunu yaparken vücudumun her santimini içine alıyor.

"Ne kadar güzel olduğunu biliyor musun?" diyor.

Midemde yarasalar çılgınca çırpınırken, "Hayır, söyle bana," diye fısıldıyorum.

Gülümsüyor. Vücudu benimkinin üstünde ve ben buna hevesliyim. Korkmuyorum.

"Hayalini kurduğum tek kadın sensin. Bunu birlikte istediğim tek kadın." diyor, eli göğsümü sıkarken boynumu öpüyor, başparmağı yirmi yaşında bir hevesle taktırdığım piercing ile oynuyor.

"Ben... boş ver," diyorum, kahverengi gözleri benimkilerle buluştuğunda, kendinden aşırı emin bir gülümseme yüzünü kaplıyor.

Kendini beğenmiş piç.

"Ben de öyle. Seni bekliyordum karıcığım," diyor.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor. Hayır, kesinlikle benim düşündüğüm şeyi kastetmiyor? Kaşlarım çatılıyor ve öne doğru eğilip geri çekilmeden önce meme ucumu dudaklarının arasına alıyor.

"Gerçekten mi?" diye sordum. Belki de durumum hakkında güvensiz hissettiğim içindir, ama o bekledi mi? Benim için mi?

Karnımı öperken sadece onaylar gibi bir homurtu çıkarıyor, vücudumda aşağı doğru kayarken elleri kalçalarımı sıkıca kavırıyor. Heyecan ve gerginliğin karışımıyla nefesim daralıyor.

Silas kalçalarımın arasındaki tepe noktasını öpüyor ve sırtımın eğilmesine neden oluyor. Yanı başımızdaki ateş çıtırdıyor ama tek duyabildiğim kalp atışlarım. Parmağını amımın üstünden kaydırıyor, iki parmağını içime sokmadan önce müstehcen miktarda ıslaklık topluyor.

Nefesim kesiliyor ve bu hissin tadını çıkaracak bir an bile bulamadan dudakları üzerimde beliriyor.

Oh, lanet olası yıldızlarım.

Silas sanki hayatında tattığı en güzel şeymişim gibi üzerime atlıyor. Dağınık bir şekilde, sesleri ya da herhangi bir nezaketi umursamadan. Olabilecek en iyi şekilde yutulduğumu hissediyorum.

Elimi saçlarından geçiriyorum ve beni boşaltmak için çabalarını iki katına çıkarmadan önce klitorisime karşı inliyor. Parmak uçları etime batıyor ve şu anda bana verdiği zevke karşı küçük acı ısırmalarını sevdiğimi fark ediyorum.

Parmaklarını içimde kıvırıyor, klitorisimi sertçe emiyor ve ben dağılıyorum. Bacaklarımı tutup kalçalarımı yüzüne sıkıca bastırırken gece havasına çığlık atıyorum.

Gözlerim coşkuyla kapanırken bacaklarım titriyor, sırtım yere doğru eğiliyor.

Bunca zamandır özlediğim şey buydu. Yani, kendimi tatmin etmeye yabancı değilim, ama bu tamamen farklı bir şey. Bağımlılık yapıyor. Hayır, bağımlılık yapan şey Silas'la olmak. Başka biriyle asla bu kadar iyi hissetmeyeceğimi neredeyse garanti edebilirim.

Vücuduma doğru öpücükler konduruyor, ön koluyla ağzını siliyor ve ardından iri bedeniyle beni kavırıyor. Bacaklarımı iki yana açıp ona yer açıyorum ve ellerimi boynunun arkasına dolayarak onu öpücük için kendime çekiyorum. Tuzlu ama temiz tadım dilinde taze ve bu sadece onu daha çok istememe neden oluyor.

Kendimi çok uzun süre mutluluktan mahrum bıraktım; Silas'a sahip olmaktan daha da uzun süre mahrum bıraktım.

"Lütfen, seni becermeme izin ver," diyor Silas, vücudu açıklayamadığım bir enerjiyle neredeyse titriyor. Alnını benimkine bastırıyor.

"Seni istiyorum," diyorum ona dürüstçe ve sözlerimin çifte anlamını anlamasını umuyorum.

Saçlarımın bir kısmını yüzümden itiyor, beni sertçe öperken başımın arkasını kucaklıyor. Sakalı yüzüme yumuşak geliyor ama öpücüğün nazik bir yanı yok. Ağzıma hükmederken sert, muhtaç, sınırdan vahşi.

Diğer eli sikini kavırıyor, ben sabırsızlıkla beklerken ucunu ıslak girişime doğru kaydırıyor. Parmakları saçlarımı kavırıyor, sanki bir çeşit kontrol arıyor.

Silas sikini giriş yerimle hizalıyor ve yavaşça içeri itiyor. Başım gökyüzüne düşüyor, ama saçlarımı çekiştirip beni bakmaya zorladığı için uzun sürmüyor.

Ona. Bana bakarken gözleri her zamankinden daha parlak parlıyor.

İçime doğru iterken çıkardığı sesi sadece erkeksi bir inilti olarak tanımlayabilirim - sonuna kadar değil.

"Merak etme bebeğim, seni düğümümü almaya alıştıracağım. Bunu , değil mi?" diye soruyor, parmakları saçlarımda ve siki içimde.

Başımı sallıyorum, hareket boynumu zorluyor eğilip beni öpmeden önce gülümsüyor.

"Senin içinde olmanın nasıl bir his olacağını ne kadar uzun zamandır düşündüğümü biliyor musun? Hayal edebileceğimden çok daha iyi," diyor.

Kalçamı yukarı kaldırıyor, parmaklarını kaplayan ıslaklık şimdi kalçamda yapış yapış. Bu onun daha derine inmesini sağlıyor. Kendi üzerimde kullandığım tüm oyuncaklardan daha büyük ve bu esnemeyi kucaklıyorum.

Tırnaklarımı onun geniş, kalın omuzlarına geçiriyorum ve birlikte nasıl görüldüğümüze hayran kalarak aşağı bakmaktan kendimi alamıyorum.

Karın kasları esniyor, karnından aşağı inen kıllar her hamlede tenimin yumuşaklığına baskı yapıyor. Boyunun üstündeki koyu renkli kıl parçası, kalçalarının her esnemesinde klitorisime çarpıyor ve ben yaklaşıyorum.

"Silas," diyorum adını. Bunun bir övgü mü yoksa bir ön uyarı mı olduğundan emin değilim ama içimde derinlerdeyken adının dilimden dökülmesinden hoşlandığı açık.

"Kocanın sikini kirlet" dedi bana.

Ağzımı tekrar onunkine zorluyor, içime girip çıkarken beni açıklıkla öpüyor, leğen kemiği tam doğru noktaya sürtünüyor.

"Bana sahipsin, Violet," diyor ve gecenin ikinci zirvesine ulaşarak parçalanmama neden oluyor.

Duvarlarım Silas'ın uzunluğunun etrafında sıkışıyor ve ben içimde sekmesine izin verirken o da benimle birlikte inliyor.

"İçime gel," diye mırıldandım.

Büyü olmadığına yemin edebilirim, ama hemen bana daha sert bir şekilde bastırması, bir lanetle gelmesi ve sert bir elin saçlarımı sıkması neredeyse öyle hissettiriyor.

Hemen çekilmiyor ve tek düşünebildiğim bunun beklemeye yüzde yüz değdiği.

BÖLÜM 32

I Yumuşak tenini okşuyor, parlak mavi gözleri yüzümü tarıyor ve buraya nasıl geldiğimizi ve sabrımın nereye gittiğini merak ediyorum.

Planım beklemek, onun buna hazır olduğundan emin olmaktı - benim buna hazır olduğumdan. Ama benden kaçtığında, bir şeyler koptu. Karıma, eşime sahip çıkmalıyım.

Sikim hala onun içinde ve üzülererek dışarı kaymak zorundayım. Etrafıma sarılmış halini kaybettiğim için irkiliyorum ama ona bakmaktan da vazgeçmiyorum.

Çok güzel bir kız. Mükemmel. Genelde hayatımızda hiçbir şey *doğru* şekilde yapılmaz. Ama bu doğru hissettirdi, bunu daha mükemmel hale getirecek tek şey düğümümü onun derinliklerine kaydırmak olurdu. Ama bunu yaptığım anda dişlerimin boynunun derinliklerinde onu benim olarak işaretleyeceğini biliyorum.

Terli saçlarını yüzünden itiyorum ve dudaklarımı yanağının sıcak tenine bastırıyorum, kokusunu, omuzlarımdaki parmaklarının yumuşak dokunuşunu, altımda ne kadar küçük hissettiğini içime çekiyorum. Hareket etmek ya da gerçekten yüzleşmek istemiyorum.

Violet ve ben sonsuza dek bu anı yaşayamaz mıyız? Hiçbir şeyin başımızın üstünde olmadığı ve sadece ikimizin olduğu bir yerde? Gözlerinin içine bakmadan önce onu son bir kez öpüyorum, bu anın benim için olduğu kadar onun için de önemli olduğunu bilmek istiyorum.

"Tamam mı?" Ona soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet, iyiden de öte," diye yanıtlıyor ve başparmağımla elmacık kemiğini okşuyorum.

"Emin misin?"

"Kesinlikle, Silas. Harikaydı," diyor, ben dudaklarımı yalayıp buradan nereye gideceğimizi düşünürken parlak gözleri bana parlıyor.

"Burada çıplak ne yapıyordun ki?" Hâlâ yanmakta olan ateşe bakarak soruyorum.

Gülüyor ve başını sallıyor. "Bunun erdem, fiziksel arzulara teslim olmama büyüğü olması gerekiyordu."

Gülüyorum ve ona gülümsüyorum, bu da bulaşıcı. "Senin için pek iyi gitmedi."

Sakalımı tırmalamak için tırnaklarını kullanıyor. "Sanırım olması gerektiği gibi oldu."

"Karım olarak kal," diye ağzımdan kaçırıyorum, bir sorudan çok bir ifade olarak. Belki şu anda kendimi savunmasız ve muhtaç hissediyorum ama onun beni tekrar terk etmeyeceğine dair daha fazla güvenceye ihtiyacım var. Onu kaybedemem, ona bu parçamı verip tekrar çekip gitmesine izin veremem. Violet'in akla gelebilecek her şekilde bana bağlı olmasına ihtiyacım var.

"Ne?" diyor, gözlerini kırıştırarak.

"Eğer bu büyüğü bozmanız gerekiyorsa, bu gerçek bir şey olsa bile, o zaman olsun.

Ama karım olarak kal. Benim karım olarak kal."

Yumuşak dudaklarını yalıyor ve tek yapmak istediğim onu öpmek ve tekrar becermek.

"Çözülmesi gereken daha çok şey var," diyor ve ben bunalmış hissederek iç çekiyorum.

"Ortalık yatıştığında. Meclisin düzene girdikten ve sürüdeki rolünün ne olacağına karar verdikten sonra, seni hâlâ karım olarak istiyorum."

"Peki ya sürünüzde bir rol istemezsem?" diye soruyor.

"Gerçekten umurumda değil. Kurdunu sonsuza dek aramızda bir sır olarak saklamak ama sürü ve cadı ilişkileri üzerinde çalışmak istiyorsan, umurumda değil. Sadece benim olmanı istiyorum."

"Bütün kurtlar bu kadar sahiplenici midir?" diye soruyor, parmakları saçlarımla oynarken bileklerini boynumun arkasına dayıyor. Bu his beni rahatlatıyor ve şimdi kimsenin bana ne kadar nadir dokunduğunu fark ediyorum, dokunmalarını istemediğimden değil. Sadece Violet'in bana bir daha dokunmasını istiyorum.

"Bizden başka kimse umurumda değil. Sen ve ben, bu kasabada barış yapacağız ve sen benim karım olarak kalacaksın, çünkü bunu istediğini biliyorsun. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti, hiçbir şey bu kadar doğru hissettirmemişti."

"Tamam," diye fısıldıyor ve beni bedenine yaklaştırıyor.

Üzerindeki ağırlığı azaltmak için dirseklerimi kullanmak zorunda kalıyorum. Uzaktaki kurbağalar böğürürken ve etrafımızdaki şimşek böcekleri parıldarken arkamızdaki ateş çıtırdıyor.

"Sen ve ben dünyaya karşı," diyorum ona ve boynumu öpüp bana daha sıkı sarılıyor.

"Sen ve ben, Silas," diyor ve bir anlığına ona inanmama izin veriyorum. Şu anda her şey mükemmel, hiçbir dış etkenin bizi kontrol etmediği bir dünya. "Bu arada bir iksir kullanıyorum," diyor ve hamilelikten bahsettiğini anlamam bir anımı alıyor.

"Talihsizlik," diye mırıldanıyor Thorin ve ben de ilk kez bu duyguyu paylaşıyorum.

Şu anda, her zaman benden kaçan bir mutluluk hissediyorum. Beni her zaman tüketen bir boşluk yok oluyor gibi görünüyor. Yıllardır içimde tuttuğum öfke o kadar geride kaldı ki, tek düşünebildiğim onun kollarımda nasıl hissettiğidir.

"Çimlerden çıkalım mı?" Ona soruyorum ve o başını sallıyor. "Sadece birkaç dakika daha," diyor ve ben de yanıma düşüyorum, böylece ikimiz de birbirlerine bakıyorlardı.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye söz veriyor.

Ona inandığım için aptal olup olmadığımı karar veremiyorum.

Sonunda seks yapmak hakkında size söylemedikleri şey, bir lastik tarlasını ateşe vermek gibidir, ihtiyacın yakıcı hissi asla durmaz. Şimdi tek düşünebildiğim ve tek istediğim bu.

Farklı kurtlarla sürekli toplantı halinde olduğumu düşünürsek, bu durum oldukça can sıkıcı bir hal alıyor.

Thorin bana, *"Ah, zavallı Alfa Silas," diye sızlanıyor.*

İç çekiyorum. Violet'i kolyeyi takmaya ve Azure'u dışarı çıkarmaya ikna etmem için bana yalvarıyor. Her ne kadar onun hayal kırıklığını ve isteğini anlasam da, Violet'in kurduyla kendi zamanında yüzleşmesi gerekiyor.

Thorin, *"Kurdunu o kolyeye bağlayan kişinin boğazını parçalayacağım,"* diyor ve ben de burnumun kenarını ovuşturuyorum.

"Silas?" Önümdeki adam dikkatimi çekmeye çalışarak adımı söylüyor.

"Pardon, nerede kalmıştık?" diye soruyorum ve bana diğerlerinden daha fazla dikkat gerektiren bir yığın iş veriyor.

"Potansiyel olarak neyi kapatmamız ve başka bir şeyi yeniden açmamız gerektiğine karar vermemiz gerekiyor."

"Güzellik dükkanını kapatın, herkes kasabadaki Tanrıça Eczacısı'na gidiyor, orada sadece kurtlar alışveriş yapıyor. Şehir merkezine bir çamaşırhane eklemeliyiz. Dövme dükkanının yeniden markalaşması lazım. Geçen gün oraya gittim ve iğrençti."

"Evet, Alfa," diyor Bruce olarak tanıdığım adam.

"Bruce mu?"

"Evet, efendim."

"Elimizde son otuz yıldaki tüm doğumların bir listesi var mı?" diye sordum.

"Elbette," diyor ve ayağa kalkıp eski bir dosya dolabına benzeyen bir şeyi açarak içinden birden fazla dosya çıkarıyor. "Al bakalım."

Violet'in de listede olup olmadığını merak ederek Jonas ve benim doğduğumuz yılı özellikle çekiyorum, ancak şaşkınlıkla karşılaşıyorum.

"Bu yıl hiç erkek doğmadığı yazıyor," diyerek işaret ediyorum ve Bruce gözlüklerini takıp başını sallıyor.

"Evet, erkek yok." Kaşları çatılıyor ve boğazını temizliyor. "Sanırım o yıl birkaç hamile kadın ayrıldı. Çocukları kataloglanmamış olmalı."

"O zamanlar cadıların durumu nasıldı?"

"Korkunç bir yıldır. Atticus Collins harika bir Alfa'ydı, oğlu Oberyn görevi devralacaktı ama ortadan kayboldu. O yıl cadıların şehir merkezini yiyip bitirmeye ve bizi dışarı itmeye başladığı yıldır. Ondan sonra berbat bir liderliğimiz oldu, liderliğe uygun kimse yoktu. O zamandan beri doğumların nasıl azaldığını görebilirsiniz."

"Oberyn Collins'in aile tablosu sende var mı?"

Yaşlı kurt sakalını sıvazlıyor ve etrafındaki devasa dosya ve dolap yığınlarına bakıyor.

"Etrafta aramam gerekecek. Yine de onun çizgisinde olduğunuzu sanmıyorum."

"Teşekkürler Bruce. Fikirlerimle ilgili herhangi bir sorunu olan varsa, lütfen onları bana göndermekten çekinmeyin."

Yaşlı adam gülümsüyor, gözleri kırışıyor. "Büyükbabana çok benziyorsun, ama onun eksik olduğu yönlerden daha iyisin," diyor ve başımı eğiyorum.

Diğer büyüklerden hiçbirisi ondan açıkça bahsetmedi ve ben de zorlamak istemedim.

"Hans çok sertti. Bazıları onun kalbi olmadığı konusunda şaka yapardı. Kurtları güçlü bir çağa sürükledi. Cadılardan uzak durduk ve onun hakkını vereceğim. Çok yaşlandığında meşaleyi Atticus'a devretti. Ama sen kendine hizmet etmiyorsun. Güçlüsün ama hala bir kalbin var."

Bu iltifatı nasıl karşılayacağımı bilemiyorum ve teşekkür etmek ya da sözlerinin aklıma yatmasına izin vermek yerine Bruce'a başımı sallıyorum.

"*Biz mükemmel bir Alfa'yız,*" diyor Thorin, bu iltifatı hiç sorun etmiyor.

"Ayrıca, senin yaşında birkaç torunum var, hepsi de çiftleşmemiş, güzeller. Belki Seline değil ama diğer üçü öyle."

"Yardımın için teşekkürler Bruce," diyorum, az önce torunlarından birine çirkin dediğini görmezden gelerek. Sandalyemi geri çekiyorum ve Jonas ile benim doğar doğmaz sürüden atılan tek erkekler olup olmadığımızı merak ediyorum.

Otuz yıl önce herkesi bu kadar korkutan neydi?

O akşam Violet'in evine vardığımda, siyah geceliğini giymiş, masada bir kase erişte yerken ipeği vücuduna onu seviyormuş gibi yapışıyor. Önünde iki eski görünümlü kitap açık, okurken sayfaları sihirli bir şekilde çeviriyor.

"Merhaba" diyor, yemek çubuklarını bırakıp ayağa kalkarak.

Elbise göğsünü sıkıyor ve kendimi kaybediyorum, onu kalçalarından tutup omzuma atıyorum.

Kıçını tokatlayıp onu yatak odasına taşıırken gülüyor ve kıpırdanıyor. Onu devasa yatağına yatırdım, saçlarının yumuşak mor çarşaflarına sığmasına bayıldım.

"Uzun bir gün müydü tatlım?" diye şaka yapıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Eve gelip karımı nasıl becereceğimi düşünüyordum," diyorum ona.

Komodinin çekmecesini açılırken ağzını utangaç bir gülümseme kaplıyor.

Vibratörü havada süzülüyor, ta ki eline düşene kadar.

"Ya o kaşıntıyı çoktan halletmiş olsaydım?" diye soruyor.

"İkimiz de birden fazlasına ihtiyacın olduğunu biliyoruz, küçük cadı."

"Hmm, bunun için bir erkeğe ihtiyacım var mı?" Bacaklarını açıp benimle oynuyor.

K lot giymemiş ve ben onun güzel pembe amına bakarken kokusu içimi dolduruyor.

"Bilmiyorum, ya sen?" Kemerimin mandalını açıp kemer halkalarından geçirdikten sonra yere bırakıyorum ve gömleğimi çıkarıp uzun aletimi çıkarıp okşuyorum.

"Bu" -düğümümü işaret ediyor- "nasıl  alışıyor?"

"Boşaldığımda şişiyor," diyorum ona kolayca.

"Neden?" Omuz silkiyorum ve kaşlarını çatıyor. "Hep orada mıydı?"

"Hayır," diye cevap veriyorum hemen, bir kral için yapılmış yatağa tırmanarak. "şimdi, kendini becerip benim izlememe izin mi vereceksin, yoksa seni iyi hissettirmeme izin mi vereceksin?"

Vibratörü yatağın üzerine atıyor, ben de alıyorum.

"Benim hakkımda bilmen gereken bir şey var mı, karıcığım? Tehditleri hafife almam," diyorum onu kolayca dizlerinin üzerine çevirmeden ve ipeği kalçalarının etrafına dolanması için itmeden önce.

Bir elimle çarşafı yumruklarken diğer elimle vibrat r  klitorisinin üzerinde kaydırıyorum. Omuzları ve yüzü yatağa bastırılırken inliyor ve çarşafları yumrukluyor.

"Hm, sikim için yalvarmadan önce seni kaç kez boşaltabilirim?" Ona soruyorum.

 arşaflara karşı bir şeyler homurdanıyor ve ben de sırtarak oyuncağı daha yüksek bir ayara getirip onu sarsıyorum. Elimi geceliğinin üzerine koyarak onu tekrar dizginliyorum.

"Her zaman bu elbiselerle ve tahrik olduğuunda ne kadar güzel koktuğuunda beni kızdırıyorsun," diyorum ona.

 lk orgazmı onu vururken nefesi kesiliyor ve kalçaları titriyor. Oyuncağı hareket ettirmiyorum ve o benden uzaklaşmaya  alışıyor.

"Sana koşmak hakkında ne söyledim? Seni becermemi mi istiyorsun? Ama sen beni oyuncakla kızdırmak istedin."

"Siktir, lütfen. Bu çok fazla," diyor ve ben gülümseyerek klitorisine doğru daha sıkı tutuyorum. Islaklık parmaklarımın üzerinden kayıyor ve bir an durup onları yalayarak temizleme isteği duyuyorum ama direniyorum.

 nliyor ve kalçalarını kapatıp benden uzaklaşmaya çalışıyor, ama ben sabit duruyorum, oyuncağı amının üzerinde tutuyorum, onu kıvranmaya ve zevk içinde sızlanmaya zorluyorum. Violet hızla tekrar parçalanıyor, boşalırken titriyor ve sırtını kamburlaştırıyor.

"Zavallı bebeğim yeterince i ti mi?" Ben soruyorum.

"Lütfen, Alfa, lütfen," diyor.

Aletimi yumruklayıp kabaca içine soktuğumda sahip olduğum kontrolün tüm benzerliği kırılıyor. Şımarık kıcı her itişte zıplıyor, yatağa doğru inliyor, beni çok güzel alıyor.

Ona daha yakın olmalıyım. Tenini hissetmeye ihtiyacım var.

Bir kolumu göğsüne dolamadan önce kalçalarım bir kez daha kıcına çarpıyor ve boğazının kenarını öperek onu önüme doğru çekiyorum.

Bir gün... lanet bir gün, onu orada talep edeceğim.

Ben içine girip çıkarken tırnakları ön koluma batıyor. Violet'in başı geriye doğru eğilip omzuma yaslanıyor ve tek düşündüğüm onun her şeyini nasıl istediğim ve ona her şeyimi nasıl vereceğim.

Ama o hazır değil.

Bana bedenini ve sözlerini verdi ama kurduyla birlikte gelen her şeyi kucaklamaya hazır değil. Şu anda sahip olabileceğim tek şey buysa, açgözlülükle alacağım.

"Çok güzel. Kahretsin, bana bir tane daha ver," diyorum ona, elim bacaklarının arasında kayarken onu bir kolumla dengeliyorum, bağlandığımız yeri ve amının sikimi özüyle nasıl kapladığını hissediyorum.

"Ben... Ben... Silas," diye sızlanıyor, bir yandan amcığıyla oynarken bir yandan da onu dolduruyorum.

Yukarı.

Vücudu o kadar fazla uyarılmış ki, ben ona dokunurken ağırlığının çoğunu bana veriyor.

onu serbest bırakmak için becer.

"Hiçbir şey senin içine boşalmaktan daha iyi hissettiremez," diyorum ona, içine derinlemesine boşalırken, tatmin beni tamamen sarıyor.

İkimiz de yatağa çöküyoruz ve o başını omzuma yaslıyor, karnımdaki birkaç yara izini takip ederken kolum ona sarılıyor.

"İyi hissediyor musun?" diye soruyor ve ben homurdanarak başını öpüyorum. "İyi, çünkü yarın New Orleans'a gitmem gerekiyor."

"Um, ne?" Diyorum ve beni susturmak için öpüyor, sonra yataktan aşağı kayıyor ve sikimi yalıyor. Zaten yeniden sertleşmeye başlamıştı. "Violet?" Adını söylüyorum ve dudaklarını etrafımda kaydırıp emerek beni susturuyor.

Hayatımda ilk kez her şeyi unuttum ve bu küçük ama güçlü anın beni susturmasına izin verdim.

BÖLÜM 33

"O "Kay, bana bunu tekrar anlatır mısın?" Ember aşırı dolu valizini bagaja iterken Silas soruyor.

Eski kitabı göğsüme yasladım, sonra da ileri ve sayfaları çevirmek.

"Büyük teyzem Daisy, küçük ayinimi yapmak istediğimde bana bu kitabı diğeriyle birlikte vermişti," diyorum ve o da muhtemelen o geceyi düşünerek sırtıyor. "Bana neden bu kitabı da verdiğini pek düşünmemiştim ama kitabı karıştırdığımda bunu buldum."

Parmağımın ayinin başlığını gösteriyorum ve o da başlığı okuyor. Bir Anma Ayini.

"En az iki cadı gerekiyor ama üçümüzün bunu daha kolay yapacağını düşündüm."

Dirseğimden tutup beni verandaya doğru sürüklüyor. "Ben de geliyorum."

"Şekil değiştiren bir korumaya ihtiyacım yok," diyorum ona, kitabı göğsüme bastırarak.

"İstemediğini biliyorum. Ama diğer şeylerin yanı sıra bizden hoşlanmayan bir sürü varken oraya gitmen konusunda kendimi rahat hissetmiyorum."

"Nedir bu diğer şeyler Bay Walker?" Kirpiklerimi kırıştırarak soruyorum.

İç çekiyor, sakalını kaşıyarak arkadaşlarımdan duymadığından emin oluyor. "Sen benim kızımsın, altıgen olsun ya da olmasın, değil mi?" diyor gülümseyerek. "O zaman bu yeterli bir sebep. Çantamı hazırlayayım."

Evin merdivenlerini koşarak çıkarken ağzım bir karışık kaldı.

"Eşyalarını buraya sığdırmada iyi şanslar. Hecate, Ember, bir günlüğüne gidiyoruz. Sen ne aldın?" Iris bagajı kapatmak için büyü kullanmak zorunda kaldığını söylüyor.

Ember, "Böyle bir yolculukta her zaman hazırlıklı olmanız gerekir," diyor.

"Geri döndüğümüzde şekil değiştirme büyüleriniz üzerinde çalışırız," diye cevap veriyorum botlarım taş garaj yolunda hışırdarken. "Siz ikiniz onun gelmesini gerçekten sorun etmiyor musunuz?"

Ember, "Her görevin biraz kas gücüne ihtiyacı vardır," diyor.

"Daisy başka bir şey söylemedi mi? Sadece kitabı verdi ve senin çözmeni mi bekledi?" Iris soruyor.

İç çekerek başımı sallıyorum. "Sanırım gizlilik yemini etti. Belki de bu yüzden onu hiç konuşurken duymadım. Bu onun bunu aşma yoluydu. Öğrendiklerimi nasıl bildiğinden emin değilim ama elimizdeki en iyi şey bu. Eğer en azından annemin anılarını geri getirebilirsek, o zaman buradan nereye gideceğimizi bulabiliriz."

"Bunun açmak istediğin bir kapı olduğuna emin misin?" Iris sorar.

Silas'ın çantasını omzuna attığı eve bakıyorum. Onunla birlikte olmak istediğimi bilmenin ötesinde bir şey bu. Ona aşık oluyorum, belki de çoktan oldum. Sürüsü için daha iyi bir dünya istiyor ve ben de bunu istiyorum. Cadılar ve şekil değiştirenler arasında huzurlu bir hayat. Ama her şeyden çok gerçeği bilmeye ihtiyacım var.

"Eminim."

Silas bize katılıyor ve arabamın anahtarlarını ona veriyorum.

"Yolculuğunuza katılmama izin verdiğiniz için teşekkürler hanımlar," diyor Silas, ben yolcu koltuğuna geçerken ve Ember ile Iris arkaya kayarken.

Ember hemen sorulara başlıyor. "Bir kurt ilk vardiyasını aldığı anda kaç yaşında olursun?"

"Duruma göre değişir," diye yanıtlıyor Silas.

"Kurt formundayken kontrol sende mi?" "Hayır. Kurt kısmım kontrol ediyor."

Ember yüzündeki şaşkınlıkla orta konsola doğru eğilir.

"Yani, siz iki farklı insan mısınız? Kişilikler? Sen insan formundayken o etrafta mı?"

"Bazen."

"Büyüleyici," diye fısıldıyor Ember heyecanla.

"Peki, planın ne? Kuyumcu dükkanındaki vardiyasından sonra onu kaçırarak mısın?" Silas muhtemelen Ember'ın sorgulamasını durdurmak için soruyor.

"Hayır, doğrudan evine gidiyoruz," diye cevap veriyorum, bacağım ön koltukta endişeyle titriyor.

Ya anılarını geri getiremezsek? Ya başka bir çıkmaz ?

Sanki hiç düşünmüyormuş gibi Silas'ın eli kalçama iniyor ve bacağımı hafifçe sıkarak sakinleştiriyor.

"Neye ihtiyacın olursa, ben oradayım."

Yüzünü yoldan ayırmıyor ve ben onun güzel profiline bakıyorum. Belki de her şeye rağmen büyüü bozmak istemiyorum, onunla geçirdiğim her an böyle hissettirecekse olmaz.

Garden District'te olmak tuhaf hissettiriyor ve Ember ile Iris'in de bunu hissettiğini söyleyebilirim. Silas ve ben geçen sefer gizlendiğimizde böyle hissetmemiştik. Hayır, bu bir uyarı gibi geliyor, sanki burada yaşayan cadılar meclisinin büyüü bize defolup gitmemizi söylüyor.

"New Orleans'ta neden burada yaşıyor ki?" Iris soruyor ve ben omuz silkiyorum, çünkü bu iyi bir soru. Eğer kim olduğuna dair hiçbir şey hatırlamıyorsa, neden etrafını cadılarla çeviriyor?

"Yakınlarda hiç şekil değiştiren kokusu almıyorum," diyor Silas ve ben de başımla onaylıyorum.

Salvador meclisinin Baş Rahibesi ve iki genç cadı önümüzde belirmeden önce evinden bir blok uzaktaydık. Silas'ın elbisemin arkasını tuttuğunu hissediyorum ama cadı beni bir aşağı bir yukarı süzerken başka bir hareket yapmıyor.

"Bayan Delvaux, size bölge giriş izni veren Göksel Meclis ile herhangi bir iletişimim olduğunu sanmıyorum. Birkaç hafta önce sizi durduran da bu değildi," diyor Prudence, gözlerini kırıştıran bir gülümsemeyle.

Baş Rahibe, ışıldayan koyu kahverengi teni ve yeşilimsi kahverengi gözleriyle göz kamaştırıcı. Kullandığı büyü ve iksirlere bakarak yaşını tahmin edemiyorum ama görünüşüne rağmen büyük anneme yakın bir yaşta olduğuna şüphe yok.

"Haber vermediğim için özür dilerim. Bir insan dostumuzla buluşmak için buradayız, sonra da yolumuza devam edeceğiz."

Prudence bana bir adım daha yaklaşmadan önce başını geriye atarak gülüyor. Silas'ın elbisemi tutuşu daha da sıkılaşıyor ve gerçekten elini tokatlayarak uzaklaştırmak istiyorum ama yapmıyorum.

Yüzü gözlerimin etrafındaki kırıksıklıkları görebileceğim kadar yakınımaya geldiğinde korkuyla yutkunuyorum.

"Biliyor musun, yıllar önce Aster'e bir iyilik yaptığımı sanıyordum. Onun soyu büyüsünü kaybetmişti, kendini kaybetmişti. Kızının hayatını bir insan olarak yaşamasını ve aynı zamanda korunmasını istiyordu. Cadı cadıya, onun sözüne inandım ve ona bu iyiliği yaptım."

Prudence saçlarımın uçlarına dokunuyor, beyaz-sarı telleri siyahla birleştiriyor.

"New Orleans'ta şekil değiştirenlerle birlikte çalışıyoruz, biliyorsun," diyor, hâlâ saçımı tutuyor ve Silas'a bakıyor. "Olması gereken de bu. Onlardan çok daha iyi olduğumuzu bilerek birbirimizi insanlardan koruyoruz. Birbirimizle savaşmak sadece daha fazla zarara neden olur. Ama sanırım sen ve Alfa arkadaşın bunu biliyorsunuz."

Prudence'a "Sadece gerçeği bilmek istiyorum," diyorum ve o da beni bir aşağı bir yukarı süzüyor.

"Meclisinizin Baş Rahibeliğine yükseldiğinizde gerçek ittifakınıza sahip olduğum sürece geçmenize izin vereceğim. Büyük annenin beni kandırdığı bu saçmalığa değil."

Elimi uzattım. Prudence da öyle yapıyor, ben onun kolunu tutarken o da benimkini tutuyor, etrafımızı saran sihirli bir döngü anlaşılmamızı pekiştiriyor.

Büyü yatıştıktan sonra iç geçiriyor ve dördümüze bakıyor. "O ve uyuyan kurdu pembe panjurlu evde yaşıyor," diyor ve geldiği gibi hızla gidiyor, üç cadı da önümüzde kayboluyor.

"Onun acımasız ve gaddar biri olduğunu sanıyordum," diyor Iris.

"Bize yalan söylenen şeylere bunu da ekle," diye yanıtlıyor Ember.

Silas'ın elbisemi tutuşu gevşiyor ama bırakmıyor. Bundan hoşlanmamalıyım ama ilk kez biri beni fiziksel olarak bu kadar sahipleniyor ve bundan zevk alıyorum.

Ön kapıya geldiğimizde kalbim göğsümde hızla çarpıyor ve kapıyı çalmak için yumruğumu kaldıramıyorum. Silas başımın üstünden kapıyı çalarken büyük bir kol yukarı uzanıyor.

Annemin kapıyı açması sadece birkaç dakika sürüyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum asamı çıkarıp onu felç etmeden önce.

Silas onu yakalıyor ve oturma odasının ortasına getiriyoruz. Bir yastık alıp başının altına koyuyorum, Silas da onu büyük Türk halısının üzerine yatırıyor.

"Sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum," diye fısıldıyorum, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülürken.

Ember'in bavulları nihayet işe yarıyor ve çok sayıda mumu boşaltıp sihriyle hızla yakıyor.

Silas duvara yaslandığı yerden izliyor, herhangi bir katkıda bulunmuyor, sadece kurulumdan ve odanın hazırlanması için harcanan çabadan etkileniyor.

İşimiz bittiğinde neredeyse akşam olmak üzereydi. Ember, Iris ve ben dizlerimizin üzerine çöküp el ele tutuşarak annemin etrafını sararken zavallı annem yerde dehşet içinde yatıyor.

Bana korkuyla bakarken açık renk saçlarını geriye iterek, "Söz veriyorum, yakında her şey anlam kazanacak," diyorum.

"Hazır mısın?" Iris sessizce soruyor ve ben de en iyi iki arkadaşımın ellerini sıkarak başımı sallıyorum.

Yaptığımız şeyin doğru olduğunu biliyorlar; bana inanıyorlar; beni seviyorlar. Bu odada bulunan tüm farklı sevgi türlerinin gerçekliğine izin vermek için bir an duruyorum. Gerçek parmaklarımın ucunda olduğu için mi, yoksa bu an Iris ve Ember'ın bana asla sırtlarını dönmeyeceklerini kanıtladığı için mi emin değilim.

Ama o anda bir seçim yapıyorum. Gerçeği tam olarak öğrendiğimde, karşılığında onlara da vereceğim. Azure'yi sonsuza kadar saklayamam. O benim bir parçam.

İlahiye başlıyoruz, gözlerimizi kapatıp kendimizi büyüye demirlerken odanın içinde hafif bir esinti dolaşüyor. İşe yaraması için sahip olduğum her şeyi büyüye döküyorum.

İlahiyi son bir kez daha söylerken etrafımızdaki rüzgâr yüzümü okşuyor, son kelime dudaklarımdan bir dua gibi dökülüyor.

Derin bir nefes alıp gözlerimi açıyorum ve ellerimi Ember ve Iris'in ellerinden çekiyorum.

Bana bakan anneme bakarken midem alt üst olmuş gibi hissediyorum. Onu felçten kurtarıyorum ve ayağa kalkıyor, açık mavi gözleri hepimize kırpışıyor. Ne diyeceğini görmek için beklerken hayatımın en uzun birkaç dakikasını geçiriyorum.

Gözleri benimkilerle birleşiyor ve kaşları çatılıyor.

"Salvador Meclisi'nden misiniz?" diye soruyor ve ben de Iris'e bakıyorum. "Hayır, biz Celestial Coven'danız," diye cevap veriyor Iris benim yerime.

"Beni götürmen için seni o mu gönderdi?" Annem bir elini gövdesinde gezdirerek soruyor ve nefesi kesiliyor. "Bebeğim. Bebeğim nerede? Ona ne yaptınız?" diyor uzaklaşarak.

Hareket edemiyorum, konuşamıyorum. Şoktayım.

"Lanet olsun. İşe yaradı ama görünüşe göre sadece senin doğumundan öncesini hatırlıyor," diyor Iris ve annem tekrar bana bakıyor. Bu sefer gerçekten bana bakıyor.

"Adın ne?" diye soruyor bana.

"Violet Delvaux," diyorum usulca ve annem ağzını kapatıp başını sallıyor. Parlak mavi gözlerini kocaman açmış, şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla bana bakıyor.

"Bu olamaz," diye soluk soluğa kalıyor. Yüzünü kapatıp odaya bakarken elleri titriyor. "Kaç yaşındasın?" diye soruyor, gözleri yaşlarla dolarken neredeyse kristalleşiyor.

"Otuz," diye cevap veriyorum, kendi gözyaşlarım düşmekle tehdit ediyor.

Eli yanağımı okşarken gözyaşları yüzünden akıyor. "Otuz yıl mı? Seninle otuz yılı mı kaybettim?" diye soruyor.

Bu noktada benim de gözyaşlarım dökülüyor ve şefkatli bir annenin yapacağı gibi başparmağıyla onları fırçalıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Biz de bunu anlamaya çalışıyoruz."

Gerçek olduğumdan emin olmak için tenime dokunurken elleri titriyor. "Çok güzelsin," diyor, parmakları iki tonlu saçlarıma dokunuyor ve parmakları elmacık kemiklerimin üzerinde geziniyor.

Ne diyeceğimi ya da buradan nereye gideceğimizi bilemiyorum. Belli ki bu onun için de, herkes için de çok ağır bir yük.

Ön kapı açılmadan ve bir tüfek bize doğrultulmadan önce birkaç uzun an boyunca birbirimize bakıyoruz. Kısa siyah saçlı ve koyu kahverengi gözlü bir adam bizi tehdit ediyor.

Annem iki elini havaya kaldırırken Silas onu öldürmeye hazır görünüyor. "Obern, hayır," diyor. "Bize zarar vermek için burada değiller."

Adamın kaşları çatıldı. "Obern de kim lan?"

Annem iç geçiriyor ve bana bakıyor. "Sersemlet onu, aynı büyüü senin de yapman gerekecek. Bu senin baban, Obern Collins."

Adam tüfeği doğrultuyor ama o bir şey yapamadan Silas tüfeği kapıp tavana doğrultuyor, Iris de babam olduğu anlaşılan adamı etkisiz hale getiriyor.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 34

T Hepimiz büyük yemek masasında otururken odadaki gerilim çok yoğun. Violet'in babası Obery'n ara sıra bana bakıyor ve onun da bir Alfa olmasının gerginliğini hissedebiliyorum.

İçinde derinlerde saklı ama orada.

Violet'in annesi ona dokunmaya devam ediyor, sanki tüm bunların gerçek olduğundan emin değilmiş gibi. Sanırım doğaüstü bile olsa, tüm bunlar çok zorlama görünüyor.

Sessiz kaldım, Violet'in liderlik etmesine izin verdim, ki bu çok zor. Nereden başlayacağını bilmediğini söyleyebilirim. Dürüst olmak gerekirse, masanın etrafında oturan hiç kimse bilmiyor.

"Kolye. Kolyeyi ona ben verdim" diyor ve bana bakıyor. "O gerçekten senin kocan mı?" diye soruyor ve Violet başını sallayıp yutkunmadan önce en iyi iki arkadaşına bakıyor.

Bunu yapacak. Onlara her şeyi anlatacak. "Evet, o benim kocam. Evet, kolye hala bende."

"O parçanı sakladığım için özür dilerim. Saklamak zorundaydım," diyor Lavender. Kocasını kızına bakarken bir elini karısının boynuna koyuyor. Adam fazla konuşmuyor ve acaba sessiz mi yoksa tüm bunlar çok mu ağır geliyor diye merak ediyorum.

"Ne kolyesi?" Iris sorar ve Violet dudaklarını yalar.

Lavanta, gözlerinden yaşlar süzülen Violet'in yanağını okşuyor. "Seni asla terk etmek istemedik. Yaptığımız her şey seni korumak içindi ama ne pahasına?" diye sorar.

Violet gözündeki bir damla yaşı siliyor ve onlara her şeyi anlatıyor. On altı yılını nasıl berbat bir yetimhanede geçirdiğini, Aster'in onu doğum gününde nasıl aldığını ve cadılar meclisiyle nasıl mutlu bir hayat yaşadığını, sonra benimle olan hex'ini ve bizi malikanede ziyaret eden ruhu.

Violet babasına bakarak, "Collins'in benim atam olduğunu o zaman fark etmemiştim," diyor.

"Babam senin her şeyi çözeceğini düşünüyordu. Aster farklı düşünüyordu," diyor Oberyin ve Violet'ın kaşları çatılıyor.

"Onun ruhu bizi buraya getirdi. Kuyumcu dükkanını ziyaret ettik ve kolyeyi eve geri getirdik."

"Kurdunu korudu mu?" Lavanta soruyor. Diğer cadıların her ikisinin de kafası hızla utangaç ve korkmuş görünen Violet'e dönüyor.

"Öyle oldu," diyor arkadaşlarına bakarak.

"İkiniz de mi?" Iris yumuşak bir sesle soruyor. "Yer değiştirebiliyor musun?"

"Sadece kolye takılıyken," diyor Violet, arkadaşının tepkilerini araştırırken. "Sana nasıl söyleyeceğimi bilemedim."

Iris başını sallar ve Ember gülümser. Ember gülümseyerek, "Bu hiçbir şeyi değiştirmez," diyerek onu rahatlatır.

"Annem bir şeyden şüpheleniyor mu?" Lavanta tırnağını çiğneyerek soruyor.

"Ne bildiğinden emin değilim ama bir şeylerden şüpheleniyor. En son hatırladığın şey ne?" Violet soruyor.

Lavender kocasının elini tutar ve sıkar.

"Biz kaçtık. Seni o büyük mor evde büyötmek istedim. İkimiz de istedik. Şekil değiştirenleri ve cadıları birleştirebileceğimizi düşündük, her iki varis de evlenip bir çocuğa kucak açacaktı. Atticus destekliyordu ama annem desteklemiyordu. Kaçmamız gerektiğini biliyorduk. Gençtik, sadece on sekiz yaşındaydık ve ikimiz de anneme uygun değildik, kaçmak için fazla paramız olmadığından bahsetmiyorum bile. İkimiz de New Orleans'ı seviyorduk ve belki de cadılar meclisine katılıp burada toplanabileceğimizi düşündük. Aynı kan davalarına sahip değiller."

"Babamın öldüğünü duydum ve toparlandık, kuzeye ya da batıya, nereye gidebiliyorsak oraya gitmeye hazırдық. Nasıl öldüğü asla belirlenemedi ama Aster'in yaptığını biliyordum," diyor Oberyin. "Seni güvende tutmak zorundaydık," diyor Violet'e. Otuz yaşındaki kızına bakarken sert dış görünüşü yavaşça parçalanıyor. "Lavender seni 61. Yol'un kenarında doğurdu. Aster'in yaklaştığını hissedebiliyorduk, sanki boynumuza bağlanmış bir ilmik gibi," diyor başını sallayarak.

Lavender gözyaşları içinde, "Kurdunu kolyeye bağlamak için içimdeki büyüünün her zerresini kullandım, onu sadece kötü bir şey olması ihtimaline karşı aldım," diyor. "Ne yapacağını bilmiyordum. Ama senin ne olduğunu hissedemezse, kimse bilmezse, seni güvende tutacağını düşündüm. Ben sadece

güvende olmanı istedim. Çok üzgünüm Violet," diyor gözyaşları yüzünden akarken.

Violet'in arkasında durup omzuna hafifçe dokunurken kendime engel olamıyorum. Beni itmeyip rahatlamak için elimi sıkıldığında beni şaşırtıyor.

Lavender, "Son otuz yıldır normal insanlardık, her gün işimize gidiyorduk ve sizin orada olduğunuzu ya da önceki hayatlarımızda kim olduğumuzu asla bilmiyorduk," diyor.

"Sihrin mi?" Violet fısıldar.

"Hiçbir şey hissetmiyorum. Benim sana yaptığının aynısını yaptığını varsaymak zorundayım, benim büyümü ve Oberyn'in kurdunu bir eşyaya bağladı. Bu şekilde yok edilemez. Seni sildi, seni benden aldı," diyor Lavender.

Violet elimi daha sıkı sıkıyor ve burnuna kocaman bir koku çekiyor.

"Bu demek oluyor ki... beni Mander'e teslim eden kişi büyükannem" diyor şok edici bir gerçeklikle.

Lavender gözlerini kaçırırken Iris ve Ember'ın nefesleri kesiliyor, acı yüz hatlarından okunuyor.

"Sanırım bize gerçekten zarar vermeye dayanamadı. Muhtemelen senin bir cadı olarak ortaya çıktığından emin olmak istemiştir. Belki de bunu senin reşit olmanla ilişkilendirdi. Ben... Ben... Siktir. Bir dakikaya ihtiyacım var," diyor ve Violet, anne babası odadan çıkarken başını sallıyor.

Iris, Violet'a bakar ve Ember'ın kolunu tutar.

"Oturma odasını temizleyip arabayı hazırlayacağız," diyor ve ben de ona nazik bir bakış atarak Violet'i koruduğumu belli ediyorum, sandalyenin etrafında dönüp dizlerimin üzerine çöküyorum ve Violet'in belini kavıyorum.

çalıştığı gözyaşları yüzünden gözleri neredeyse kristalleşiyor. "Vi?"

"Beni oraya o gönderdi," diyor, bana bakarken yüzü duygusallıktan kırışıyor. "Beni oraya gönderdi ve sonra da kurtarıcımış gibi davrandı. Beni ailemden uzaklaştırdı. Onlara beni unutturdu. Seni benden aldı," diyor, sonunda yanaklarından birkaç damla yaş süzülüyor.

Başparmaklarımla onları siliyorum ve yüzünü ellerimin arasında sıkıca tutuyorum.

"Neye ihtiyacın var, bebeğim?" Ona soruyorum ve o da kokluyor.

"Büyükannesinin boğazını önce eve dönüp Azure'yi o kolyenin hapsinden kurtarmamıza ihtiyacı var," diye hırladı Thorin, hazır

kan dökme için.

"Ailemi geri istiyorum, seninle geçirdiğim kayıp zamanı geri istiyorum, bunun bu kadar acıtmamasını istiyorum," diyor onu sandalyeden kaldırıp göğsüne bastırırken ve ona sıkıca sarılırken.

Saçlarını okşadım. Anne ve babasına bakınca rengi şimdi çok daha anlamlı geliyor. Yüzü annesine çekmiş olsa da, saçındaki asla değiştiremediği kırıklar artık gün gibi ortada. Annesi daha yumuşak ve nazik görünüyor, onun ise vahşiliğini babasından aldığı çok açık.

Violet sanki onu akıl sağlığına bağlı tutan tek şey benmişim gibi bana tutunuyor ve bundan bu kadar hoşlanmamam gerekiyor. Acıyı ve açıkçası gerçeği temizlemek istiyorum, böylece artık onu incitmeyecek. Ama eşimin, karımın kollarımda teselli bulduğunu bilmek benim için baş döndürücü bir an. Onu her zaman güvende tutacağımı bilmesini umarak daha da sıkı sarılıyorum.

"Hediyeleri nerede sakladığını bulmalıyız. Cadılar meclisini ve senin sürünü bunun etrafında birleştirmeliyiz. Aster'i alt etmek kolay olmayacak," diyor ve yüzüne bakmak için onu kendimden uzaklaştırıyorum.

Gözyaşları kurudu ve bakışlarında görebildiğim tek şey intikam ihtiyacı.

"İstedğin bu mu?" Ona soruyorum, bu konuda nasıl hissettiğimi dile getirmek istemiyorum, onun gerçekten nasıl hissettiğini öğrenene kadar değil.

Bana bakarken elimle başının arkasını okşuyorum. "Meclis daha iyisini hak ediyor. Annem daha fazlasını hak ediyor. Ben daha fazlasını hak ediyorum," diye fısıldıyor.

"Her şeyi hak ediyorsun," fısıldıyorum.

"Kolay olmayacak" diyor. İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyoruz.

Aster'in güçlü bir cadı olduğunu biliyordum ama bu gece burada masaya yatırılan her şey hayal ettiğimin de ötesinde.

"Yalnız değilsin, hem de hiç değilsin. Bunu hep birlikte üstleneceğiz," diyorum ona. "İyi günde kötü günde, ha?" diye şaka yapıyor ve başını sıkıca kavırıyorum.

sıklaşıyor, dudaklarını ayırıyor.

"İyi günde kötü günde," diye tekrarlıyorum.

Yeminlerimi ilk söylediğimde benim için hiçbir şey ifade etmiyorlardı ama karıma baktığımda aramıza hiçbir şeyin giremeyeceğini görüyorum.

Parmak uçlarında yükseliyor ve arkamızdaki kapı açılıp ailesi içeri girmeden önce tatlı, yumuşak bir öpücük paylaşıyoruz.

Lavender daha derli toplu görünüyor ve Obery'n kızgın görünüyor.

"Sanırım Moon Walker Sürüsü'nün Alfa'sı sensin?" dedi ve ben de başımı salladım.

Derin bir nefes alır ve hafifçe eğilir.

"Elimde yardım edebilecek vardiyaçıların bir listesi var" diyor.

"Ve tanıdığım cadılar annemi umursamıyor," diyor Lavender.

"Bizimle dönmeyecek misin?" Violet, annesi ona yaklaşıp elini tuttuğunda yüzünün hafifçe düştüğünü söylüyor.

"Eve gelip seni daha iyi tanımaktan daha çok istediğim bir şey yok. Ama bunu yapamam, ne sihrim olmadan ne de annem senin gerçeği bildiğini öğrenmeden. Öğrenildiğini öğrendiği an ne yapacağından endişeleniyorum. Ona karşı komplo kurduğumuzun kokusunu bile almasına izin vermemen son derece önemli. İstediyinin olduğunu varsayıyorum," diyor Lavender.

Violet'in dudağı yukarı doğru eğilir. Annesi yaşadığı onca şeyden sonra bile kızına seçim şansı veriyor. Onun orada olduğunu ya da kim olduğunu bilmeden geçirdiği onca yıldan sonra bile Violet'i her şeyden çok seviyor. Onun karar vermesine izin veriyor.

"Hediyelerini geri alıyorum ve meclisimizin yanlışlarını düzeltiyorum," diyor Violet gururla, içinden keskin bir özgüven fışkırıyor, bu da beni ferahlatıyor ve ona daha da aşık olmamı sağlıyor.

Lavender gülümser ve Obery'nin gururlu görünür.

Lavender, "O halde eve dönmeden önce yapmamız gereken bazı planlamalar var," diyor.

Bu yüzden bir plan yaptık. Nefret ettiğim bir plan ama bizi güvende tutacak.

BÖLÜM 35

T Eve vardığımız anda planımızı uygulamaya başladık. Birinci bölüm en nefret ettiğim şey ve bu da Silas ve benim yüz yüze temasımızı en aza indirmemiz, ki bu da beni şimdiden zorluyor.

Eskisi gibi değil. Onun yanında olmadıgımda vücudum fiziksel olarak ağrımıyor. Sadece onu gerçekten özlüyorum.

Ember ve Iris'ten şüphe ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum. Ember'ın annesi ve büyükannesi çoktan bizim yanımızda olmayı kabul etmişken ve Iris'in büyükannesi Delphine'in karşısında otururken değil.

Görmeyen ama her şeyi anlatan gözleri bana bakarken bastonunu sıkıca kavırıyor. Kör olabilir ama fark ettiğimden çok daha fazlasını biliyor.

Yaşlı cadı Iris'e benziyor; aynı sarı ten, kehribar rengi gözler ve nispeten uzun boy. Saçları kafasına yakın bir şekilde toplanmış ve gözlerini kapattığında büyük altın küpeleri şingırdıyor, derin bir nefes alırken çenesi havaya kalkıyor.

Gülmeden önce yüzünü yavaş, sakinleştirici bir gülümseme kaplıyor, tüm mücevherleri hareketle birlikte cınlıyor.

Iris bana bakıyor, büyükannesinin tuhaflıklarına daha alışkın.

"Annen nasıl?" Delphine soruyor ve Iris'e bakarken ağzım açık kalıyor.

"Büyüden yoksun," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Korkarım bu benim hatam," diyor, eli bastonunu parmak eklemlerinin neredeyse beyazlaşacağı noktaya kadar kavırıyor.

"Mawmaw, bu ne anlama geliyor?" Iris soruyu benim yerime soruyor.

Yaşlı kadın iç çeker ve oturduğu yerden kalkarak kitaplığına doğru yönelir. Gözleri görmese bile, küçük bir kutu havada uçup eline konduğunda ne istediğini biliyor. Masaya geri döner ve kutuyu açar.

"Söyleyebileceğim çok şey var," diyor ve Iris'le birbirimize bakıyoruz.

Bir gizlilik yemini. Bu yüzden meclisteki hiç kimse annem hakkında konuşmadı, bu yüzden her birinin anlatacak aynı hikayesi vardı.

Delphine torununa, "Iris, mor olanı çıkar," der ve o da çıkarır.

Küçük bir inci. Ben ne olduğunu anlamadım ama Iris bir solukta anladı.

"Bir kehanet mi?" Iris söylüyor ve Delphine başını sallıyor.

"Bunu kendime saklamalıydım. Ama Atticus Collins Alfa olduğunda hepimiz endişelendik. Ondan öncekilere benzemiyordu. İnisiyatif sahibiydi. Zaten korkuyorduk. Özür dilerim Violet. Bu konuda seni destekliyorum. Sen ve kurdun, doğru taraftasınız," diyor ve yıpranmış tahta sandalyeden kalkıp tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

Parmaklarının arasındaki küçük inciye inceleyen Iris'e bakıyorum. Bana uzatıyor ve yeterince dikkat çekici görünüyor.

"Parmaklarının arasında ez," diyor Iris fısıltıyla. "Onun otuz yıl önce gördüklerini sen de görebileceksin."

İnciye bakıyorum ve bana küçük bir gülümseme veren en iyi arkadaşıma dönüyorum.

"Sorun değil. Devam et," diyor ve bunu birlikte yapabilmemiz için elimi tutuyor.

Önümde bir görüntü oynarken inciye parmaklarımın arasında eziyorum. Yıldırım hızında, neredeyse yetişmesi zor. Görüntü, lila renkli bir battaniyeye sarılmış bir bebekle başlıyor, küçük yumruğu miyavlarken pembe altın bir zinciri kavıyor. Bir an sonra büyük annem ya da onun daha genç bir versiyonu çocuğu kucağına alıyor. Gözlerinin önünde, bebek büyük bir kurda dönüşüyor, o kadar hızlı ki detayları zorlukla seçebiliyorum. Büyükanne bir çılgılık atıyor, ama daha ses netleşmeden kurt şahdamarını sertçe ısırıyor ve onu kanlar içinde yere düşürüyor. Kurt hızla tekrar durmadan ağlayan bir bebeğe dönüşüyor, etrafta onu kucağına alacak ve kanlar içindeki zavallı çocuğu yatıştıracak kimse yok.

Derin nefes alırken görüşüm normale dönüyor.

"Onu öldüreceğimi mi düşündü?" İkimizin de tanık olduğu şeyin gerçekliği yüzüme çarptığında nefesim kesiliyor.

"İmgelemlerin kafa karıştırıcı olduğunu söylediğimi anladın mı? Bu her anlama gelebilir, gerçek ölüm değil, ama onun bu şekilde anladığı açık," diyor Iris.

"Onu öldürmek istemiyorum," diye fısıldıyorum ve Iris elimi sıkıyor.

"İstemediğini biliyorum. Ama Aster öylece bırakıp gidebileceğin türden bir cadı değil, Violet," diyor Iris ve haklı olduğunu biliyorum. Cadı meclisini ondan öylece koparıp alamayacağımızı, gerçeği ortaya çıkarıp gitmesine izin veremeyeceğimizi biliyorum. Bunun sonuçları olmalı. Ağır sonuçlar.

Yatağında dönüp duruyorum. Silas burada olmadan çok büyük, çok boş geliyor.

"Bir uyku iksiri al, sinir bozucu oluyorsun," diye tıslıyor Walter.

"Sinir bozucu oluyorsun," diyorum ona oflayarak ve yüzümü yastığıma gömüyorum.

Cıvıldıyor, yatağımdan atlayıp misafir odasında uyumaya gidiyor. Tüm gerçeği öğrendiğinden beri keyfi yerinde değil. Baş Rahibenin sandığımız gibi bir cadı olmadığı gerçeğiyle başa çıkmakta zorlanıyor. Ayrıca küçük kedi beynini, her şey çözüldükten sonra Silas'ın bu evde kalıcı bir demirbaş olacağı fikri etrafında sarmaladığını düşünüyorum.

Uyuyamıyorum. Silas için engelleyemediğim sonsuz bir acı var. Son zamanlarda beni rahatsız eden diğer tüm ağrıların arasında göğsümde ağırlaşıyor. Yapacak çok şey var, omuzlarımda çok fazla baskı var. Tek istediğim unutmak. Kendim olmadığım ve dünyanın yükünün omuzlarımda olmadığı bir an.

Komodinine bakıyorum. Kolye sanki beni çağırıyor. Şu an diğer tarafımla uğraşmanın zamanı olmadığını bilsem de, birkaç dakikalığına öyle olmasam rahatlayacakmışım gibi geliyor.

Elim pirinç sapı kavırıyor, neredeyse parlayan kolyeyi kaptığım gibi çekmeceyi çekştirerek açıyorum.

Onu yerine koymalı, Walter'ın önerdiği gibi bir uyku iksiri almalıyım. Ama aynı zamanda Azure' tanımak, onun dışarı çıkmasına izin vermek ve bastırılmış, benden saklanmış bu parçamı tanımak istediğime dair rahatsız edici bir his var.

Yeterince vermedim mi? Azure vermedi mi?

Derin bir nefes alıyorum ve kolyeyi boynuma takarken kendimle tartışmayı bırakıyorum. Metal soğuk ve umarım Azure hemen benden kopmaz.

Ben de Walter'la yaptığım gibi onunla yüksek sesle konuştum. "Azure?" diye soruyorum.

Cevap verirken neredeyse kafamın arkasında bir esneme oluyor. *"Beni ondan uzak tuttun. Benden utanıyorsun"* diyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır. Sadece korkmuştum. Seni kimden korudu?"

"Eşim! Beni uyuttun ve eşimden uzak tuttun," diyor, ses tonuna sinirlenmiş bir şekilde.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve panik içime işliyor. Eş mi? Birisi eşimiz mi?

Lanet olsun. Silas bir şey söylerdi, bilirdim. Hayır, başka biri olamaz. Kurdumun tarafını kabul etmek bu anlama geliyorsa Silas'tan vazgeçemem. Boynumdaki kolyeyi çıkarmaya gidiyorum ve kurt iç çekiyor.

"Bekle."

Kolyemi sıkıca tutuyorum, kontrolü ele geçireceğinden endişeleniyorum ve Silas burada değilken kim bilir standart halime nasıl döneceğim. Bu çok aptalca bir fikirdi.

"Thorin. Adam, Silas. Onlar bizim eşimiz. Şimdilik aramızda kalmasını söyledi."

Dilimi yanağımın kenarına bastırıyorum.

"Thorin mi Silas mı?" Silas kurduma bir şey söylememesini söylediye kalın boynunu kıracağımı bildiğimden söylüyorum.

"Yakışıklı, mükemmel, Thorin. Senin hazır olmadığını, adamın hazır olmadığını söyledi," diyor bana.

"Kolyeyi takmaya devam edersem, yer değiştirmeyeceğine söz verir misin?"

Kafamın arkasında inliyor, sanki kafesten çıkmak isteyen bir hayvan gibi - sanırım öyle.

"Bu bizim bir olmamızın başlangıcı mı?" diye soruyor.

"Ancak şu anda sürü topraklarına ışınlanmam ve sır saklayan dostumuza aklımdan geçenleri söylememde bir sakınca görmüyorsan."

İçimi heyecan kaplıyor ama bu benim heyecanım değil. Kafamın içindeki bir kurtla düşüncelerimi ve kelimelerimi paylaşmaya alışmak yeni bir deneyim olacak.

deneyim.

"İkimiz için de, ama kabul ediyorum. Ancak Thorin'imi yakında söz verirsen. Onu çok özledim."

Güzel.

Sürü toprakları şu anda olmam gereken yer değil, özellikle de beni rahatsız eden bu cızırtılı öfkeyle. Ama bunu benden nasıl saklayabildi? Sadece onun dışarıda bir eşi olabileceği konusunda endişelenmekle kalmadım, aynı zamanda bu şekilde bağlıyken neden bu aptal lanet büyü hakkında endişelendim? Neden bunu benden sakladı?

Ne zamandır biliyor?

Bunu düşündükçe daha da sinirleniyorum.

Bana yalan söyledi. Karısı olarak kalmamı istedi, bu işte birlikte olduğumuzu ve bu büyük sırrı benden sakladığını söyledi.

Hiç umursamadan botlarımı giyiyorum. Nefes alıp nerede olduğunu düşünürken uyumak için onun kocaman tişörtlerinden birini giyiyorum. İçeride bir yerde olması umurumda değil. Işınlanma riskini göze alıyorum.

Asamı eski komodinin üstünden alıp konsantre oluyorum ve sevgili kocamın tam önüne fırlıyorum.

Ne yazık ki benim için, o gömleksiz, başka bir adamın titrediği bir çemberin içinde duruyor, değişmek üzere, sürüsünün tamamı da bir çemberin içinde durmuş izliyor.

Çenem düşerken keskin hava yüzüme çarpıyor ve daha önce hissettiğim öfkenin çoğu uçup gidiyor.

Silas kızgın görünüyor ve etrafımdakiler boğazımı kesmek ister gibi bakıyorlar.

Belki de bu iyi bir fikir değildi.

Etrafımızdaki insanlar Alfa'larına şüpheyile bakarken Silas'ın kalın sesi beni azarlıyor: "Violet," diyor.

"Siktir," diye tıslıyor Jonas, dirseğimden tutup beni yana çekiyor.

Herkes bana şüpheyile bakıyor ve bunun Silas'ın gömleği olduğunu, onun gibi koktuğumu anlayıp anlamadıklarını merak ediyorum.

Derin bir nefes almaya çalışıyorum, ama görünüşe göre bu özelliğe sahip değilim.

Silas'ın karşısındaki adam, "Sürü topraklarına lanet bir cadı getirdiğinde sürüye liderlik etmeye uygun olduğunu mu düşünüyorsun?" diye bağırdı.

Silas bana bakmıyor ama Thorin'in dışarı çıkmak için yalvardığını neredeyse görebiliyorum.

"Burada ne halt ediyorsun?" Jonas nefesinin altında tıslıyor. "Onun eşi olduğumu biliyor muydun?" diye soruyorum ve adam iç çekiyor. "Eve gitmelisin."

"Sakın gitmesine izin vermeyin," diye bizi işaret ediyor Silas ama karşıda ona meydan okuyan adama bakmaktan da vazgeçmiyor. Açık bir alan, kuşlar cıvıldarken sonbahar gecesi havası keskin ve şekil değiştirenler yıllardır yaşadıkları en eğlenceli gibi izliyorlar.

Jonas, "Siz ikiniz gerçekten de tanıdığım en dağınık insanlarsınız," diye yakınıyor.

Gözlerimi deviriyorum.

"Arkadaşın bu gece nerede?" Silas'tan gözümü ayırmadan soruyorum.

"Güvende, evde, küçük oğlumuzla," diyor gururla ve ben buna gülümsüyorum. "Kendin için ne söyleyeceksin, pis bir kadın getir-"

Thorin, Silas'ın vücudundan göz açıp kapayıncaya kadar geçecek kadar hızlı bir şekilde çıkarken rakibi cümlesini tamamlayamaz. Kot pantolonu ve gömleği yerde paramparça oldu.

Thorin'in pençelerini göğsüne bastırarak adamın üzerine bu kadar çabuk atlaması neredeyse utanç verici.

"Allah ," diyor Jonas. "Ne?"

"Thorin'in onun yaşamasına izin vermesine imkân yok."

"*Güzel,*" diye mırıldanıyor Azure kulağıma ve ben bunu izlerken yutkunuyorum.

Buraya Silas'a ağzının payını vereceğimi düşünerek geldim ama görünen o ki bu tamamen geri tepebilir.

Özellikle de Azure sevgili kurdunu görür görmez. Zihinsel duvarlarımı zorladığını, dışarı çıkmak için yalvardığını, eşiyle yeniden bir araya gelmek için yalvardığını hissedebiliyorum.

Ben konuşmadan, diğer kurtlardan herhangi biri beni daha fazla aşağılamaya fırsat bulamadan, Azure sözünü tutmayarak içimden çıkıyor, Silas'ın gömleğini yırtıyor ve kontrolü ele alıyor.

Farkında olduğum kısa bir dakika var ama çok kısa. Kendimi kaybetmeden önce hatırladığım son şey, omurgama ürperti gönderen derin bir mırıltı.

"Dostum," diyor ve onun Thorin olduğundan hiç kuşku yok, Azure'u mutluluktan başka bir şeyle selamlamıyor.

Sanırım Silas'la yüzleşmem beklemek zorunda kalacak.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 36

I Her şey bulanık. Hatırladığım son şey, Violet'in tam da o aptal orospu çocuğunun bana meydan okuduğu anda ortaya çıktığı. Ona pis bir cadı dedi ve tek gördüğüm kırmızıydı.

Düşündüğüm tek şey Violet'i güvende tutmak, onurunu korumak ve o pisliğe bedelini ödetmekti.

Elimi yüzümde gezdirirken inliyorum. Saçlarım ıslak ve yüzümde meydan okumanın kabuk bağlamış kanı yok - Thorin bunu yaptığında gerçekten çok iğrenç oluyor. Ağrıyan gözlerimi kırıştıtırıp etrafıma baktığımda Alfa kabininde olduğumu ve çok kızgın, aynı zamanda ıslak bir Violet'in bana dik dik baktığını görüyorum.

Bana ters ters bakarken kanepeden aldığı örme battaniyeyi vücuduna sarmış.

"Ne oldu?" İnleyerek doğruluyorum, tamamen çıplak olmam umurumda bile değil.

"Hangi kısım? Eşin olduğum konusunda yalan söylediğin yer mi, yoksa kurtlarımızın ormanda birlikte Hecate bilir ne yaptığı yer mi?" diyor ıslak saçlarından bir yaprak çekerek.

Cevap vermek yerine tekrar yere uzanıyorum. "Siktir," diye inliyorum ve Violet ayağıyla beni dürtüyor. "Tüm söyleyeceğin bu mu?"

"Evet, yoksa sana bağırıp ," diyorum ve o da alay ediyor.

"Bana bağırıyor musun?" diyor, güzel yüzünü sinirli ve kızgın bir ifade kaplıyor.

"Artık tüm sürü senin ne olduğunu biliyor Violet. Eğer içlerinden biri hata yaparsa, sıçtıktır demektir."

Ağzı açık kaldı ve haklı olduğumu bildiği için hemen kapattı. Az önce bizi ifşa etti. Sürünün büyük bir kısmının saygısını kazanmış olsam da, işin içinde başka faktörler de var.

"Bu gece bana meydan okundu. Moon Walker'da hâlâ beni burada istemeyen insanlar var. Bu bilgilerle yapmaya çalıştığımız her şeyi mahvedebilirler."

Elini yüzüne sürüyor, ben yerde yatarken kanepeye oturuyor ve buraya nasıl geldiğimizi düşünüyor.

"Düşünmüyordum. Sadece yalnız kalmamak, birkaç dakikalığına kendim olmamak istedim ve Azure ile konuşabileceğimi düşündüm. Bana bir eşi olduğunu söyledi ve paniğe kapıldım, sonra onun sen olduğunu öğrendiğimde tek gördüğüm kırmızıydı."

Yerden kalkıp köşedeki çamaşır sepetine doğru yürüyorum ve bir çift külot alıp üzerime geçiriyorum.

"Artık bu gece oradaki herkes senin bir melez olduğunu biliyor," diyorum öfkeyle. Bir yanım Violet'e düşüncesiz davrandığı için kızgın, ama öfkenin çoğu birinin bu bilgiyi Violet'e zarar vermek için kullanabileceğini bilmekten kaynaklanıyor.

Ayağa kalkıyor, boyumla boy ölçüşemeyecek kadar uzun, bana dik dik bakıyor. "Neden bana söylemedin? Neden bana yalan söyledin?"

Ona el sallıyorum ve bir bardak su almak için mutfığa gidiyorum, ayakları parkenin üzerinde beni takip ediyor.

Buzdolabını açmaya gidiyorum ve sert bir şekilde kapatarak raftaki tüm çeşnilerin tıkırdamasına neden oluyor.

"Neden?" diye sorar.

Hüzünlü beyaz buzdolabına yaslanıp ona bakıyorum. Yüzündeki kederli ifadeye baktıkça öfkem biraz olsun azalıyor.

"Bu benim sorunumdu, senin değil," diyorum.

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz Thorin, "*Lanet olası aptal*," diyor.

Violet alaycı bir şekilde gülerek çamaşır sepetime gidiyor ve bir gömlek alıyor, battaniyeyi bırakıp başının üzerine atıyor.

"Seni benden uzaklaştıracak bir eşin olup olmadığını merak ettiğimi hiç düşündün mü? Belki de hayatım boyunca bu bilgi benden saklandı?" diyor ve ben gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum.

"Öyle demek istemedim."

"Beni eşin olarak istiyor musun?" diyor. Ona doğru birkaç hızlı adım atıp yüzünü kavradığımda, sorunun kırılğanlığı neredeyse yüzünden damlıyordu.

"Violet, senden her şeyi istiyorum."

"O zaman neden yalan söyledin?" diye sorar.

"Ben yalan söylemedim-"

"Benimle uğraşma bile, Silas. Biz evliyiz. Karın olarak kalmamı istediğini söylemiştin. Bekâretimi ormanda aldın ama bana bunu söyleyemedin."

"Hazır değildin," dedim ona.

Thorin, *"Bu işi gerçekten berbat ediyorsun,"* diyor ve bir yanım kendi kurdumu boğmak istiyor.

Gözleri gözlerimde sertleşiyor ve bileğimi tutup yüzümden çekiyor. Kulübenin ön kapısına doğru ilerlerken asası bir anda ortaya çıkıyor.

"Violet, dur," diyorum giderek.

Kapıyı açmak üzereyken, elimi başının iyice üstüne koyup kapıyı çarparak kapatıyorum. Topuklarının üzerinde dönüyor ve gümüş asasının ucunu göğsümün ortasına saplıyor.

"İnsanların benden sır saklamasından bıktım usandım. Senden daha fazlasını beklerdim."

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve sinirlendiğinde kendi iyiliği için çok ateşli görünen inanılmaz derecede kızgın cadıma bakıyorum. Asasını tutan bileğini tutup başının üzerine yerleştiriyorum ve diğer bileğini tuttuğum gibi sabit tutarak her iki elini de avuç içimle başının üzerinde sabitliyorum.

"Söyle bana küçük cadı, seni gerçekten bu kadar kızdıran ne? Beni başka biriyle düşünmek mi?" Sorduğumda bana ters ters bakıyor ve ben de sırtımdan alamıyorum. "Asla başka biri olamaz. Hayatım boyunca hep sendin, Vi."

"Yalan söyledin," diyor ve ben eğilip yanağından öpüyorum, o da çekiştirmeye çalışıyor.

"Kurdun senin tam bir parçan değilken çiftleşme bağlantısını hissedip hissedemeyeceğini bilmiyordum. Çok şey oluyordu. Bunu sonsuza kadar saklamayı planlamamıştım."

"Ne zaman ? Bana ne zaman söyleyecektin?" diye soruyor.

Yüzüm asılıyor, çünkü gerçekten bir zaman çizelgem yoktu.

İç çekti. "Bırak gideyim, Silas."

"Hayır," diyorum ona. Alanını daha fazla işgal ediyor ve onu kalabalıklaştırıyorum. "Özür dilerim, küçük cadı. İzin ver bunu telafi edeyim," diyorum, nefesim yüzünün yan okşarken.

Hafifçe yumuşuyor ama kızgın olduğunu anlayabiliyorum. Ama eşimin, karımın tehlikedeyken, ifşa olmuşken o kapıdan çıkıp gitmesine izin vermem mümkün değil.

"Bırak beni," diyor ama yeterince sıcak değil.

Bir elimle bileklerini tutarken diğer elimle vücudundan aşağı kayıyor ve kalçasını kavıyorum.

"Sen orada olmasaydın onu öldürmezdim, biliyor musun? Senin hakkında bunu söylediğinde, uzun zamandır kontrolümü bu kadar kaybetmemiştim. Neden biliyor musun?"

"Neden?" diye fısıldıyor.

"Çünkü sen benim eşim, karım, her şeyimsin Vi. Seni güvende tutmak, korumak için her şeyi yaparım. Sanırım sana söylemememin bir nedeni de buydu. Bu hex, koşullar, seni her zaman seçtiğim gibi senin de beni seçmeni istedim. Her zaman sen oldun."

"Beni gerçekten istediğini nereden bileyim?" diye fısıldıyor. Bileğindeki tutuşumu sıkılaştırıyorum ve bedenimi onunkine bastırıyorum.

"Seni bir kurdum yokken sevdim ve ölene kadar da seveceğim Vi," diyorum ona usulca.

Dudaklarını yalarken iri mavi gözleri yüzümü arıyor.

"Ben de seni seviyorum," diyor usulca.

Kelimeler ağzından dökülür dökülmez, içime doğru süzülen hafif bir his var. Beni duraklatacak ve Violet'in bileklerindeki tutuşumu gevşetecek kadar güçlü.

Bunu o da hissetmiş olmalı ki kapıya doğru gevşedi. Kaşları çatıldı ve elimden kurtulmaya çalışırken hızla gözlerini kırıştırdı. Kımıldamasına izin vermeden sıkıttığımda inliyor.

"Bak bakalım alyansını çıkarabilecek misin?" diyor ve kafam . Birbirimize karşı duygularımızı teyit ettikten sonra işlerin bu noktaya geleceğini düşünmemiştim. "Sadece dene. Hemen geri takabilirsin," diyor sırtarak.

Bileklerini bırakıyorum ve ben uzanıp tungsten karbür yüzüğü iki parmağımın arasında tutup parmağımdan çıkarırken yanlarına düşüyorlar.

"Ne oluyor lan?" Dedim.

Gülümsüyor ve başını sallıyor. "Elbette," diyor, belli ki vahyi bana aktarmıyor. "Hex. Ona gerçekte ne olduğunu verdik

aranıyor."

Hâlâ kafası karışık, bana aptalmışım gibi kafasını sallıyor.

"Özgür irademize büyü yapıldığında söz verdiğimiz şeyi yaptık. Artık bozuldu," diyor ve kollarını kendi etrafında sararken mutfağa bakıyor.

Alyansımı tekrar takıyorum ve çenesini kavıyorum.

"Violet Delvaux, karım olarak kalacak mısın?" sordum.

Sanki yüzündeki gülümsemeyi zorluyor gibiyim ama yine de başını sallıyor.

"Sana hâlâ kızgınım," diyor ve parmaklarım yüzünün yumuşak derisine gömülürken sırtıyorum.

"Bunu telafi edeceğim," diyorum ve bana ters ters bakıyor, ki bu çok değerli. Ben de öne doğru eğilip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve onun küçük sevimli suratını öpüyorum.

"Silas," diye dudaklarımın arasından adımı fısıldıyor ve ben ürperiyorum. Hâlâ kızgın olabilir ama ben onun öfkesini dindirmeyi planlıyorum.

"Hmm?" Eğilip boynunun yumuşak tenini öperken soruyorum. "Sana kızgın olduğum için beni baştan çıkaramazsın."

"Hayır mı?"

Elimi amının üzerine kaydırıyorum, ıslak olduğunu hissedebildiğim yerini avuçluyorum.

"Tam olarak çiftleşmediğimizi biliyorsun, değil mi?" Ona soruyorum ve bir parmağımı ıslak dudaklarının üzerinden kaydırıp muhtaç klitorisinin üzerinde hafifçe gezdirirken kaşları çatılıyor.

"Ne?" diyor nefes nefese bir iniltiyle.

"Sen benim , ama işaretimi alana kadar tam olarak çiftleşmiş sayılmayız. istiyor musun, bebeğim? Her benim olmak istiyor musun?" Soruyorum.

Azarlanmayı, kendi hayal kırıklıklarımı hissetmeye nasıl dönüştürdüğümünden emin değilim,

utanmadan onu işaretlememe izin vermesi için yalvarmaya kadar, ama işte buradayız. Hayatıma tekrar girdiği günden beri üzerimde olan bu canavarı zapt edemiyorum.

Dudaklarını yalıyor, başının arkası eskimiş ön kapıya çarpıyor.

"Sen benimsin, Violet. Bu yüzden ikimiz de bu kadar iyi hissetmek için bekledik. Bunu kanıtlamak için sikimi ve dişlerimi aynı anda içine sokmama izin ver," diye yalvarıyorum. Biraz acınası bir durum ama umurumda değil.

Onunla gerçekten çiftleştiğimde, onu bağ işaretimle mühürlediğimde, her zaman güvende olduğunu bileceğimi biliyorum.

"Ben... ben de seni işaretliyor muyum?"

İnliyorum, belini kavrayıp saçlarının arkasını yumruklayarak başını kapıdan korurken sert sikimi karnının yumuşak tenine sürüyorum.

"Dişlerini içime geçirip beni işaretlemek mi istiyorsun, küçük kurt?"

Kurdundan bahsedilince ürperiyor ve hevesle başını sallarken pelüş alt dudağını ısıyor.

"Sikimi çıkar," dedim ona.

Elleri titriyor, az önce giydiğim iç çamaşırının kemerinden tutup kalçalarımın aşağı itiyor, ben de tekmeleyip uzaklaştırıyorum. Gömleğimin eteklerini tutup başının üzerinden çekiştiriyorum. Benim gibi kokuyor, benimle evli ama kelimenin tam anlamıyla bana ait olmak üzere.

Kıçını kavriyorum ve bacakları etrafımı sararken onu kapıya doğru kaldırıyorum. Kollarını omuzlarıma doladığında ve dudakları dudaklarıma çarptığında, damlayan amı uzunluğuma karşı öğütüyor.

Öpücük aç, aceleci ve istediğim her şey. Violet beni oksijeniymişim gibi öpüyor ve ben de benim olduğunu bilerek onu geri öpüyorum.

Adrenalin, istek ve ihtiyaç damarlarımda dolaşıyor. Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şeye sahip olmak üzereyim. Her zaman istediğim ama sahip olamadığım kadın, benim gibi bir Alfa kurdu için en önemli şekilde benim olmak üzere ve bunu özgürce veriyor.

Uyarılmışlığının kokusu baş döndürücü ve boğazımı yırtan bir arzu var.

"Silas," diye fısıldıyor adım, bacakları beni daha da sıkarken parmakları saçlarıma dolanıyor.

"Her şeyimi alacak mısın Vi?"

Şaftımın başını ıslak amına doğru kaydırduğım yutkunuyor ve orada biraz endişe olduğunu söyleyebilirim.

"Acıyacak mı?" diye soruyor ve ben sırtıyorum.

"Hayır, bebeğim, bu senin için yapıldı," diyorum, içine sokarak.

Yüksek sesle inliyor, ben içine girip çıkarken tırnakları omzuma ve kafa derime batıyor, düğümümün girişine baskı yapmasına izin veriyor ama henüz ona vermiyor.

Boynunun yan tarafındaki deriyi yalıyor ve emiyorum, ona işaretimi vermek, ona her şeyi vermek konusunda istekli ve sabırsız hissediyorum.

"Düğümümü alacak mısın, küçük cadı? Hepsini alacak mısın?" Ona soruyorum.

"Siktir. Evet," diyor, vücudu her itişte kapıya çarpıyor. Parmaklarım kışının yumuşak etine giriyor, parmaklarımın uçları onu her becerdiğimde dar deliğinin nasıl değiştiğini hissediyor.

Ben de bir noktada onu orada istiyorum.

"Nereni işaretlememi istersin?" Herkesin görebileceği bir yere, boynuna koymama izin vermesini umarak ve dua ederek ona soruyorum.

Herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyorum.

Başını yana yatırıyor, boğazını emme şeklimden kaynaklanan pembe izleri gösteriyor ve ben inleyerek onu daha sert beceriyorum.

Ağzından bir inilti çıkıyor ve ben onu kendi çabucak susturuyorum. Şu anda başka hiçbir şey yok. Hiçbir sorunumuz yok, halletmemiz gereken hiçbir şey yok.

Şu anda sadece ben ve Violet varız ve dünyanın geri kalanının bir önemi yok. Şu anda, hayatım boyunca hissetmediğim kadar huzurlu hissediyorum. Onun kokusuyla, teninin benimkine bastırışıyla ve amının uzunluğumu kavrayışının nefis şekliyle kendimden geçiyorum.

Bu hayatımın en dönüştürücü anı ve henüz onu sahiplenmedim bile.

37. BÖLÜM

Silas beni kapıya doğru tutuyor, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi. Beni tamamen doldururken güçlü elleri kıcımlı kavırıyor, kulağıma tatlı sözler fısıldıyor.

Buraya bu niyetle gelmedim, belki de geldim. Belki de Silas'ın her şeyi kabul ettiğine, beni eşi olarak istediğine, her şeyi olmamı istediğine dair güvence almaya ihtiyacım vardı.

Pervasızca mıydı? Kuşkusuz.

Ama Silas'ın güçlü elleri üzerimdeyken, aptalca hareketlerimi düşünemiyorum bile. Tek düşünebildiğim şu anda ne kadar iyi hissettiğim.

Silas içime daha sert girip boynumun yan tarafını öpüp emerken kolyem göğüslerimin arasında sallanıyor. Başıma gelecekleri beklerken kalp atışlarım kontrolden çıktı. Sadece işaretini değil, düğümünü de.

Kıçımdaki tutuşu sıkılaşıyor, parmakları arka girişimi sıyrıyor ve beni inletiyor.

"Üzerimi berbat ediyorsun dostum," diyor boğazımın kenarını yalayarak ve dişleri kulağıma sıyrarak. "İyi bir küçük cadı gibi düğümümü alacak mısın?" diye soruyor.

İtişlerini yavaşlatırken "Evet," diye haykırıyorum.

"Mükemmel. Benim için yapıldı," diyor kehribar rengi bakışları benimkilerle buluştuğunda.

Aletin geniş tabanı içime doğru bastırdıkça gerildiğini hissedebiliyorum. Dudaklarımdan dökülen inilti istemsiz ama gözleri bu sesle parlıyor.

"İşte bu, bebeğim. Siktir," diyor, bakışları aşağı bakarken, bakışları tamamen amımın onun düğümünü yuttuğu yere odaklanmıştı.

Başımı kapıya yaslayıp gerilmenin verdiği yabancı hissi içime çekiyorum. Acıyla karışık hafif bir baskı var ama bu yavaş yavaş zevke dönüşmeye başlıyor.

Kalçaları titremeye başlıyor ve küfrederek beni kapıdan uzaklaştırıyor, sanki üzerimde tüy kadar hafif bir büyü varmış gibi beni taşıyarak yavaşça büyük, yıpranmış deri koltuğa oturuyor. Ben onun sikine doğru kayarken dizlerim kolçakların kenarlarına bastırıyor.

Ağırlığımı bacaklarımın üzerinde dengelerken Silas yüzümü tutuyor ve beni hararetle öpüyor. Beni her öptüğünde oluşan o kelebekler yine karnımda çılginca uçuşuyor.

O zaman anladım. Bedenim onun eşim olduğunu her zaman biliyordu, o ilk öpücükten beri. Thorin serbest bırakılmadan önce bile. Ellerimi yumuşak, hâlâ ıslak olan saçlarına doluyor ve onu daha da büyük bir şiddetle öpüyorum.

Uzunluğundan aşağı kayıyorum, düğümünden daha fazlasını alıyorum ve ağzıma iniyor, amımın uzunluğuna ve düğümüne karşı çırpınmasını sağlıyor.

Bir eliyle başımın arkasını tutarken diğer eliyle kıcımı kavırıyor ve beni iyice açıyor. Bu şimdiye kadar deneyimlediğim en lezzetli şekilde müstehcen. Vücudum onun düğümünü kabul ederek beni şok ediyor, kabul etmekten öte zevk alıyor.

Sonunda onun tamamını içime aldığım, gerginlik neredeyse çok fazla, Silas oturduğu yerden içime girmeye başlıyor.

Beni terk eden sesler vahşi ve tamamen kontrolüm dışında, ama hiçbir şey buna yakın hissettirmedi. Hiçbir kendini uyarma, hiçbir fantezi bunun verdiği hisle kıyaslanamaz.

Öpüşmemizden ayrılmak zorunda kalıyorum ama Silas'ın ağzı üzerimde kalıyor, ağzının değebildiği her yeri emiyor ve yalıyor; boynumu, çenemi, göğüslerimi. Bu arada saçlarımı sahiplenici bir yumrukla tutuyor.

"Bırak geleyim. Seni işaretlememe izin ver," diyor, neredeyse yalvarıyor ve bu içimde bir şeyleri kırıyor. Bu 1.80'lik canavar adam üzerinde nasıl bir gücüm olduğundan emin değilim ama yine de var.

"Lütfen Silas," diyorum ve yemin ederim ki içime sertçe girip beni gererek çılgılık attırırken en küçük bir inilti bile ondan kaçıyor. Bu sırada dudakları ayrılıyor ve dişleri boğazımın kenarına batarken, siki içimi dölle dolduruyor.

Acı çekmeyi bekliyorum ve kısa bir süre rahatsız oluyorum, ancak bu kısa sürede yerini şimdiye kadar yaşadığım en büyük mutluluk hissine bırakıyor.

Her şey yerine otururken amım onun uzunluğunun etrafında fışkırıyor. Hayatımı değiştiren orgazm zihnimde ön plana çıkıyor, saf zevkten başka bir şey yok. Ama sonra yavaş yavaş başka bir şey ortaya çıkıyor. Hex'in hissettirdiğinden daha güçlü bir his. Sanki kalbime kement atmış ve onu kendi kalbine bağlamış gibi hissediyorum.

Sanki her şey, tüm acılar, tüm ıstıraplar bu an için değerd.

Kendimi bütün hissediyorum.

Daha önce hiç deneyimlemediğim bir şekilde güvende hissediyorum. Silas beni mümkün olduğunu bilmediğim bir şekilde seviyor. Bu muazzam anda, şu ana kadar bu tür bir kozmik aşkın varlığından haberdar olmadığım çok açık. Ama artık bildiğime göre, bunu asla bırakmayacağım.

Silas boynumu yalıyor, izini bıraktığı yerdeki acı çoktan tamamen azalmış. Geri çekilip gözlerimin içine bakarken burada bir çeşit kurt değiştirici büyüü olmalı.

"Beni işaretle," diyor ve ben kalın bir şekilde yutkunuyorum.

Silas'ın dişleri keskin, bir vampir kadar keskin değil ama benimkilerle karşılaştırıldığında benimkiler körelmiş sayılır.

"Lütfen," diyor saçlarımı kavrayıp yüzümü kendi boynuna doğru çekerek. Ben bu coşkulu dalgaya binerken onun düğümü hâlâ içimde.

Boğazını öperken ve dudaklarımı ayırıp dişlerimi boynuna geçirirken ne beklediğimden emin değilim. Ama korktuğum kadar vahşi değildi. Isırdığımda daha şehvetli oluyor. Silas saçlarımı ve kıkımını kabaca kavrayıyor, siki içimde seğirirken inliyor ve beni ikinci kez dölüyle dolduruyor.

Onun yaptığıının aynısını yapıyorum, izi yalıyorum ve hemen iyileşmesini hayranlıkla izliyorum, geride sadece dişlerimin gümüş girintileri kalıyor. Bu çok güzel.

Geri çekiliyorum, kehribar rengi gözleri parlıyor ve onu hiç görmediğim kadar yumuşak görünüyor. İki büyük eliyle yüzümü kavrayıyor, başparmakları elmacık kemiklerimi okşuyor ve birkaç dakika boyunca bana bakıyor.

Kelimeler yerine dudaklarını tekrar benimkilere yaklaştırıyor.

Kucağına yerleşiyorum ve düğümün bizi hâlâ yerimizde sabit tuttuğunu fark ediyorum. Silas beni şefkatle öperken bu hareket karşısında inliyor. Bu daha önceki ateşli öpüşme değil. Bu şefkatli ve yumuşak. Aramızda söylenmesi imkansız olan tüm kelimeleri söylüyor.

"Seni seviyorum," diyor ve ben iç çekiyorum. "Ben de seni seviyorum."

Başımı onun geniş, erkeksi göğsüne yaslayıp kalp atışlarını dinlerken ve onu yakınımda tutarken kısa bir an için her şey mükemmel. Saçlarımı okşuyor ve kaslarımı yoğuruyor, ikimiz de öylece uzanıp birbirimizin hissinin ve anın tadını çıkarıyoruz.

"Daha ne kadar sıkışıp kalacağız?" Fısıldıyorum, o da gülüyor, beni düğümünün üzerinde itiyor ve bir iniltiyle ödüllendiriliyor.

"Gerçekten emin değilim," diyor ve ben geri çekiliyorum. "Emin değilim de ne demek?"

Sırıttırıyor, yakışıklı ve ukala görünüyor. Onu suçlayamam bile.

"Bu sadece Alfaların sahip olduğu bir şey ve sadece arkadaşlarıyla birlikte. Nadirdir," diyor ben tırnaklarımı sakalına geçirirken.

"Belki bir gün inanılmaz derecede sıradan oluruz."

"Hiç şansın yok," diyor gülümseyerek, kocaman kollarını etrafıma sarıp beni kendine yakın tutarak.

Onun kollarında kendimi küçük hissediyorum ama aynı zamanda var olduğunu bilmediğim bir şekilde el üstünde tutulduğumu da hissediyorum. İhtiyacım olan tek şeyin meclisimin sevgisi olduğunu sanıyordum ve beni yanlış anlamayın, cadı arkadaşlarıma asla sırtımı dönmeyeceğim. Ancak bu seviyede bir koruma, yakınlık ve ilgi, artık tecrübe ettiğim için onsuz yaşayabileceğimi hiç sanmıyorum.

Silas beni güvende hissettiriyor ve bunu daha önce hissettiğimden emin değilim.

"Burada kalmalısın. Büyükannen senin yer değiştirebildiğini öğrendiği anda ne yapar bilmiyorum."

Yutkunuyorum. "Hâlâ annemin ve babamın yeteneklerini sakladığı nesneleri bulmamız gerekiyor," diyorum.

"Seni güvende tutmak şu anda daha önemli."

"Kızgın değil misin?"

"Gerçekten olmak istiyorum. Ama düğümüm senin içindeyken, izim boynundayken nasıl olabilirim ki?" diyor, başparmağı şefkat ve sevgiyle izi takip ederken. "Sürünün senin yeteneğini bilmesinden ve bunun seni tehlikeye atabilecek olmasından hoşlanmıyorum. Ama hayır, kızgın değilim. Peki ya sen küçük cadı, bana hâlâ kızgın mısın?"

İç çekiyorum, çünkü ne yazık ki değilim. Bu siniri biraz daha atlatabileceğimi umuyordum.

"Daha çok kendime. Buraya hışımla gelmemeliydim."

"Sana söylemeliydim," diyor, bu da beni gülümsetiyor.

Düğümünün aşağı indiğini hissediyorum, elini aramızda kaydırırken içimden sıvı damlıyor, spermini ve serbest bırakmamı içime geri itiyor.

"Hâlâ iksir kullanıyorum," diye hatırlatıyorum ona.

"Umurumda değil," diyor, parmakları dağınıklığın içinde ve klitorisimin üzerinde oynarken. "Sence kurtlar mutlu mudur?" Ona soruyorum, geniş bir kurt sırtışıyla

yüzünü ele geçirir.

Parmaklarını kaldırıp kendi ağzına götürerek, "Çok mutlu oldum," diyor.

Bu kadar sıcak olmamalıydı, ama kendimi öne doğru eğilip dudaklarımızı birbirine bastırırken buluyorum, dilimi onunkine doğru kaydırmadan önce, tamamen bize ait olan tadın tadını çıkarıyorum.

Bu gece her şey olması gerektiği gibi.

Yarın başka bir hikaye.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 38

I Çok gerginim ama Silas sürüsüne karşı dürüst ve açık olmanın beni ve sürüyü planımızda yanımıza çekmeye yardımcı olabileceğini düşünüyor.

Kürsünün yanında dururken üzerimdeki gözlerin sayısı bunaltıcı ve cildimi kaşındırıyor, ancak Silas saçma olmayan bir tavırla sürüsüne komuta ediyor. Boğazını temizleyerek konuşmaya hazır olduğunu belli ediyor.

"Dün geceki yarışmaya katılmadıysanız, Violet'in beklenmedik ortaya çıkışını çoktan duyduğunuzu varsayıyorum," diyor ve alçak sesle konuşmalar alanı dolduruyor. "Violet benim eşim ve Violet yarı kurt. Ona zarar vermek isteyen hiç kimse bu sürüde hoş karşılanmaz. O Alfa Collins'in soyundan geliyor ve sadece bir sürü üyesi olarak değil, Alfa'nın eşi olarak da saygıyı hak ediyor. Bununla ilgili herhangi bir sorunuz varsa, lütfen derhal sürü topraklarını terk etmekten çekinmeyin" diyor.

Ayağa kalkan birkaç kişi var.

Ember ve Iris'in dışarıda beklediğini ve son birkaç güne dair anılarını yıkayıp şehirden siktir olup gitmeleri için bir otobüs bileti verdiklerini bilmemeleri çok kötü.

Meydan okuyan sürü üyeleri ayrıldıktan sonra Silas salona bakar.

"Yeni bir çağa giriyoruz. Cadıların ve şekil değiştirenlerin birlikte çalıştığı bir döneme. Doğaüstü varlıkların birbirlerine yardım ettiği, birbirlerinin bocalamasına izin vermediği bir dönem. Violet bunun gerçekleşmesinde ve Göksel Meclis ile barışın sağlanmasında büyük rol oynadı. Bu paketi devraldığımda bana barışın imkânsız olduğu söylendi. Bugün karşınızda durup bunun mümkün olduğunu söylüyorum.

aslında gerçekleşecek. Burada büyümediğimi biliyorum, muhtemelen aranızda hala şüpheci olan ve cadılara karşı kalbinde büyük bir güvensizlik besleyenler olduğunu biliyorum. Ama ben sizden açık fikirli olmanızı istiyorum. Sizden çocuklarınızın geleceğini ve hayatınızın geri kalanının nasıl olmasını istediğinizi düşünmenizi istiyorum."

Podyumu kavlıyor ve şu anda olduğum kadar tahrik olmamalıyım. Silas Walker müthiş bir lider ve sürüsüyle konuşma şekli de bunu kanıtıyor.

"*Sanırım ben de adamı sahipleneceğim,*" diyor Azure kafamın içinde, neredeyse beni şaşırtarak.

Gülümsüyorum ve Silas sürüsüne bakmadan önce göz ucuyla bana bir bakış atıyor.

"Bu barış anlaşmasını sağlamanın bir parçası da Violet'in mirasının sürü topraklarından ayrılmamasını sağlamak. Şu anda sürpriz yapma avantajına sahibiz. Eğer Baş Rahibe Violet'in yer değiştirebildiğini öğrenirse, tüm bunlar boşa gider. Sizden sadece Alfa olarak değil, bu sürünün gelişmesini isteyen biri olarak gururunuzu bir kenara bırakmanızı ve sürü için en iyisinin ne olduğunu düşünmenizi istiyorum."

"Ya Baş Rahibeyi daha da kızdırırsa ve cadılar meclisi kapımıza dayanırsa?" diye bağıyor biri. Gözlerimi kısıyorum ve onun Kit olduğunu fark ediyorum. Bana ters ters bakıyor ve diğer bazı kadın şekil değiştirenlerin de öyle olduğunu fark ediyorum.

"O halde umarım hakkımız olan şey için savaşmaya hazırsınızdır. İş o noktaya gelirse, hepiniz havlayacak mısınız yoksa sürü için ayağa kalkmaya hazır mısınız?" Silas havlayarak karşılık verir.

"Hiçbir zaman bir melez olmadı," diye karşılık veriyor.

"Artık ve o benim eşim," diye karşılık veriyor Silas. Evet, bu gece kesinlikle kafayı buluyor.

Kit kollarını kavuşturup iç geçiriyor, beni bir aşağı bir yukarı süzüyor, belli ki etkilenmemiş. Ama yine de başını sallıyor ve Alfa'sının önünde hafifçe eğiliyor. Hepsinin korktuğu adamın benim için hevesle dizlerinin üzerine çökeceğini ve ne istersem yapacağını bildiğim için kendi kendime sırtıyorum.

Bu adam üzerinde sahip olduğum güç aklımı başımdan alıyor.

"Kesinlikle gerekli olmadıkça sürü topraklarını terk etmeyin. Tüm iletişim kesinlikle sürü işidir."

Biraz karşılık bekledim ama sürpriz bir şekilde herkes başını salladı ya da bir şekilde eğildi. Silas kısa sürede hayatlarını çok iyileştirdi, neler yapabileceğini gördüler ve ona inandılar.

Ben de öyle.

"Başka bir şeye ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun," diyor Silas, elimi tutup beni binanın arka tarafına götürdükten sonra koridorda durup çenemden tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "Sana bir şey mi oldu küçük karıcığım?" diyor ukala bir sırıtışla.

"Biliyor musun, tüm o koku olmaması gerçekten adil değil," diyorum ve eğilip beni öpüyor.

"Gitmeni istemiyorum," diyor, başparmağı şefkatle yüzümü okşuyor. "zorundayım. Bunu yapmak için anneme ihtiyacımız var," diyorum ve o da başını sallıyor, hatta

Gerçi o benimle aynı fikirde değil.

"Iris ve Ember, Aster'i yeterince uzun süre meşgul edebileceklerinden eminler mi?"

"Kesinlikle. Daisy Teyze yardım edemezse, o zaman giderim. Hemen geri geleceğim."

"Bana söz vermelisin, Violet. Yanlış bir şey hissettiğin an, hemen bana ışınlanacaksın. Hiçbir risk almayacaksın."

Elimle kalbimin üstünden geçiyorum. "Riskli bir iş yok. Daisy Teyze'nin yeteneklerini taşıyan eşyaları bulmama yardım edip edemeyeceğine bakacağım ve sonra çıkacağım. Hemen buraya geri geleceğim. Walter'ı aldıktan sonra."

Burnu tiksintiyle kıvrılıyor ve bileğini tutup parmaklarının nasırlı uçlarıyla oynuyorum.

"Hızlı hareket etmeliyiz. Meclis annemin döndüğünü ve gerçekte ne olduğunu anladığı anda her şey biter," diyorum ve o da iç geçiriyor.

", hoşuma gitmesi gerektiği anlamına gelmez."

Gömleğini yumrukluyorum, o da bir elini duvarın üzerine koyuyor ve beni usulca öperken alanımı daraltıyor.

"Dikkatli ol," diyor ve binadan çıkıp Iris ve Ember ile buluşmadan önce onu bir kez daha öpüyorum.

İkisi de kot pantolon ve tişört giymiş, ortalığı ayağa kaldırmaya hazır görünüyorlar ve ben gülümsüyorum.

"Hafıza silme nasıldı?" diye sordum. Iris sırıtıyor ve Ember omuz silkiyor.

"Bu büyü yanlış hissettiriyor," diyor Ember ürpererek.

" olması gerekiyor, yüzden kullanmıyoruz. Ama itiraf etmeliyim ki, biraz kötü olmak güzeldi, özellikle de seni koruduğu için."

Gülümsüyorum ve derin bir nefes alarak ikisine de sarılıyorum.

"Siz ikiniz hazır mısınız?" Soruyorum ve her ikisi de biraz korku olsa da başını sallıyor.

Iris ve Ember Tanrıça Eczacısı'na giderken ben de büyük annemin evinin hemen dışında tezahür edip onun gitmesini bekliyorum. Işınlanma sesini duyuyorum, Iris'in onu iksirin etkisini bildirmek için aradığını biliyorum, eve gizlice girdiğimde büyük teyzem Daisy aynı yıpranmış sandalyesinde oturuyordu.

Hiç vakit kaybetmeden önünde diz çöküyor ve fazla ince bacaklarına dokunuyorum.

"Sana ne yaptığını bilmiyorum Daisy Teyze, ama işleri yoluna koymaya çalışıyorum. Annemi ve babamı buldum. Annemin büyüsunü nereye koyduğunu biliyor musun?" Ona sordum.

Yaşlanan eli yüzümü kavrarken gözleri yüzümü arıyor. Havada savrularak gelen ve masanın üzerine gümbürtüyle düşen bir kitabı çağırıyor. Yıpranmış, deri rengiyle neredeyse antik bir görünüme sahip. Bir elini çeviriyor ve kitap açılıyor. Aslında bir kitap değil, içinde iki halka bulunan bir kutu.

Onları elime alıyorum ve hissedebiliyorum. Kolyemi ilk kez taktığımda hissettiğim büyüün aynısını hissediyorum.

"Sana ne yaptı Daisy?" Ben sordum.

Eli yanağımı okşarken gözleri yumuşacık.

Yüzükleri tutuyorum ve yumuşak bir kapı sesi geliyor. Kalbim hızla çarpıyor ve zar zor düşünebiliyorum. Şu anda en önemli şey bu eşyaları güvenilebileceğim, onun şüphelenmeyeceği birine götürmek. Kendimi fiziksel olarak bu evden dışarı ışınlamanın tek yolu büyükannemin elini tutmam. Evini bu şekilde korumuştur. Şimdiye kadar hiç garip gelmemiştir. Ama fiziksel nesneler bambaşka bir hikaye.

Bir nefes alıyorum ve yüzükleri onları güvende tutabileceğini bildiğim birine, büyük annemin asla şüphelenmeyeceği birine götürüyorum.

Onlar ortadan kaybolur kaybolmaz Daisy kitabı kapatır ve rafa geri koyar.

Gözleri tekrar benimkilerle çarpışıyor ve hayatım boyunca ilk kez onun konuştuğunu duyuyorum.

"Kaç," diye fısıldıyor.

Kısa bir an için gözlerini tutuyorum, ön kapıya doğru koşup kapıyı açarken içimi panik kaplıyor. Kapı açılır açılmaz boğazıma bir asa dayandı.

Büyükannem esasının ucuyla kolyeyle oynarken yüzündeki sıkıntılı ifade ve hayal kırıklığı açıkça belli oluyor.

"Görüyorum ki kim olduğunla ilgili gerçeği bulmuşsun torunum," diyor kolyeye dikkatle bakarak.

Hata yapamam. Ne kadarını bildiğinden emin değilim.

"Evde buldum. Ne olduğumu biliyor muydun?" Dedim.

"Annen bu yüzden kaçtı. Onaylamayacağımı biliyordu. Ayrıca anne karnındayken sihrini ondan bu yüzden kopardığını da varsayıyorum. En azından senin bu iğrenç parçanı çıkaracak kadar ileri görüşlüydü. Sen bir cadısın Violet. Geleceğin Baş Rahibesi. Böyle olmaz."

O iç çekerken asamı arka cebimden çıkarıyorum. Olduğum yerde afalladım ve her şey karardı.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 39

I Verandada güneş ışığının tadını çıkarırken yakamda iki alyans belirdi. Büyüyü hemen hissedebiliyorum ve iç çekiyorum. Bugün hiçbir şey yapmamayı planlıyordum ama görünen o ki sevgili cadımın başı biraz girmiş.

Bu şekilde büyü kullanmak yorucu ama bir şekilde ne yapmam gerektiğini bilerek sebat ediyorum.

Işınlanmanın ardından sinirle miyavlıyorum; bunu uzun zamandır yapmamıştım. Cadımın büyük şekil değiştiren kocasını hissederek toprak yolda ilerlerken kurt kokusu iğrenç.

Kapısını iz bırakacak kadar sert bir şekilde tırmalıyorum ve kapıyı açıp çatık kaşlarla bana bakarken gülümsüyorum. İçimi çekip miyavlıyorum, yakama vuruyorum.

Eğilip elimdekini görüyor, yakamdaki halkalara bakışları ölümcül bir hal alıyor.

"Lanet olsun," diye küfrediyor.

Cadılığımı her zaman desteklemiş olan cadı meclisi üyelerini aramaya çalışırken beni eve alıyor. Bunu yaparken, benim için pişmiş bir parça somon balığı koydu. Belki de adam o kadar da kötü değildir.

Hâlâ köpek gibi kokuyor ama en azından iyi bir yemeği var.

"Hanımının nerede olduğunu biliyor musun?" diye soruyor ve ben konsantre oluyorum.

Hayır, cadımın nerede olduğunu bilmiyorum ve uzun hayatımda ilk kez paniklemeye başladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 40

I kabini adımlarken, korku omurgamı yalıyordu.

Aster bir şeyler biliyor ama ne kadarını bildiğinden emin değilim. Tek bildiğim cadımın geri dönmediği ve Iris ile Ember'ın telefonlarıma cevap verdi.

Kapım çalınıyor ve cevap vermek için koşuyorum.

Kimi beklediğimden emin değilim ama bastonlu ve saçma sapan mücevherleri olan yaşlı kadın bana bakıyor.

"Yüzükler, evlat," diyor elini uzatarak ve ben kadına göz kırpıyorum.

"Ne?"

"Yüzükleri bana ver. Onlara yeteneklerini geri vermek için bir cadıya ihtiyaç var," diyor ve ben sadece ona bakıyorum ve o iç çekiyor. "Sen iyi bir adamsın, bunu gördüm. Neler olduğunu gördüm. Yüzükleri bana ver," diyor ve sonra bağlantıyı fark ediyorum.

"Iris'le akraba mısınız?"

"Evet, sevgili torunum son birkaç haftayı hatırlamıyor. Ne olduğunu sadece tahmin edebiliyorum ama bana nerede ihtiyaç duyulduğunu biliyorum" diyor.

Violet'in hayatı için o kadar korkuyorum ki Walter'ın yanına gidip yakasındaki halkaları çıkarıyorum. Yüzükleri kadına uzatırken itiraz bile etmedi.

"Ne yapmalıyım?" İlk kez kendimi savunmasız ve gerçekten korkmuş hissederek ona soruyorum.

Bana küçük bir inci uzatıyor ve elimde kapatıyor. "Torunumu bul ve bunu ona ver. Kurtlarını hazırla."

"Violet'i bulmam gerek," diyorum ona.

"Aster birçok şey olabilir ama katil bunlardan biri değil," diyor. "Atticus Collins," diye cevap veriyorum ve kadın başını sallıyor.

"Bu tamamen aptalca bir şanstı. Ailesine böyle bir zarar vermezdi."

"O aileye verdiği zararı gördüm," diye cevap veriyorum ve kadın bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

"Aster'in elinde tüm parçalar yok, sadece hoşnutsuz bir kurdun fısıltıları var. New Orleans'a gidip Salvador Meclisi'nden yardım isteyeceğim. Sen de kurtlarını toplayıp bunu torunuma vereceksin. Bu gece döneceğim," diyor.

Walter başını bacağıma sürüyor ve ürkütücü sarı gözleriyle bana bakıyor. Bana bu cadıya güvenmemi söylüyor. İçimden gelen her şeye, Violet'i bulma ve onun iyi olduğundan emin olma ihtiyacına karşı çıkıyor. Ama başımı sallıyorum, cadı bana gülümseyip bastonuna vuruyor ve sonra birden ortaya çıkıyor.

"Bize ihanet etmiyor olsa iyi olur," diyorum ve Walter da aynı fikirde olduğunu söylüyor.

Bulmam gereken bir cadı ve öldürmem gereken bir fare var.

Şaşırtıcı bir şekilde, bize ihanet eden kurdu bulmak düşündüğümünden daha kolay.

"*Sana onu öldürmemiz gerektiğini söylemiştim,*" diyor Thorin kafamın içinde. O da benim kadar endişeli, zihnimde volta atıyor, Violet ve Azure için endişeleniyor.

Adam dizlerinin üzerinde. Jonas'ın ensesindeki tutuşu şiddetlidir. "O benim oğlum. Bu benim lanet sürüm," diye hırlıyor.

"Ah, ama o benim. Paige benim eşim. Bu sürü seni hiç istemedi, Silas senden on kat daha Alfa," diye hırladı Jonas onun yüzüne.

"Paige, bebeğim. Gittiğim için özür dilerim. İşleri yoluna koyabilirim. İşleri yoluna koyuyorum." diyor.

Paige yeni doğmuş küçük oğlunu göğsüne bastırarak başını sallıyor. "Hoyt, sen ne yaptın?" diyor üzgün gözlerle Jonas'a bakarak. "gerekeni yaptım.

Yapmam gerekeni," diyor ve ben başımı eğip kalçalarımın üzerine çıkıp yüzüne baktım.

Daha önce deli olduğumu düşünüyordum ama şu anda dengesiz görünüyor. Atticus Collins'ten beri neden her Alfa'nın

Ama bakışlarına baktığımda bir şeylerin ters gittiğini görüyorum.

"Paige?" Soruyorum, yaklaşıyor ama oğluna fazla yaklaşıyor.

"Evet, sürü lideri?" diyor saygıyla. En iyi arkadaşımın eşini sevmeye başladım. Tatlı ve yumuşak, tam da Jonas'ın ihtiyacı olan şey.

"Gözleri hep böyle miydi?" Ben soruyorum.

Jonas'tan bir hırıltı yükseliyor ve eşi eski sevgilisinin yüzünü incelerken adamın boynunu sıkıca kavırıyor. Ben de aynı şekilde davranırdım ama ona bakışının sevgiyle değil nefretle olduğunu anlamamak için kalın kafalı olmak gerekir. O sadece korkunç bir Alfa değil, aynı zamanda korkunç bir adamdı.

"Hayır, o Alfa olduktan sonra değiştiler" diyor.

"Teşekkür ederim. Neden bebeği eve götürmüyorsun?" Ona söyledim ve Jonas'ın bu fikir karşısında rahatladığını görebiliyordum.

"O benim oğlum! Paige, buraya geri dön, seni nankör sikik-"

Jonas boynunu kırıyor. Onu suçlayamam. Adamın bedeni yere düşüyor ve en iyi arkadaşım iç geçiriyor.

"Bunun için üzgünüm."

"Zaten ondan her şeyi öğrendik. Hâlâ arazide dolaştığını kimsenin bilmemesine şaşırdım," diyorum.

"O sadece o gece gördüklerini, Violet'in yer değiştirebildiğini ve muhtemelen senin eşin olduğunu biliyor."

Öfkemi kontrol altında tutmak zorundayım. Neredeyse büyüünün hâlâ beni rahatsız etmesini, onu bu şekilde bulabilmeyi dileyecektim ama hiçbir şey yok. Hâlâ hayatta olduğunu biliyorum. Çiftleşme bağımız sayesinde bunu hissedebiliyorum ama bunun dışında kendimi umutsuz hissediyorum.

Baş Rahibe'nin kapısını çalamam yoksa kendimi öldürteceğim. Sadece daha önceki cadının rehberliğini takip etmek zorundayım. Ben de öyle yaptım, Tanrıça Eczacı'sına doğru yol aldım.

İşyerinin kapısını açtığımda şehir merkezi her zamankinden daha yavaş görünüyor, tepedeki zil sesi geldiğimi haber veriyor. Kapıdan içeri girer girmez Iris bana tiksintiyle bakıyor.

Doğru, muhtemelen beni hatırlamıyordu.

Bana kesinlikle yardım etmek istemiyormuş gibi bir tavırla "Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

"Bunu sana vermem söylendi," diyorum inciye uzatarak ve kaşları çatılıyor.

"Bunu sana kim verdi?"

"Yaşlı kadın, baston, bir sürü mücevher."

İnciyi uzattığı eline koyduğumda kaşları daha da çatılıyor. "Bunu sana Mawmaw mı verdi?" diye soruyor.

"Bana bir isim vermedi. Bunu sana vermemi ve senin ne yapman gerektiğini bileceğini söyledi -bilmen için dua ediyorum. Violet'in başı dertte," diyorum.

"Violet?" diye yankılanıyor, küçük yanardöner inciye bakarken korkusu hissediliyor.

"Umarım bu şeyle ne yapacağını biliyorsundur ve bana yardım edebilirsin. Şu anda öyle görünmeyebilir ama sana söylemeliyim ki arkadaş olma yolundaydık," diyorum ve bu onu daha da şüphelendiriyor.

Ama inciyi iki parmağının arasına alıp eziyor, gözleri bir an için bembeyaz oluyor ve boğuk bir nefes alıyor. Gözleri yuvarlanırken dehşet ve hayranlıkla izliyorum ve sadece bekliyorum.

Derin bir nefes alıyor, bana göz kırparken önündeki masayı tutuyor.

"Lanet olsun," diye küfrederek asasını kaptı ve bileğimi tuttu.

Dükkanın tabelasını kapalıya çeviriyor ve kapıyı kilitliyor, bana bakarken kolumdaki tutuşu etkileyici.

"Ember üzerindeki bu büyüü tersine çevirmeli ve hemen Violet'e ulaşmalıyız." "Nerede olduğunu biliyor musun?" Violet'e geri dönmek istediğim için soruyorum.

mümkün olduğunca çabuk.

"Hayır, ama yakında çözemezsek ondan geriye pek bir şey kalmayacağını biliyorum," diyor.

Cevap veremeden her şey kararıyor. Çiçeklerle kaplı bir kulübenin önünde hemen kıcımın üstüne düşmeden önce bir duman kasırgasında savruluyormuşum gibi hissediyorum. Bahçelerin etrafına dağılmış milyonlarca kurbağa heykeli ve birden fazla kurbağa görüntüsü var. Küçük böcek sesleri ya da fısıltılar duyduğuma yemin edebilirim ama beni buraya getiren cadiya bakarken onları görmezden geliyorum.

"Acele et," diye tersliyor Iris, ben kıcımı kaldırıp üzerimin tozunu alırken Iris kapıyı açıyor.

Ember inliyor ve elini göğsüne götürüyor.

"Kutsal Hekate, ödümü . Kapıyı çalmıyor musun?" Ember der ve Iris iç çeker.

"Violet'in bize ihtiyacı var. Baş Rahibe aklımızı sikti."

Ember ikimizin arasına bakıyor.

"Kim o?" Ember sorar.

"Tam olarak emin değilim, ama mawmaw bana bir vizyon verecek kadar ona güveniyordu.

Sonra zamanın kaybolduğunu fark ettim, sen de hissetmiyor musun?" Iris Ember'a sorar.

Kızıl saçlı kızın gözleri arkadaşının üzerinde geziniyor ve başını sallarken düşünceli. "Haklısın," diyor soluk soluğa.

"Sanırım şimdi seni bilgilendirmek için iyi bir zaman." Ben de öyle dedim.

"Gerek yok," diyor Iris, asasını uzatıp Ember'ın şakağına doğrultarak. Diğer cadı irkilir ama tüm anıları zihnine geri döndüğünde nefesi kesilir.

O da asayı Iris'in başına tutarak bu iyiliğe karşılık veriyor ve sonra ikisi de dönüp bana bakıyorlar.

"Bize unutturma konusunda hızlı davranmış olmalı, büyü Violet'in annesininki kadar güçlü değildi," diyor Ember.

"Bu işi halletmek için başka bir cadıya ihtiyacımız olmadığına sevinelim. Violet büyü eşyaları aldı mı?" Iris soruyor.

"Onları Walter'a gönderdi. Nasıl olduğunu bilmiyorum. Anneannen Lavender'ın büyüsunü ve Obery'nin kurdunu geri getirmek için New Orleans'a gidiyor."

"Aster'i alt etmek için daha fazla cadıya ihtiyacımız olacak. O çok güçlü," diyor Iris.

"Sanırım mawmaw'ın bizi bu konuda koruyabilir," diyorum.

Iris başını sallıyor, açıkça mawmaw'ının yeteneğine güveniyor.

"Violet'i nereye götürdüğünü bulmalıyız," diyor Ember ve ben inliyorum.

"Ruh çağırma seansı yapıyoruz, değil mi?" diye soruyorum.

"En iyisi Violet'in evinde yapalım," diyor Iris. Umarım kendimi yine bir odaya hapsolmuş bulmam ve Atticus Collins, her şeyden çok sevdiğim kadının başına onarılamaz bir şey gelmeden önce bizi torununa götürür.

BÖLÜM 41

I Göz kapaklarımı araladığımda biri kafama buz kıracağı indiriyormuş gibi hissediyorum. Etrafıma bakarken gözlerimdeki bulanıklığı ve kuruluğu kırıştırarak gidermem gerekiyor.

Dudaklarımı yalamaya
gidiyorum ama yapamıyorum.

Elimi kaldırmaya gidiyorum
ama yapamıyorum.

Konuşmak için ağzımı açtığımda bile hiçbir şey çıkmıyor.

"Sorun yok, sorun yok. Büyükanne burada. Her şeyi yeniden yoluna koyacağım."

Ona bakıyorum. Gözyaşlarımın yüzümden aşağı akması bana yabancı geliyor, sanki bedenimden kopmuş gibiyim.

Büyükannem yüzümü okşuyor. "Merak etme, hatırlamayacaksın. Artık buna sahibim," diyor küçümseyerek, çalışma masasının üzerinde asılı duran kolyemi göstererek. "Seni her zaman olman gereken kişi yapabilirim." Çenemi tutup yüzümü yana yatırıyor, asasının ucu tam bağ işaretimi gösteriyor. "Sadece bir anlığına acıyacak."

Bir büyü fısıldıyor ve boğazımdan kopmak isteyen çığlık kısıtlanıyor. O beni parçalara ayırırken burada acı dolu bir sessizlik içinde oturmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Derim yanıyormuş gibi hissediyorum. Sevdiğim bir parçamı çalıyormuş gibi hissediyorum.

Silas'ı siliyormuş gibi hissediyorum.

Yanan bir et kokusu var ve boğazıma bir merhem sürüp saçlarımı okşadığında tekrar bayılmak üzereyim.

"Sorun yok, Violet. Geçti. Artık her şey olması gerektiği gibi olacak."

Bana sırtını dönüyor, kolyeme yaptığı büyüye geri dönüyor ve ben sessizce yas tutuyorum. Ya Azure'u yok ederse? Ya Silas'la olan çiftleşme bağımı mahvettiye?

Ya bana unutturursa?

Bu yüzden hareket etmeye çalışıyorum ama başarılı olamıyorum.

"En azından Lavender'ın aklı başına geldi ve bunu senden söküp aldı," diye mırıldanıyor. "Bu doğal değil. Asla böyle olman gerekmiyordu. Sen bir cadıydın, başka şey değilsin. Sen benim torunumsun, benim soyumsun. Onlardan biri değilsin."

Ama ben öyleyim. Sürünün yarısı benden nefret edebilir, Silas'la çiftleşmemden nefret edebilir ama ben yine de onlardan biriyim. İkisiyim de. Ben bir cadıyım ve bir kurt değiştiriciyim ve onun bu parçamı benden almasını istemiyorum. Tanımaya bile fırsatım olmadı.

"Sorun değil sevgilim, acıyı hatırlamayacaksın. Baş Rahibe olmak fedakârlık demektir. Olman gereken kişi olabilmen için kızıma sahip olmayı feda ettim. Göksel Meclis'in Delvaux ailesinin elinde kalması gerekiyor. Bu lekelenemez."

Kendi kendine konuşurken sesi neredeyse manik geliyor, ben ise burada olmaya ve katlanmaya zorlanıyorum.

Gözlerimin izin verdiği kadar sağa bakıyorum. O anda kolyemi fokurdayan bir kazanın içine damlatıyor. Zincirin sadece üst kısmını çekip çıkarırken hissettiğim acı, kolyenin geri kalanını yok ediyor. Sanki bir parçam ölüyor.

Büyükannem rahat bir nefes alıyor, derin bir nefes alıyor ve bana dönmeden önce tavana bakıyor. Gözyaşlarımı yüzümün kenarlarından siliyor.

"Annen sana bunu yaptığı için üzgünüm. Ama merak etme, her şey her zaman olması gerektiği gibi olacak," diyor ve asasını şakağıma götürüyor. Hafıza büyülerine başlarken alnımı öpüyor ve ben onun kulübesinde felçli bir şekilde yatarken bir parçamın o anda öldüğüne eminim.

BÖLÜM 42

Tseans pek de verimli geçmedi. Ben irkilip elimi boynuma atarken Iris kızgın, Ember ise ağlamak üzereymiş gibi görünüyor.

"Ne oluyor lan?" Tıslıyorum ve Ember başını yana eğerek bana yaklaşıyor.

"Elini çek" dedi, ben de çektim.

Nefes nefese kalıyor ve eliyle ağzını kapatarak gözyaşlarıyla dolu gözlerle bana bakıyor.

"Senin . Violet'la olan işaretin. gibi görünüyor."

Tuvalete gitmeden önce bir süre ona bakıyorum. Altın kaplama ışığa tıklıyorum ve oval telkari aynaya bakıyorum ve ağzım açık kalıyor. Sanki birisi bir hot rod almış ve çiftleşme izimi çıkarmış gibi görünüyor.

İçimin derinliklerini araştırıyorum ve onu hiç hissetmiyorum. Bağlantı koptu.

Porselen lavaboyu o kadar sıkı tutuyorum ki dudağımı kıracağım diye endişeleniyorum. Violet'e ne yapıyor?

Arkadaşıma ne yaptı? Kim artık benim eşim değil? Korkuyla titrerken ellerim beyaz lavaboya çarpıyor, Thorin aklımın bir köşesinde sızlanıyor. Aynaya bakıyorum ve bana bakan adam darmadağın bir halde.

Boynum yanmış gibi görünüyor ve içimi korkunç bir korku kaplıyor.

Ya Aster düşündüğümüzden daha fazlasını yapabiliyorsa? Ya... hayır, böyle düşünemem. Yüzüme su sıçratıyorum ama düşüncelerimi temizlemiyor. Violet gitmiş olamaz, kurdu gitmiş olamaz.

Thorin ağlıyor ve gerçekler yüzüme vurmaya başlıyor. Violet olmadan yaşayamam. Ya acı çekiyorsa? İncinirse? Ve ben onun yanında olmazsam?

Yüzüme bakıyorum, gözlerim döktüğümü bilmediğim yaşlar yüzünden kızarmış. Onu kaybedemem, sonunda ona sahip olduktan sonra olmaz. Umutsuzluk çukuruna düşmek onun ihtiyacı olan şey değil, güçlü olmalı ve onu eve getirmeliyim.

Kendimi toparlayıp arka kapıya yöneldiğimde arka bahçeye yıldırım düşmüş gibi yüksek bir ses duyuyorum.

Bahçede duran sadece Violet'in annesi değil, neredeyse bir düzine insan. Iris'in büyükannesi, Violet'in babası. Lavender'ın evine girmemizi sağlayan üç cadı ve daha önce hiç görmediğim diğer cadılar. Hepsi işleri yoluna koymak, Violet'i kurtarmak için buradalar.

Lavender farklı görünüyor ve benden hâlâ biraz rahatsız görünen Obery'nin üzerindeki kurdun kokusunu alabiliyorum, ama Lavender hepimize yaklaşırken hiçbir şey söylemiyor.

Cadılardan birkaçı Obery'nin ve benim etrafımda olmaktan pek hevesli görünmüyorlar ama korkmuş da değiller, sanki bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlar.

Iris, kendisine hızlıca gülümseyen Lavender'a, "Asanı bulmuşsun," diyor.

"Daisy'ye yardım etmek ve asamı geri almak için zaten biraz harcadım ama hızlı hareket etmeliyiz. Aster'in Violet'i nerede tuttuğunu bulmalıyız."

"Kurtlar burada olmak zorunda mı?" Kızıl saçlı yaşlı bir kadın söylüyor.

"Sus büyükanne," diye çıkışıyor Ember kadına, ama şaşırtıcı bir şekilde kadın çenesini kapatıp omuz silkiyor.

Lavender yorgun görünüyor ve Obery'nin onun için endişeleniyor ama belli ki kendini Violet'i bulmaya adanmış. Tüm bu olanları izlerken durumdan duyduğum korkuyu bastırmaya çalışıyorum. Lavender bana küçük bir gülümseme veriyor, pek bir şey ifade etmiyor ama aynı zamanda her şeyi ifade ediyor.

Bu cadılar sevgilimi geri almama yardım edecekler.

"Cadılar çember oluştursun," diyor Lavender, bir anı daha boşa harcamak istemiyor, diğer cadılar da onu takip ediyor.

Obery'nin ve ben kenarda durup cadıların her birinin el ele tutuşup ilahi söylemeden önce avuçlarını kesmek için bıçak kullanmalarını izliyoruz. Arka bahçedeki rüzgâr hızlanıyor, dalları savuruyor ve cadıların saçlarını kamçılıyor.

Hepsi gözleri kapalı, ellerindeki işe odaklanmış bir şekilde tekrar tekrar ilahi söylüyorlar ve ben sadece hayranlıkla izliyorum. Son zamanlarda cadılarla yaşadığım deneyimler bu kavganın sadece yüzeysel olduğunu kanıtladı. Hiçbir taraf doğası gereği

Kötü ya da iyi, hepimiz en çok verdiklerimiz için en iyisini isteyen insanlarız.

Ne olursa olsun, sürü ve meclisin bundan sonra bir arada yaşamının bir yolunu bulacağını biliyorum, ama gerçek şu ki, Violet'i geri alamazsam, bunu görmek için etrafta olamayacağım.

Birdenbire tüm cadıların başları yukarı döner, akşamın gökyüzüne bakarak ilahi söylemeye devam ederler. Her şey aniden durana kadar, cadılar susarken esinti hemen kesiliyor. Bir fısıltı kulağımı gıdıklarken hâlâ el ele tutuşuyorlar. Obery'n'e bakıyorum, o da belli ki bu hissi hissetmiş.

Cadılar ellerini ayırır ve neredeyse başlarını eğerek dönüp Biz.

"Nerede olduklarını biliyoruz," diyor Lavender, yüzü kederli bir ifadeyle boynumdaki yanık izine bakıyor, yüzü acıma ve üzüntü dolu. "O yaşıyor."

Güven verici bir nefes aldığımında içimi dolduran rahatlama dehşet verici.

Ember ve Iris birer kolumdan tutup hızla bir bahçeye ışınlanırken kalın bir şekilde yutkunuyorum. Mide bulantısından kurtulmak için bir an dizlerimi sıkıkmak zorunda kalıyorum.

Obery'n sırtıma vuruyor ve hepimiz önümüzde duran kulübeye bakarken kendimi toparlıyorum. Salvador meclisinin tuz kullanarak barakanın etrafında daire çizmesini izlerken Lavender parmağını dudaklarına götürüyor.

Lavender, Obery'n, Iris ve Ember'ı ön kapıdan geçerken takip ettiğimde hepsi bir çember oluşturmuş, fısıltıyla ilahi söylüyorlar.

"Çok geç kaldın," diye mırıldanıyor Aster. Lavender'a bakarken asasını elinde sıkıca tutuyor. "O mükemmel. Her zaman olması gerektiği gibi. Tıpkı senin olduğun gibi."

Masaya bir göz attım. Violet'in gözleri kapalı ve saçları artık tamamen açık sarı. Babasıyla eşleşen, onu benzersiz kılan mürekkep siyahı rengi gitmiş.

"Seni kurtaramadım Lavender ve bunun için benden nefret edebilirsin. Ama yapılması gerekeni yaptım. Bu doğal değildi. Bu onu öldürebilirdi. Meclisin güçlü olması gerekiyor."

"Ne yaptın sen?" Lavender soruyor ve ben Violet'e yaklaşırken Aster asasını bana doğrultuyor ve gözleri kısıyor.

"O artık senin değil. O benim," diyor Aster ve ben bir an duraksayıp Violet'in boynuna bakıyorum, büyükannesinin bizi yaktığı yere

birbirleriyle bağlantılıdır.

"Öldür onu," diyor Thorin, bedenim onun ortaya çıkıp intikam ihtiyacıyla titriyor.

Violet artık eşim gibi hissetmiyor.

Ona bakıyorum ve hala onu seviyorum, hala ona ihtiyacım var. Ama sahip olmanın verdiği o derin acı artık yok. Kurdunu öldürdü.

Thorin zihnimde inleyip ağlıyor ve ben ne yapacağımı, ikimizi de nasıl yatıştıracağımı bilmiyorum.

Aster Violet'in bileğini tutmaya çalışır ama Iris ve Ember asalarını yaşlı cadıya doğrultur.

Aster gülüyor. "Sadece mi? Lütfen," diyor, Iris ve Ember'ın onu durdurabilecek kadar güçlü olması fikri komik.

Arkamızdaki kapı gıcırıyor ve Aster sırtını düzeltiyor. "Daisy, eve geri dön," diyor kız kardeşine.

Yaşlı kadın bastonunu kullanarak yanımdan geçiyor ve bir asa uzatarak Lavender'a veriyor.

Daisy kendi asasını tutarak, "Git kendini becer Aster," diyor.

Dört cadı birleşmiş bir şekilde Baş Rahibe'nin karşısında duruyor ama ben gözümü Violet'ten ayıramıyorum. Ona ne yaptı?

Bileğini tutarak yanında duruyorum. O nereye giderse, ben de oraya giderim.

"Ben hala Baş Rahibeyim. Yapılması gerekeni, gerekli olanı yaptım."

"Bebeğimi benden çaldın, kim olduğumu unutturdun, sihrimi çaldın ve ne olacağından korktuğun için kızımın yetimhanede kalmasına neden oldun," diyor Lavender, sesi hüzünle kalınlaşarak.

"Beni kendi içime hapsettin," diyor Daisy.

"Bu senin iyiliğin içindi," diyor Aster ve Daisy asasını daha yukarı kaldırarak kız kardeşine doğrultuyor. "Sen en kötü cadı türüsün, kardeşim." Aster güler ve iç çeker. "Bir gün bu meclis için neler yaptığımı anlayacaksın."

Işınlanmaya gidiyor ve sonra ışınlanamayacağını anlıyor; yüzü düşüyor, yenildiğini anladığında ince dudakları düz bir çizgi oluşturuyor.

"Şimdi ne olacak? Anlatacak mısın? Dışarıdan yardım alsan bile benimle nasıl başa çıkmayı planlıyorsun?" diye soruyor, sanki bir planı varmış gibi.

Lavender sert bir şekilde, "Kızıma yaptıklarını geri alırsan yaşamana izin veririz," diyor.

Başını sallarken Aster'in yüzünü yavaş bir sırtıma kaplıyor. "Bu geri alınamaz. Bundan eminim," diyor Violet'in kolyesinin zincirini tutarak.

Thorin'in adına içime dolan ıstırap neredeyse dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyordu. Sadece Violet'in bileğine tutunuyorum, kendimi ona bağlıyorum, fiziksel olarak hala burada.

"Ne? Hiçbiriniz beni öldürecek cesarete sahip değilsiniz," diyor Aster kendinden emin bir şekilde. "Hayır, çok daha kötüsü," diyor Lavender.

Asasından bir büyü fırlıyor ve Aster'in yere düşüp etkisiz hale gelmesini izliyorum.

"Meclisin geri kalanını hemen buraya getirin. Bunu şimdi yapmamız gerekiyor," diyor Lavender.

Violet'in elini tutuyorum, kendimi yersiz ve çaresiz hissediyorum. "Peki ya Violet?" diye soruyorum.

"Onunla kal, uyandığında yanında ol. Aster'in ona ne yaptığını anlamak için bir tanı testi yapmamız gerekecek, böylece bunu tersine çevirebiliriz," diyor Lavender, kızına zar zor bakarak ve acaba o da benim gibi kendini suçluyor mu diye merak ediyorum.

"Onunla ne yapacaksın?" diye sordum. Thorin'in şu anda o kadını öldürmeyi ne kadar çok istediğini geri püskürtmeye çalışıyorum.

"Ölümden çok daha kötü bir şey," diyor Lavender.

Iris ve Ember kısa bir süre benimle birlikte kulübede kalıyor ve en iyi arkadaşlarına dokunuyorlar. Ember gözlerinden akan yaşları siliyor.

"Onu geri getireceğiz," diye söz veriyor Iris, uyandığında eskisi gibi olmayacağını hepimiz biliyoruz. "Ona iyi bak, yakında döneceğiz," diyor Iris, Ember'ın elini tutup kulübeden ayrılırken.

Burası sessiz, sadece yakındaki böceklerin sesi ve Violet'in sığ nefesleri alanı dolduruyor.

Avucunu öpmeden önce yumuşak elinin üzerinde küçük daireler çiziyorum.

"İyi olacaksın. Bunu da atlatacağız. Biz her şeyi atlatırız."

Cevap vermiyor ve ben de başımı koluna yaslayıp inanmadığım bir varlığa dua etmeyi düşünüyorum.

"Violet. istiyorum, tamam mı?"

Hiçbir şey, sadece sessizlik. Sadece elini ovuşturuyorum ve beni dinleyecek herhangi bir güce, onu her ne şekilde olursa olsun bana geri getirmeleri için yalvarıyorum.

"*Devam edebilir miyim bilmiyorum,*" diyor Thorin bana. İstırapı derin ve üzücü.

Azure'un gittiğini bilmiyoruz.

Yapamam... Onu hiçbir şekilde hissedemiyorum.

Lavender'ın ne dediğini hatırlıyor musun? Birinin büyü özü öylece yok edebileceğin bir şey değildir. O gitmedi, buna inanmıyorum. Eşini geri alacağız.

Ya ikisi de gittiye? Thorin soruyor.

Sonra da öbür dünyada onlara katılacağız.

Tamamen ayağa kalkıp sarı saçlarını Violet'in yüzünden çekerken bu benim kurdumu yatıştırıyor. Bundan nefret ediyorum. O böyle biri değil.

"Bebeğim, , ."

Birden buzul mavisi iki göz bana bakmaya başladı. Artık sevmeye başladığım o sıcak şefkat ya da alaycı doğa yok.

Hayır, Violet benden nefret ediyormuş gibi bakıyor.

Hızla doğruluyor ve asasını boynuma doğrultuyor.

"Çekil üstümden kurt," diye yüzünü buruşturuyor.

"Violet?"

Başını eğip bana baktıktan sonra kulübenin etrafına bakınırken asasının soğuk ucu boynuma daha sert batıyor.

"Bana ne yaptınız?"

"Yok bir şey, büyükannen aradı. Seni buradan çıkarmaya çalışıyorum. Annen dışarıda. Iris ve Ember dışarıda."

"Benim annem yok," diyor Violet ve ben derin bir nefes alıyorum.

"Sana karanlık bir büyü yapılmış. Seni dinlenebileceğin bir yere götürelim ve bunu çözelim."

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum," diyor yüzünde tiksinti dolu bir ifadeyle.

Yavaşça banktan kalkıyor, asasını hep bana doğrultuyor.

"Violet, sorun yok. Ben senin kocanım, unuttun mu?"

Alay ediyor, burnunu kırıştırıyor.

"Artık yalan söylediğini biliyorum. Baş Rahibe nerede?"

"Dışarıda. Ama sanmıyorum-"

Sözümü keserek kapıyı açıyor ve büyükannesinin etrafında dönen cadıları izlerken yaşlı kadının gözleri yuvalarından fırlıyor.

"Ne yapıyorsun?" Violet bağıyor. "onu. Hepinizin nesi var böyle?"

Ben aptalca Violet'in elini tutarken cadılar onu görmezden gelip sihirlerine devam ediyorlar. Violet dönüp bana ters ters bakarken elim hemen su topluyor.

"Sakın bana dokunma," diyor, gözlerinde kötülükten başka bir şey yok. "Bırak onu," diye tekrar bağılıyor, gözlerini cadılar meclisine dikerek.

Annesi gruptan ayrılır ve Lavender ona yaklaşırken Violet yüzünü buruşturur.

Kızının yüzünü okşuyor.

"Özür dilerim," diyor asasını çıkarmadan önce ve Violet bayılmaya başlıyor. Yere düşmeden önce onu yakaladım. "Onu eve götür. Yapılanları geri almak için yeterli güce sahip olması biraz zaman alacak," diyor Lavender, kızının asasını cebine koyarken.

"Ya hiç hatırlamazsa?" Duygularım boğazımda düğümlenirken soruyorum.

Lavanta da aynı sevgi dolu hareketi yüzüme yapıyor, bir anne figürünün hiç yapmadığı bir şey.

"Otuz yılımı kaybettim. Daha fazlasını kaybetmeme imkan yok. Ne pahasına olursa olsun onu geri alacağız," diye söz veriyor bana.

Ben de onun dediğini yaptım, onu evine geri götürdüm, yatağına yatırdım. Bir mucize olmasını umarak orada oturuyorum.

BÖLÜM 43

T Burada göğsümde ağır bir yük var ve onu itiyorum, sinirli bir ses kafamın içine sızarken keskin tırnaklarım derime batıyor.

"O kocakarının benden nefret etmeni sağladığını da söyleme sakın," diyor Walter. "Neden bu kadar yüksek sesle konuşuyorsun?"

"Ben bir şey demedim," diyor derinden gelen bir ses ve ben hızla gözlerimi açıp az önceki iri yarı adamı görüyorum.

Yatak odamda, bana bakıyor.

Yumuşak mor yorganı çeneme kadar çekiyorum ve bir süre adama bakıyorum. Kocaman, fena görünmüyor... tamam, yakışıklı ama kesinlikle bir kurt. Bir kurdun şu anda yatak odamda ne işi olabilir ki?

Asamı arıyorum. Hiçbir şey yok.

Asam için hızlıca sözsüz bir büyü yaptım. Hala bir şey yok.

"Annen şimdilik asanı aldı," diyor adam ve ben ona hafifçe dudak bükmekten kendimi alamıyorum. Ondan neden nefret ettiğimden emin değilim ama bunun konuyla bir ilgisi yok.

"Annemle hiç tanışmadım. Neden benim evimdesin?" Ona sordum.

Küt tırnakları sakalına sürtünüyor. Ses rahatlatıcı. Hayır, sinir bozucu.

"Sana kocan olduğumu ve büyükannenin beni hafızandan sildiğini söylesem bana inanır mıydın?" diye soruyor, parlayan kehribar gözleri bana hüznü ve umutla bakıyor.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ben asla bir kurtla evlenmem," diyorum.

Adam bunu komik bulmadığı belli olmasına rağmen güler.

Walter bana, *"Ne yazık ki kötü kokabilir ama yalan söylemez,"* diyor ve ben onun sarı gözlerine bakarken kaşlarımı çatıyorum.

Walter huysuz ve sinirli biri ama yalancı değil. Aksine, kendini sadece bana adamıştır. Neden yalan söylesin ki?

"Peki büyükannem hakkında ne dedi?" Walter'a soruyorum, adam kedime yüksek sesle konuşmamı hayranlıkla izliyor.

"Ne yazık ki doğru. Baş Rahibe zihnine sandığımızdan daha fazlasını yapmış olabilir," diyor Walter ve ben bir an düşünmeye başlıyorum.

Hangi anıları hatırlıyorum? Büyük annemin her zaman yanımda olduğunu ve beni kızı olarak yetiştirdiğini hatırlıyorum. Iris, Ember ve meclisle birlikte büyüdüğümü hatırlıyorum. Celestial Coven benim her şeyim. Hiç ilişkim olmadı, hatta hiç kimseye romantik bir ilgi duymadım.

Ben evli değilim. Büyükannem bana böyle bir şey yapmaz. Beni herkesten çok seviyor. Ben cadılar meclisinin geleceğiyim. Yapmaz.

Önümdeki adama "Çık dışarı," dedim.

"Silas," diyor. "Benim adım Silas. On altı yıl boyunca en iyi arkadaşlık, bir yetimhanede birlikte büyüdük. Birkaç hafta önce kasabaya taşındım ve on altıncı doğum gününde yaptığın bir büyü bizi evlenmeye zorladı. Başta hoşumuza gitmedi ama kabul edince büyü kalktı. Biz karı kocadan çok daha fazlasıyız Violet. Hatırlaman ne kadar zaman alır umurumda değil ama hiçbir yere gitmiyorum." Ayağa kalktı ve bana baktı. "Şimdi seni yalnız bırakacağım ama sonra döneceğim," diye söz veriyor.

Gidişini izledim ve sonra yatağıma geri döndüm. Bu berbat alternatif gerçeklikten uyanmak istiyorum. Ayrıca lanet asamı da istiyorum.

Saatlerdir evimin etrafında volta atıyor, tanıdık birinin gelip bana neler olduğunu anlatmasını bekliyorum. Onun yerine, arka bahçemde dolaşan kocaman kahverengi bir kurt vardı, bahçemde yürürken pençelerinin toprağı kazma şekliyle neredeyse bir iz bırakıyordu.

"Tüm bunlar çok tuhaf," diyorum yüksek sesle.

"İnan bana, ben de gerçek olmamasını isterdim," diye iç geçiren Walter, güneş ışığının parladığı arka cama yaslanıyor.

"Herkes nerede?"

"Adalet dağıtmak sanırım," diyor Walter. "Bu ne anlama geliyor?" Ben soruyorum.

Walter sadece iç geçiriyor, patisini yalıyor ve bana cevap vermiyor. Tipik bir durum.

Kurt volta atmayı bırakmıyor, huzursuz ve neredeyse kederli görünüyor? Hayır, kesinlikle değil. O bir canavar, başka bir şey değil.

Kapım çalınıyor ve gerçek cevapları olan biri olduğunu umarak rahat bir nefes alıyorum.

Daha önce gördüğüm, parlak sarı saçlarıyla tıpkı bana benzeyen kadın ve en yakın iki arkadaşım onun yanında, yaşlı kadına yakın yürüyen patiska bir kedi ile birlikte. Bana yaklaşmaktan neredeyse korkuyor gibiler.

"Violet," diyor Iris.

Gözlerimi ona
dikiyorum. "Asam
nerede?"

"Buldum. Oturup olanlar hakkında konuşabilir miyiz? Anılarını geri verebilir miyiz?" diyor benimle akraba olabileceğini az çok tahmin ettiğim kadın.

"Kim bu güzel kedi?" Walter bacaklarımın arasından geçerek konuşuyor ve ben onu duymazdan geliyorum.

"Baş Rahibe nerede?" Ben soruyorum.

Ember yüzünü buruşturuyor ve bileğimi tutuyor, ben de hemen çekiyorum. Güzel yüz hatlarında incinmiş bir ifade var ama elini bırakırken hiçbir şey söylemiyor.

"Ona ne yaptın?" Suçlayıcı bir tonda söylüyorum. "Violet, sana birkaç şey göstermeme izin verir misin?" Iris diyor ki.

Telefonunu çıkarıp kamera makarasını açıyor ve bana fotoğraflarımızı gösteriyor. Saçlarım iki tonda, yüzümde parlak bir gülümseme. Parlak sarı saçlarımın tellerini parmaklarımın arasına alıyorum.

"Boyadım mı?" Ben sordum.

Iris hafif bir gülümsemeyle, "Hayır, hangi büyüü denersek deneyelim asla yapamazsın," diyor. "Sana geçen haftaki anılarımdan bazılarını gösterebilir miyim?" diye yalvarıyor.

Iris'e bakıyorum ve anılarımı araştırıyorum. Aklımın bir köşesinde ona tamamen güvenemeyeceğimi söyleyen bir şey var. Ama bu mantıklı değil mi?

Nasıl hem en iyi arkadaşım hem de güvenemediğim biri olabilir? Kaybedecek bir şeyim yokmuş gibi hissederek başımla onaylıyorum.

Gülümsüyor, parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve alnımızı birbirine bastırıyor.

Anılar zihnimde uçuşuyor. Bana koruma sağlarken böyle durmamız ve Silas'ın bana anlattığı her şeyi ona anlattığımda gizlilik yemini ettirmem. New Orleans'a gidip annemin anılarını geri kazanmasını sağladığım, masada ne olduğumu herkese itiraf ettiğim bir görüntü var. O anı uçup giderken nefesim kesiliyor. Son anı ise büyükannemin onlara artık çok geç olduğunu, benim artık mükemmel olduğumu söylemesi.

Ona bakarken gözlerimi kocaman açarak geri çekiliyorum. Anıların gerçek olduğunu söyleyebilirim ama onları ben hissetmiyorum. Bunların hiçbirini hatırlamıyorum. Annem olan kadına bakıyorum, o da bana gözyaşlarıyla dolu bir gülümseme veriyor.

"Anılarını geri getirmemize izin verecek misin?" diyor.

Tekrar Iris'e bakıyorum. "Bu büyük bir numara değil mi?" Ona soruyorum, o da başını sallıyor.

"Bir deneyelim, sana asanı geri vereceğim," dedi kadın - annem - diyor.

Eğer zaten motive olmamış olsaydım, üç cadı etrafımı sarmış bir şekilde yere oturduğumda bu kesinlikle beni uçurumun kenarına iterdi. Onlar ilahi söylerken birkaç derin nefes alıyorum ve bana söylediklerine inanmaya çalışıyorum.

Iris'in hafızasındaki aynı kelimeleri tekrar tekrar söylüyorlar ama ben farklı hissetmiyorum.

Aniden, bir anı dolduruyor. kadar hızlı geçiyor ki neredeyse kaçırıyorum.

"En iyi koca ben olurdum, bunu sen de biliyorsun. Tüm zamanımızı birlikte geçirmek isteyen çiftlerden biri olurduk. Bana karşı koyamazdın. Dürüst olmak gerekirse, düşündükçe bu anlaşma daha da saçma geliyor, çünkü sanırım o zamandan çok önce seni benimle evlenmeye ikna edeceğim, Violet."

Ses, yatak odamdaki adamınki kadar derin değil, ama yine de o olduğunu söyleyebilirim. Nerede olduğumuzu hayal etmek zor ama sesini gün gibi net duyabiliyorum. Hatırladığım anda, ilahilerin durduğunu ve üç endişeli yüzün bana baktığını fark ediyorum.

"Anılarında yarattığı hasar tahmin ettiğimden çok daha büyük. Sanırım cadılar meclisinin tamamına ihtiyacımız olacak," diyor annem ve ben açıkça ağlayan Ember' bakıyorum.

"Ah, Ember," diyor Iris ve Ember başını sallıyor, vahşi çilek sarısı saçları yüzünün etrafına düşüyor.

"O kadar mutluydu ki. Bunu aldığına inanamıyorum." "Öyle miydin?" Ben soruyorum.

Ember yere oturuyor, yanaklarını avuçlarken çıplak dizleri tahtaya çarpıyor.

"Öyleydin. O seni gerçekten mutlu ediyor, Violet. Meclisle ve diğer doğaüstü varlıklarla aranı düzeltmek için elinden gelen her şeyi yapıyordun. Sen bizim en iyi dostumuzsun. Seni seviyorum. Sadece tekrar kendin olmanı istiyorum," diyor.

Suçluluk duygusu beni tüketirken kollarımı ona sarmaktan kendimi alamıyorum. Ember'a değer veriyorum; bunun doğru olduğunu biliyorum. Ama onunla aynı şekilde hissetmiyorum ve bunun yanlış olduğunu biliyorum.

Yalan söylemiyorlar. Bende bir sorun var.

"Meclis ne zaman toplanabilir?" Duygularımı bastırarak soruyorum. Aklımdan geçen bu çelişkili duyguları bilmelerine gerek yok. Tüm meclisin gücüne sahip olduğumuzda, bunların hepsi uzak bir anı olacak... değil mi?

"Dolunay," dedi annem. "Alabileceğimiz her türlü yardıma ihtiyacımız olacak."

İki kedinin birbirini süzdüğü yere bakarken onaylayarak iç geçiriyorum. "Bu benim tanıdığım Marie. Bu saatten sonra beni bulabileceğini sanmıyordum," diyor annem sevgiyle ve ben hiçbir şey hissetmeden kediye .

"Çok güzel," diyor Walter, başını yabancı kediye yaslayarak, ama sanırım şu anda her şey biraz yabancı. "Onu tutabilir miyiz?" diye neredeyse yalvarıyor huysuz tanıdığım.

Çok renkli kedi onun yüzüne vuruyor ve Walter görünüyor. Annem gülüyor ve ben kendimi tamamen yersiz hissederek orada öylece duruyorum.

"Sanırım aşık oldum," diyor Walter, diğer kedi başını çevirip onu görmezden gelerek oturuyor.

Günler geçiyor ve ben hala etrafımdaki herkese karşı kayıtsız hissediyorum. Derinlerde bir yerde bu insanlara karşı bir şeyler hissettiğimi biliyorum ama içimde bir yanlışlık var.

Pencereden dışarı bakıyorum.

Silas geri döndü. Sanırım neredeyse hiç gitmiyor. Ya arka bahçemde Hekate bilir ne inşa etmek için odun kesiyor ya da kurt formunda etrafta volta atıyor. Varlığı hiç bitmiyor ve başımın üzerinde bir giyotin gibi hissediyorum.

Onu arada bir eve bakarken yakalıyorum, sanki uyanacakmışım ve her şey normale dönecekmiş gibi mor canavara bakıyor.

Baltayı her yeni odun parçasına salladığında üzgün ve sinirli görünüyor.

Ona gereksiz yere bakmamalıydım ama az önce ateşlendi ve tişörtünü . Ne de olsa o benim kocam. En azından oraya buraya üstünkörü bir bakış atabilmeliyim.

Baltayı her indirdiğinde büyük kasları esniyor. Onları gölün yanına taşıırken alnını bir bezle siliyor. Eskiden orada olan bir şeyin küçük bir tabanı var. Üzerine bir şeyler ekliyor gibi görünüyor.

Neden? Hiçbir yok. Tek bildiğim her gün buraya geliyor, projesi üzerinde çalışıyor ve somurtuyor. Sonra geceleri kurdu devreye giriyor.

Yüzüne baktıkça yorgun olduğunu daha iyi anlıyorum. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve sakalı dağınık.

Sözde bu bağı neden hissedemiyorum? Neden hiçbir şey hissedemiyorum?

Annem akşam yemeğine geliyor. Bunu her akşam yapıyor, sanki midem aracılığıyla sevgimi kazanmaya çalışıyor. Marie'yi de getiriyor, bu da Walter'ı mutlu ediyor. En azından bu evde birileri eğleniyor. Dişi kedi ilgisizliğini belli etse bile.

Bugün Lavender kırmızı fasulye ve pilav getirmiş, bu da işleri onun lehine çevirmeye yardımcı oluyor. Silas'a bir tabak götürür ve birkaç dakika konuşurlar ve eve geri dönmeden önce kolunu okşar.

O konuşurken ağzıma doğru bir çatal dolusu yemek geliyor. "Aster yaşlanan insanlar için bir tesiste ve orada kalacak.

Hayatının geri kalanını, her zaman nefret ettiği şeylerden biri olan insan olduğuna inanarak yaşayacak. Ziyaretçileri olmayacak, cehennemin kendi versiyonunda yok olup gidecek" diyor, ses tonunda zerre kadar üzüntü yok.

"O senin annen," diye azarlıyorum, dik oturarak.

Iris'in anılarına göz atabiliyorum ama onun anılarına kendiminkilerden daha fazla inanamıyorum. Büyük annemin nasıl bu kadar kötü niyetli bir şey yapabildiğini anlamakta hâlâ zorlanıyorum.

"Beni o büyüttü. Sen yanımda değilken o . Terk eden sendin. Tek yaptığı cadılar meclisini kollamaktı," dediğimde annem bana hüzünlü bir gülümsemeyle bakıyor.

"İki gün sonra dolunay var. Her şey yoluna girecek," diyor ama kaşlarında hâlâ bir çatıklık var.

"Hangi destekli yaşam tesisi?" Ben soruyorum.

"Ohio'da," diyor annem sırtarak.

Grand-mere Mason Dixon Hattı'nın üzerindeki her yerden nefret ederdi, özellikle de Ohio gibi bir yerden. Nefret edeceği her şey oradaydı.

"Sanırım iştahım kaçtı," diyorum ve izin isteyerek odama gidip pencereden dışarı bakıyorum.

Walter bana katılıyor ve ben tüylerini okşarken iç çekiyor. Marie onun yanına kıvrılıyor ve yemin ederim benim huysuz yaşlı kedim ona biraz şefkat gösterirken gülümsüyor. Ama bu beni gülümsetmiyor, hiçbir şey hissettirmiyor. Tamamen kırılmış hissediyorum.

"*Seni özledim Violet,*" diyor ve yeni kedicik sevgilisiyle dinlenmeden önce başının üst kısmını çeneme sürtüyor.

Kendimden ne kadarını kaybettim ve onu geri alabilecek miyim?

BÖLÜM 44

S Oberyn bana yaklaşırken sırtımdan aşağı ter damlıyor; onu hâlâ tam olarak anlayabilmiş değilim, çok konuşan biri değil.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diyor.

Çardağa bir direk daha koymama yardım ederken, "Elbette," diye cevap veriyorum.

Bu lanet şeyi neden inşa ettiğimi bilmiyorum ama verandasında oturup zavallı bir bekçi köpeği gibi davranmaktan daha iyi. Kendimi meşgul etmek için, bana daha fazla acı çektiren bu lanet olası çardağı yeniden inşa ediyorum.

"Lav ve ben bu şeyin içinde evlendik. Aster'in onu yok ettiğini ya da resmi olarak evlendiğimizi bildiğini bile bilmiyordum" diyor.

"Aster'in geri gelmeyeceğinden emin miyiz?" Ben soruyorum.

Adam puflayarak direğin düz durduğundan emin olmama yardım ediyor.

"Lavender yükselmeyeceğinden emin. Biliyor musun, bir parçam hep Aster'in bizim birlikte olmamızdan çok Lavender'ın çok erken yükselmesinden korktuğunu düşünmüştür."

Kaşlarım çatıldı ve şaşkınlık işledi.

"Siktir, sana söylemedi mi?" diyor Oberyn. Eklemleri yerine yerleştirmeden önce ayağıyla direği kaydırıyor. "Aster'in büyüü ondan kaldırıldığı anda Lavender Baş Rahibeliğe yükseldi. Bu tamamlanmış bir anlaşma. Aster bir şekilde büyüünü geri alsa bile Lav'la ya da meclisle boy ölçüşemez."

Eve bakıyorum, Violet'in penceresine göz atıyorum, perde hafifçe sallanıyor ve bizi burada izlediğini bilerek sırtıyorum.

"Sanırım Violet bir sonraki Baş Rahibe olacağı izlenimine kapılmıştı."
Babası endişeli görünüyor, eve bir göz atıyor ve sonra bana dönüyor.

"Sence üzülür mü?"

"Kendine geldiğinde mi?" Eski haline dönmesini umarak söylüyorum. Her gün buraya gelip onu yıpratmaya çalışmak umurumda değil. Ama onu her gördüğümde ve tanınmamasının acısını çektiğimde, bir parçam ölmek istiyor. "Hayır, bence rahatlayacak. Her şeyden önce meclis için en iyisini istiyordu, bu rolü üstlenmeye hazırdı ama bunu gerçekten istediğini sanmıyorum."

"Güzel," diyor Oberyn. Yutkunur ve iç çeker. "Dinle, bu konuda hiç iyi değilim. Lavender o anlamda benim eşim değil çünkü o bir kurt değil. Ama annemle babam eşti. Senin kurdun iyi mi?"

"Hayır," diye neredeyse inliyor Thorin kafamın içinde. "Hiç de bile," diyorum ona dürüstçe.

"Dolunaya iki gün kaldı, kendine gelecek," diyor ama en az benim kadar kendini de ikna etmeye çalıştığını anlayabiliyorum.

Öğleden sonrayı çardak inşa ederek ve sürü hakkında konuşarak geçirdik.

Direklerin hepsi yerine yerleştirildikten sonra, çatının tam bir orospu çocuğu olacağını bilerek iç çekiyoruz.

"Sürü için doğru Alfa sensin," diyerek beni şaşırttı. "Ne?"

"Şu anda benim yerim Lav'ı desteklemek, Violet'ı tanımak ve sadece var olmak. Gençsin, kendinden eminsin. Ve eğer senin kurduna meydan okusaydım kışıma tekme basardın gibi hissediyorum."

"Yapardım," diyor Thorin ciddiyetle.

Sırıttıyorum ve çekici aletlerimin arasına atıyorum. "Bir konsey kurmaya çalışıyorum. Sanırım senin de bunun bir parçası olmanı istiyorum," diyorum ve o da gülümsüyor.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez Violet ile aralarındaki benzerlikleri görüyorum ve bu kalbimi da acıtıyor. Tekrar penceresine bakıyorum ama orada kimse yok. Kendimi boşlukta hissediyorum ve tek hissetmek istediğim biraz umut.

"Sence kaç üye eşini geri alman için sana yardım etmek ister?" diye soruyor.

Ona şaşkın şaşkın bakıyorum ve o da omuz silkiyor.

"Lavender, ayin sırasında Violet'in her iki tarafına da sahip olmanın anılarını ve kurdunu geri getirmeye yardımcı olacağını düşünüyor. Aster kolyeyi yok etti ama birinin özünü yok edemezsiniz," diyor.

"Bulabildiğim kadarını ," diyorum ona dürüstçe.

Bu sürüye finansal özgürlük verdim, onları cadıların baskısından kurtardım. Karşılığında tek istediğim bu. Sürüm için hayatımı ortaya koyarım ama Violet olmadan yaşamaya değer bir hayat yok.

Gece havası, kötü bir alamet gibi hissettiren bir acılıkla neredeyse mevsimsizdir. Cadılar ve şekil değiştirenler gelmeye başladığında, soğuk gece havasında parlayan bir mum çemberi var.

Violet ile evli olmamı hoş karşılamayanlar da dahil olmak üzere, topluluğumun bu akşam buraya gelen çok sayıda üyesiyle kalbim kabardı. Jonas, Paige, Maddox, Bruce, Kit ve diğer pek çok kişi tansiyon hala nispeten yüksekken bile buraya geldiler.

Lavender ve Göksel Meclis'in verdiği sözler güvensizliğin bir kısmını ortadan kaldırdı ama eski alışkanlıklar kolay kolay bırakılmıyor. Yine de hepsi, varlıklarının kızımı geri getirmeye yardımcı olabileceği umuduyla buradalar. Thorin'in eşini geri getirmek.

Violet ortada oturmuş, kollarını titreyerek kendine sarmışken cadıların hepsi her şeyi ayarlamakla meşgul. Flanel ceketimi çıkarıp yanına gidiyorum ve omuzlarına yerleştiriyorum.

"Teşekkürler," diye fısıldıyor.

Korkmuş, içine kapanık ve kendinde değil gibi görünüyor.

Hayatımın bazı anlarının acı verici olduğunu düşünürdüm, ama sevdiğim kadının elimden kayıp gitmesini izlemek bu acıya tuz biber ekti.

"Gergin misin?" diye sordum. Onunla yaptığım en küçük konuşmalar bile rahatsız ediciydi.

Ama ceketimin yakasını okşayıp kokumu hafifçe içine çektiğinde, uzun zamandır ilk kez umutlandığımı hissettim.

"Ya anılarımı geri getiremezlerse. Ya artık bir kurt değilsem?" diye soruyor, kalçalarımın üzerine çöktüğümde duygusuz yüzü ürkütücü.

"O zaman baştan başlamamız gerekecek."

Başını sallar ve herkes ayine hazırlanmakla meşgulken etrafına bakınır.

"Ya bir daha hiç hissedemezsem?" diye soruyor, bu kez korku neredeyse içinden taşıyor.

"Buradaki herkes seni önemsiyor; bunun son çare olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. Hepimiz senin güvende ve mutlu olmanı istiyoruz" dedim.

"Benimle mutlu muydun?" diye soruyor, ceketimi vücuduna sıkıca sararak.

Ona gülümsüyorum. "Hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

Yere bakıyor, çizmesi toprağa sürtünüyor.

"Umarım seni hatırlarım," diyor ve alternatifini düşünmek istemediğim için kalın bir şekilde yutkunuyorum.

"Ben de, küçük cadı."

Ben Lavender'a doğru yürürken o da evcil hayvan adını duyunca boğazını temizliyor. Herkese patronluk taslıyor, belli ki bunun işe yaraması için endişeleniyor.

"Kurtların ne yapmasını istiyorsun?" Ben soruyorum.

Bana küçük bir gülümseme veriyor. "Bence bu formda kalman senin için en iyisi ama Obery'n ve ben sürünün yer değiştirmesi halinde büyüünün daha güçlü olabileceği konusunda hemfikiriz. Salvador Meclisi'nin üyeleri de geliyor. Annemin neden olduğu zarar giderilene kadar, Violet bir zamanlar olduğu gibi canlı bir cadı olana kadar durmayacağım," diyor.

Violet'e dönüp bakıyorum, o da çok , çok küçük ve kaybolmuş görünüyor. "Ben gidip sürüyle konuşacağım."

Baş Rahibe başını sallıyor ve ben sürüye doğru yürürken bir el benimkini kavlıyor. Bilezik ve bilekliklerle kaplı bir el. Daha konuşmadan onu tanıdım. Delphine, Iris'in büyükannesi.

"Bir kelime kurt," diyor ve ben de ona dönüyorum.

Elleri tahta bastonunun üzerinde kenetlenmiş, belli bir yere bakmıyor.

"Bu gece ne olursa olsun, ritüel tamamlanana kadar çemberi ihlal etmemeniz çok önemli."

Başımı ona doğru eğiyorum ve o da iç çekiyor.

"Eğer çemberin dışında kalacağına dair bana söz veremezsen, seni zapt edebilirim," diyor, kötü bir tonda değil, son derece ciddi.

"Neden çemberi kırmak isteyeyim ki?" diye sordum.

"Violet'in zihni ve bedeni acı verici bir dönüşümden geçmek üzere. Eşiniz olarak onu korumanızı anlıyorum.

Eşsiz. Ne kadar çılgılık atarsa atsın ya da vücudu titrerse titresin, çemberi kıramazsınız. Cadıların bağlantısını koparmak her şeyi mahvedebilir."

"Çemberi bozmayacağım."

"O iyi olacak, bunu gördüm," diyor dönüp cadılara katılmadan önce.

Lavanta'nın bana söylediklerini tekrarlıyorum ve topluluğumun soyunmasını, kıyafetlerini güvenli bir alana yığmasını ve hepsinin yer değiştirmesini izliyorum. Korku ve umutsuzluğun içimi doldurmasına izin vermemek için bir an duruyorum, çünkü şu anda gördüğüm şey büyü.

Yüzyıllardır birbirlerinden nefret eden iki grup bugün burada, bu ateşkesi güçlendirmek için birlikte çalışıyor. Hayır, bu bir ateşkesten çok daha fazlası. Bu, sırlarımızı ve değer verdiğimiz aileleri korumak için birlikte çalıştığımız yeni bir dönemin şafağıdır.

Bugün buradaki insanlarda açıkça görülüyor. Her fırsatta cadıları kızdırmaktan çekinmeyen Kit. Maddox, barışın bir ihtimal bile olmadığı konusunda ısrarcıydı. Bruce gibi en kötünün en kötüsü için burada olan bazı eski zamanlayıcılar bile bu gece burada.

Cadılar tarafında bile kurtların etrafında olmaktan biraz tedirginlik hissedebiliyorum. Ember'ın büyükannesi hâlâ biraz dengesiz görünüyor ama yine de burada. Diğer cadılar da burada bulunmaktan rahatsız ama ne olursa olsun Violet'e, cadılar meclisine ve iki grup arasındaki ilişkilere yardım etmek için buradalar.

Mümkün olabileceğini hiç hayal etmediğim bir şey ama hepimiz buradayız. Ortak bir amaç için bir araya geldik, güzel karım ve eşim.

Temiz havayı içime çekerken ve etrafımda yankılanan ulumaları göğsümde umut çiçekleri açıyor. Dolunaya verdiği nimetler için teşekkür ediyorlar ve bu jest neredeyse gözlerimi yaşartacak.

Birlikte. Bir madalyonun nefretten nasibini almış iki yüzü bir araya geldi ve bu ritüel Violet'e ne olursa bizi birbirimize bağlayacak. Yine de varlığımın her bir zerresi bunun yeterli olmasını umuyor.

Kurtlar cadıların etrafında daha geniş aralıklı bir çember oluşturuyor. Kendimi arada buluyorum, orada durmuş, Violet kendini yere bırakırken bakıyorum, ceketim hala ona sarılı.

Cadılar ellerini birleştirir birleştirmez havada bir esinti kopar. Onlar ilahi söylemeye başlamadan önce sessizlik kulakları sağır eder.

Kurtların hepsi hayranlıkla bakıyor, çoğu bu büyüklükte bir sihri ilk kez görüyor. Benim için bile, Violet'in verandasındaki balkabaklarını yaktığı zamanki kadar etkileyici.

Parlak mum alevleri yükseldikçe sesleri de yükseliyor ve gözlerim Violet'ten ayrılmıyor. Gözleri acıyla kısılıyor ve buradan bile vücudunun titrediğini görebiliyorum. Ona doğru koşup iyi olduğundan emin olmamak için her şeyimi vermem gerekiyor. Ama direniyorum. Yerimde durup umut dolu gözlerle onu izlemeye devam ediyorum.

Violet acı içinde inlemeye başladığında cadılar birleşik ellerini kaldırıyor, neredeyse ilahilerini haykırıyorlar, acı dolu bir çığlık boğazından çıkarken vücudu titriyor. Kontrolümü kaybetmemek, yer değiştirmemek ve ritüeli mahvetmemek için yumruklarımı sıkıyorum.

Bunu fark ettiğimde Violet inliyor, gözyaşları yüzünün kenarlarından aşağı akıyor. Değişim kademeli, önce birkaç tel, sonra daha da fazlası siyaha dönmeye başlıyor ve her zaman sahip olduğu dikkat çekici saç stilini geri getiriyor. Onu bir bütün yapan iki yarısını simgeleyen.

Değişime rağmen, cadılar durmaz. Büyüyü tekrarlamaya devam ediyorlar. Bazı kurtlar uluyor. Kendi istekleriyle mi yoksa havada onlara Violet'in bu sürünün bir parçası olduğunu, bize ihtiyacı olduğunu söyleyen bir şey mi var emin değilim.

Gökyüzünde parlayan dolunay, Violet'in terle kaplı teninden yansıyor. Vücudu hâlâ titriyor ama artık sesli olarak acı çekmiyor. Rüzgâr azalırken elleri pazen ceketime tutunuyor, krem rengi kalın mumlar standart alevlerine geri dönüyor.

Cadıların her biri yavaşça başlarını eğiyor, ellerini bırakmadan önce duyamadığım bir büyü fısıldıyorlar.

Çember kırılır kırılmaz adımlarım hızlanıyor.

Ona yaklaşıp lekeli yanaklarını sildiğimde Violet uyuyor gibi görünüyor. Yüzü soğuk, ama bunu hissediyorum.

"Dostum," diye mırıldanıyor Thorin aklımın bir köşesinde.

Gülümsüyorum, saçlarını yüzünden itiyorum. Hâlâ anılarının geri gelip gelmediğini bilmiyorum ama ritüelin onu Azure'a geri bağladığı açık. Ben nefesimi tutmuş beklerken kurdu artık bir kolyeye hapsolmuş değil.

Biz onun uyanmasını beklerken ailesi ve cadılar meclisi de yakınımızda duruyor. Gözlerinin nihayet açılmasını beklerken zaman sonsuzmuş gibi geliyor.

Ya hatırlamazsa?

" zaman seni tekrar sevmesini sağlamak için kişiliğin üzerinde çalışman gerekecek," diyor Thorin ve kendime rağmen gülümsüyorum.

Parlak mavi gözlerini açıp bana bakarken yumuşak bir gülümseme veriyor. "Selam kurt adam," diyor.

Ona bakıyorum, bunun hatırladığı anlamına mı geldiğinden yoksa benimle mı geçtiğinden emin değilim.

"Violet?"

"Tam adını söyleme. Vi, eş, dost, bebek ya da küçük cadı olarak kalsın lütfen," diyor, bu sefer bana sırtarak.

Olmam gerekenden daha sert davranıp onu göğsüme çekiyorum. Ben onu sıkıca tutarken kolları beni sarıyor.

Kendimi yeniden bütün hissediyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM 45

T Akşamın geri kalanı, her şey bana geri döndüğünde ve bu son birkaç gün boyunca kendim olmadığımı hissettiğimde bunaltıcı geçiyor. Bunun benim hatam olmadığını biliyorum, ama yine de nasıl hissettiğim konusunda büyük bir suçluluk duyuyorum. herkese davrandım.

Ember ve Iris ile konuşuyorum, ikisine de sıkıca sarılıyorum ve ne kadar soğuk olduğum için bolca özür diliyorum.

"Hey, kes şunu. Kendinde değildin. Seni suçlamıyoruz, sadece döndüğün için çok mutluyuz," diyor Ember beni sıkıca sararak.

"Ciddiyim Vi. Yanlış bir şey yapmadın. Nasıl dayanıyorsun?" Iris soruyor.

Duygularımı araştırıyorum ve hepsi o kadar karmaşık ki nereden başlayacağımı bilemiyorum. Büyükanmemle ilgili çelişkili düşünceler olmamalı ama yine de göğsümde bir sızı var. Beni incitmiş olsa da, her şey yalan olsa da. Sevdığınız ve güvendiğiniz birinin sizi bu kadar derinden incitebilmesi acı bir gerçek.

Bulunduğu yeri hak ediyor. Cezası çok hafif bile olabilir. Bana sihirle ilgili her şeyi öğreten, bana sevgi gösteren ve meclisimi kurmamı sağlayan kadınla beni yetimhanede bırakan, kızını sihirsiz bırakan ve sadece cadıları önemseyen kadını bir araya getirmek çok zor.

Iris kolumu ovuyor. "Hey, şu anda bunu konuşmak zorunda değiliz."

"Teşekkürler." Etrafıma bakıyorum ve kurtlar dolunay koşusuna çıkmaya hazırlanırken yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor.

Cadılar ve kurtlar beni geri getirmek, ailemi ve eşimi bana geri vermek için bir araya geldiler.

"Oh, beni unut gitsin, ha?" Azure aklımın bir köşesinde küstahça konuşuyor ve ben daha da geniş gülümsüyorum.

Etrafıma bakıyorum ve yüksek sesle söylemek yerine ona ne söylemek istediğimi düşünüyorum. "Seni asla unutamadım. Seni özledim."

"Olması gerektiği gibi. Bırak bir kız özgürce , olur mu?"

Anneme yaklaşıırken ona "Bana bir dakika ver" diyorum. Gergin ve sinirli görünüyor. Konuşmuyorum, onun yerine ağlamamaya çalışarak kollarımı ona doluyorum. Ama o beni tuttukça ve ben onunla ve babamla kaçırdığım onca zamanı hatırladıkça, suçluluk duygumun bir kısmı kayboluyor. Büyükanнемin sevgisi koşullara bağlıydı ama etrafımdaki insanlar beni her halükarda seveceklerdi. Ritüelden önce olduğum o kırık kabuklu kadın ve gerçek ben.

Annem saçlarımı okşuyor ve yüzümün yan tarafını öpüyor.

"Çok üzgünüm Violet," diyor.

"Bu senin hatan değil."

"Keşke yıllar önce önemli olduğunda seni koruyabilseydim."

Geri çekiliyorum ve benimkileri yansıtan parlak mavi gözlere bakıyorum. "Elinden gelen her şeyi yaptın. Beni şimdi geri getirdin, önemli olduğunda oradaydın."

Annem omzumun üzerinden bakarak gülümsüyor.

"Yarın brunch yapalım. Ama sen ," diyor. Kaşlarımı çatıyorum. "Devam et ve ne?"

Yüzümü okşadı. "Git sürünle birlikte ol. Babanın yeniden kurtlarla birlikte koşturmacaya hazır olduğunu biliyorum. Onu serbest bırak," diyor.

Kabullenilmenin sıcak hissi içimi dolduruyor. Mümkün olduğundan emin olmadığım bir şey. Meclisin etrafına bakıyorum ve hepsi başlarıyla beni onaylıyor. Ne olduğumu öğrendiklerinde beni sevmeyeceklerinden ya da kabul etmeyeceklerinden çok korkuyordum. Ama hepsi burada, sadece gerçek bir ailenin yapabileceği şekilde beni destekliyorlar.

"Teşekkür ederim," diyorum ve ben etrafta Silas'ı ararken yanağımı son bir kez öpüyor.

Çok uzun sürmedi. Bu gece buraya gelen herkese teşekkür edip selam verebilmem için bana biraz yer verdi ama bakışlarını yüzümün bir tarafında hissedebiliyorum. Ağaçların olduğu yere doğru yürüyorum.

Kurtlar yakınlarda, babam da dahil sanırım.

Ben yaklaşırken Silas yaslandığı ağaçtan doğruldu. Bana karşı temkinli davranıyor ve ben de onu suçlamıyorum. Onun gözünden kaışımı izlemenin ya da ayin sırasındaki geçişin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum.

"Yorgun musun, eve gitmek ister misin?" diye sorar.

Sırıtiyorum, flanel ceketini fırlatıyorum, gömleğimi etek ucundan tutup yere atıyorum. Bana kocaman gözlerle bakıyor.

"Peki, sürü olarak ilk koşumuza birlikte mi çıkacağız?" Ben soruyorum.

Azure neredeyse kafamın içinde hoplayıp zıplıyor, dışarı çıkmaya, eşini görmeye hazır.

Silas'ın yüzünü kaplayan gülümseme yıkıcı ve gömleğini yumruklayıp onu kendime yaklaştırıyorum.

"Ne diyorsun, sevgili kocacığım?" diye sordum.

Beni öperken ve bir ağacın arkasına götürürken sırtışı hâlâ çılgınca yerinde duruyor. Soyunmama yardım ederken ve kendisi de aynısını yaparken, sanırım alçakgönüllülük hala arkadaşlar arasında tutulan bir şey. Karşımdaki çıplak adamı takdir ederken gecenin serin havası tenimi gıdıklıyor.

Önümde bir adım atıyor ve iki eliyle yüzümü kavrayıp sanki onun dünyasıymışım gibi bana bakıyor. Hayatımın aşkını kaybedebilirdim. Bana onu unutturdu. Alnımdan öpüp beni kendine yakın tuttuğunda suçluluk duygum biraz daha siliniyor.

"Benimle kal, tamam mı?" diyor.

Azure'un gözlerini devirdiğini hissedebiliyorum. *"Evet, sadece eşimden uzaklaşacağım. Aptal,"* diyor Azure.

Gülümsüyorum ve Silas'ın göğsünün ortasını öpüyorum. Sonra boynunu görüyorum, başparmağım benimkiyle aynı olan yara izi boyunca sürükleniyor ve dudaklarım şokla aralanıyor.

"Artık iftleşmiyor muyuz?"

Silas sadece gülümsüyor. "Görünüşe göre evren yeterince nadir olduğumuzu düşünmemiş. Görünüşe göre seni tekrar işaretleme zevkine sahibim."

"ok düzgün biri. vermeliyim," diyor Azure.

"Azure huzursuzlanmaya başladı," diyorum ona.

"Thorin beni tanıdığın andan beri bana bağırıp duruyor," diyor. "Onlara istediklerini vermek miyiz?"

"Bence bunu hak ediyorlar," diyorum Silas geri çekilirken, büyük güzel kurdu onun yerini alıyor.

Bana doğru birkaç adım atıyor, ben kürkünü okşarken o da köprücük kemiğime sokuluyor. "Ben de seni özledim Thorin, kızını görmeye hazır mısın?"

Ben ilk kez kendi isteğimle yer değiştirirken o bir ses çıkarıyor ve geri çekiliyor. Acı eskisi kadar sert değil ve Azure, Thorin'le yeniden bir araya gelirken benim arka planda kalmama izin veriyor.

Birbirlerini sadece üçüncü kez gördüklerinde her ikisinin de başı diğerine sokuluyor. Thorin kendisinden çok daha iri olmasına rağmen ona karşı çok narin.

Thorin'in derin ve talepkâr sesini ilk kez o zaman duyuyorum.

"Dostum, seni ne kadar özlemişim," diyor ilgiden memnun olan Azure'a.

Sürünün geri kalanıyla buluştuğumuzda birbirlerinin bacaklarında havlayarak oynuyorlar. Görebildiklerim sınırlı ama koyu kahverengi gözlü iri siyah kurdun babam olduğunu biliyorum. Thorin'e hafifçe başını eğiyor.

Her biri farklı renk ve boyutta olan diğer kurtlar bize doğru bakıyor ve hiçbir çelişki hissetmiyorlar. Thorin'i Alfa'ları, beni de onun eşi olarak tanıyorlar. Bu deneyimin ziyaretçisi olmak bir bakıma özgürleştirici. Azure beni eşiyle eğlenmem için dışarı attığı için uzun sürmüyor ama kendimi bütün hissediyorum.

Yıllar içinde parçalarım kopup gitmiş olabilir. Ama yavaş yavaş, Silas'ın hayatıma geri dönmesi, ailemi bulmam ve meclisi her zaman olması gerektiği hale getirmemle birlikte, kalbimde umuttan daha fazlası var. Her şeye sahibim.

BÖLÜM 46

"İ Seni özledim," diyor muhteşem iri kurdum, başını benimkine yaslayarak. İkimiz de sinir bozucu insanları aklımızdan çıkardık. Onlar her şey çok karmaşık.

Ben ve Thorin olunca her şey mükemmel oluyor.

"Ben de seni özledim."

"Bu kurtlar artık bizim sürümüz. Senin önünde eğiliyorlar, tatlım," diyor bana.

Dili dışarı çıkıp yüzümü yaladığında bir an için utandığımı hissediyorum.

"Utanma, sen herkesten daha iyisin ve bunu bilmeliler," dedi.

diyor. O kurt gülerken ben de şakacı bir şekilde onu ısırıyorum. "Peki, bir sürü koşusunda ne yaparız?"

"Sadece eğleniyoruz, hanımefendi ne isterse," diyor çok müstehcen bir tonla.

Koşmaya başlıyor, çok hızlı değil, böylece yetişebiliyorum.

Sürümü aldım, Violet ile olan bu bağlantının tamamen bir parçasıyım. Sonunda özgürüm.

BÖLÜM 47

M Giysilerimizi attığımız yere geri döndüğümüzde tenim ter içindeydi ve kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu. Sürüden bazıları evlerine giderken diğerleri giysilerini almak için geri geldi.

Azure bazı şenlikler için beni dışarı itti ama yaşadığımı hissediyorum. Meclisimin dışında daha fazla aile bulmanın mümkün olduğunu düşünmüyordum ama bu geceden sonra sürüyle doğru adımları attığımı düşünüyorum.

Silas ve ben giyiniyoruz, etraftaki diğer şekil değiştirenler şu anda onun kemiklerine saldırmamamın tek nedeni. Bunu biliyormuş gibi sırtıyor. Adam kendi iyiliği için fazla yakışıklı.

"Hadi eve gidelim," diyor ve bir şekilde arkasına binmediğim bisikletine doğru yürürken flanel ceketini üzerime geçiriyor.

Önce o biniyor ve ben de kollarımı ona sımsıkı sarıp kokusunu ve vücudunun benimkine bastırılmış hissini içime çekiyorum. Bana bir kask uzatıyor ve ben de onu takıyorum, her ne kadar sessiz bir ses tonuyla üzerimize bir güvenlik büyüsü yerleştirmiş olsam da.

Silas motoru çalıştırıyor ve kalçamı sıkıyor. "Hazır mısın?"

"Evet," diye cevap veriyorum, bizi gecenin içine doğru götürürken sıkarak.

Bu özgülleştirici ve eğlenceli ama bu gece yer değiştirmenin ve koşmanın nasıl hissettirdiğinin yanına bile yaklaşamaz. Ay önümüzde parlıyor, o eve yanaşırken yeni bir başlangıcın işareti. Park ederken artık bisikletini saklamama gerek kalmıyor ve inip kaskını ona veriyorum.

"Sana bir şey gösterebilir miyim?" diye soruyor ve ben de sallıyorum, evin yanından arka bahçeye doğru yürürken elini tutuyorum.

Babamla birlikte inşa ettiği ardağa bakarken ağzım açık kalıyor. Evle uyumlu olması için mor renge boyamış ve ışıklar eklemiştı.

"Annen ışıkları heceledi," diyor yaklaştığımızda ve bizi bekleyen battaniye ve yastıkları fark ettiğim ardağa adım .

Silas otururken böcekler tarafından canlı canlı yenmememiz için bir büyü yapıyorum ve kucağına oturup tırnaklarımı sakalında gezdirerek gözlerinin içine bakıyorum.

"Bunun için teşekkür ederim."

"Kendimi meşgul etmek zorundaydım yoksa çıldıracaktım. Thorin zaten yolu yarılarmıştı."

"Ben asla-"

"Sen hiçbir şey yapmadın, Violet. Önemli olan tek şey şimdi burada olman, kollarımda olman, yeniden kendin olman."

"Gerçekten de zombi beni kendine tekrar aşık edebileceğini düşünüyor musun?" Şaka yapıyorum ve o da sırıtıyor.

"Planlarım vardı. Belki bazı büyüler, adliyeye doğaçlama geziler. Bunu gerçekleştirebilirdim" diyor.

Yüzüne dokunmaya devam ediyorum çünkü çok güzel ve onu özledim. "Şimdi ne olacak?" diye soruyorum.

"Gerçekten mi? Lanet olası işaretime tekrar ihtiyacım var Vi. Bekleyebileceğimi sanmıyorum."

Onun sabırsızlığına gülümsüyorum, çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum. Bana sarılırken iri elleri belimi kavıyor. Neredeyse ilk bağlandığımız zamanı anımsatıyor, kurtlarımız eğleniyor ve bizi serpintilerle baş başa bırakıyor, ama bu sefer daha az yüklü. Daha yumuşak ve daha samimi.

Özellikle de onun yaptığı çardakta otururken, kurbağalar böğürürken ve huzurlu sonbahar havası etrafımızı sararken dolunay gölde parılıyor.

"Hayır dersem nasıl bir eş olurum?" "Zalim bir eş" diyor.

Öne doğru eğiliyorum ve dudakları dudaklarımla buluşuyor, bir eli kıcımda, diğeri dağınık saçlarımı karıştırıyor.

Beni kot pantolonunun üzerinden geçiriyor, flanel ceketini omuzlarımdan kaydırırken aleti sertleşiyor. Dokunuşu sıcak ve rahatlatıcı ve onun dokunuşunu tekrar hissetmeden nasıl yaşayabileceğimi bilmiyorum.

Artık ne beklemem gerektiğini biliyorum ve korkmuyorum. Hevesliyim. Yaşadığımız onca cehennemden sonra bile, hayatımın en güzel anlarından birini yeniden yaşayabilmek paha biçilemez.

Elimi aramızda gezdiriyorum, pantolonunu kalçalarından sıyrırken çözüyorum. O başarısız bir şekilde pantolonunu çıkarırken gülüyorum ve ayağa kalkıyorum.

Gömleğimi yukarı itiyor, karnımı öpüyor ve pantolonumun düğmelerini açıp bacaklarımdan aşağı itmeden önce onu başımdan atıyorum. Silas dilini kumaşın üzerinde gezdirmeden önce dantelle kaplı amımı öpüyor. Pantolonun yan tarafını kavrayıp ikiye ayırırken bir anlığına kontrolünü kaybediyor.

Kıçımı kavıyor, merkezimi yüzüne yaklaştırıyor, beni kalçalarımın ve yanaklarımın birleştiği yerde tutuyor. Klitorisimi diliyle yalıyor. Parmaklarımı saçlarında gezdirerek onu istediğim yerde tutuyorum. İnliyor ve bana dokunurken kendini okşadığını fark ediyorum, bu beni daha da tahrik ediyor.

Bacaklarım titriyor ve ben saçlarının koyu renk tellerini neredeyse çekiştirirken o beni yerimde tutuyor.

Klitorisimi emerken içimden iniltili bir inilti dökülüyor ve beni uçurumun kenarına gönderiyor. Silas pantolonunu çıkarıp ayaklarını kullanarak köşeye fırlattığında serbest bırakıldığım için titriyorum.

Kucağına oturduğumda belimi tutuyor, ıslak amım sert sikine doğru kayıyor.

"Bu gece burada olacağımızdan oldukça emindin, değil mi?" Elleri yüzümü kavıyor, bakışlarımız birbirine kilitleniyor.

"Bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey şu an burada olmamız. Seninle yeniden bağ kurmama izin ver, hak ettiğin koca olmama izin ver."

"Zaten öylesin," diyorum ona, dudaklarımızı birbirine yaklaştırarak.

Bunca zaman ve fedakarlıktan sonra bile aynı kelebekler hala orada.

Elleri yüzümden ayrılıyor, içime doğru kayarken beni tutuyor. Gömleğinin düğmelerini açıyorum, ellerimi göğsünün genişliği üzerinde gezdirirken uzunluğunu aşağı doğru kaydırıyorum.

Aramızdaki bağı karşılaştırmak mümkün değil ama Silas'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda bu daha samimi, daha amaçlı hissettiriyor, altın bakışlarında sevgiden başka bir şey yok.

"Yara izinin üzerini işaretle," diyorum ve o da boynuma bakıyor.

Bu korkunç şeyi alıp tekrar güzelleştirmek istiyorum. Tüm saçlarımı karşı tarafa iterek boynumu ona verirken yavaşça ona biniyorum.

Silas altımda zar zor tutunuyor ve beni düğümlediği anda işimin biteceğini biliyorum.

"Bu dünyada da öbür dünyada da benimsin Vi," diyor, aşağıdan itip düğümünü girişime iterken dili boynumdaki bir şeridi yalıyor.

Dişlerini ikinci kez içime geçirirken zevk çığlıkları atıyorum. Aramızdaki bağın yeniden oluşmasının verdiği coşkulu his ve beni mükemmel bir şekilde doldurması neredeyse çok fazla.

O beni aşağıdan okşarken inliyorum, az önce yeniden işaretlediği noktayı yalıyorum ve yorgunluğumu bastırıp aynısını onun için yapıyorum. Çok uzun zaman önce sahiplendiğim aynı noktada onu işaretliyorum.

Daha önce kopmuş olan bağımızı hissettiğimde içim rahatlıyor.

Döllerini dökülmek üzereyken bile düğümü hâlâ içimde ve beni kendine yakın tutuyor.

Başımı göğsüne yaslıyorum ve o da yatıştırıcı bir şekilde sırtımı ovuyor.

Milyon yıl geçse de kendimi burada göremezdim. İlk öptüğüm çocuğun son öpücüğüm olacağını hayal bile edemezdim. Düşmanım olması gereken adamın her şeyim olacağını. Yine de, işte buradayız.

"Şimdi ne olacak?" Geri çekilerek söyledim.

Gülümsüyor, gözleri şehvetten hafifçe puslanmış. "Her zaman hayalini kurduğumuz hayatı yaşıyoruz," diyor.

Yüzünü okşuyorum ve dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Bununla yaşayabilirim."

"Güzel, çünkü ben hiçbir yere gitmiyorum."

İlk arkadaşım, eskiden sevdiğim çocuk, şimdi utanmadan sevdiğim adam.

EPILOgUE

11 Ekim, bir sonraki yıl

I Jonas arkamdayken çardakta duruyorum. Kalabalık katlanabilir ahşap sandalyelerde bana bakarak beklerken Delphine aramızda duruyor. Düğünümdeki kalabalığın böyle olacağını asla hayal edemezdim. Sadece Cadılar ve şekil değiştirenler yan yana dururken, bir vampir ve diğer ilginç doğaüstü varlıkları eklemek, asla hayal edemeyeceğim bir şeydi. Ama böyle olması gerekiyordu.

"Böyle olması gerekiyordu," diye fısıldıyor Delphine. Hâlâ bazen ödümü koparıyor. Neyin hayal neyin gerçek olduğunu asla tam olarak bilemiyorum ama kesin olan bir şey var ki, asla onun kötü tarafına geçmeyeceğim.

Paige oğullarını koridorda yürütürken Jonas, "Seni takım elbise içinde göreceğimi hiç düşünmemiştim," diyor. Çiçekçi çocuk o ama yürüyüşü biraz dağınık. "Tanrım, çok tatlı görünüyor," diyor Jonas ve ben de yeğenimi izleyerek gülümsüyorum.

"İyi iş çıkardın."

"Paige ve ben yakında tekrar denemek istiyoruz," diyor.

Paytak paytak çardağa doğru ilerleyen, ben kollarımı uzatırken sadece birkaç süt dişiyle sırttan küçük çocuğa herkes cıvıldıyor. Hevesle onu kucağıma almama izin veriyor.

"Si Amca en sevdiğin kişi, değil mi?" Jonas bakarken ona soruyorum.

"Oğlumu bana ver," diyor.

"Ama sen bunu istemiyorsun. Düğün törenim boyunca sana sarılmamı istiyorsun, değil mi?"

Jonas gözlerini deviriyor ve ben de müzik çalarken oğlunu ona uzatıyorum. Mumlar kalabalığın üzerinde süzülüyor ve mor yapraklar rastgele koridora savruluyor.

Ardından Walter ve Marie, her ikisinin de burnu havada ve gururlu bir şekilde koridorda ilerliyor. Koridorda yürürken yüzük kutusu yakasında şingirdiyor. Çardağa ulaştığında eğilip mandalını açıyorum, önce onun sonra Marie'nin çenesini kaşıyorum. O bana göz kırpmıyor, Marie de onun kulağını ısırtıyor ama bir yok. Sonunda benden nefret etmekten vazgeçene kadar küçük piçi orada burada küçük kırıntılarla besliyordum. En azından Marie onu biraz daha az pislik yaptı. Sanırım aşk insana bunu yaptırıyor.

İlk olarak Ember koyu mor bir elbise giyerek aşağı iner. Tepeden tırnağa siyahlara bürünmüş, gözlerini güneş gözlükleriyle kapatmış ve eldivenli yumruğuna şemsiyesini sıkıştırmış bir şekilde otururken, genişçe gülümsüyor ve yanındaki kişiye bir öpücük konduruyor.

Karşımızdaki yerini alıyor ve Iris koridorda yürürken ona gülümsüyorum, gülümsemesi o kadar geniş değil ama yine de çardağa doğru yürürken samimi. Kasıtlı olarak arka sıraya oturtulan artı bire çok temkinli bir bakış attım.

Müzik yumuşarken Iris Ember'ın yanındaki yerini alıyor ve Violet koridorda yürüyor, annesi ve babası her iki yanında.

Krem rengi ipek elbisesi vücudunun her kıvrımını sarıyor. Neredeyse adliyyede evlendiğimizde giydiği o saçma geceliği anımsatıyor.

"Çok güzel," diyor Thorin ve karım yaklaşırken ben de koridorda gülümsüyorum.

Saçları gevşek bukleler halinde, koyu mor ve orman yeşili yapraklardan oluşan bir taç başının üstünde dururken açıkça büyü ile korunuyor.

Violet'in gülümsemesi ıslık ıslık ve annesi ile babası onu çardağa getirirken gururlu görünüyorlar.

Oberyn ve Lavender onun yanaklarından öpüyor. Geçen yıl boyunca ilişkilerinin büyümesini izlemek bir lütuftu. Sürü toprakları ile şehir merkezi arasında bir ev inşa etmişler ama sık sık geliyorlar.

Lavender ona doğru şekilde Baş Rahibe olması için akıl hocalığı yapıyor ve Violet'zamanı geldiğinde hazır olacağını biliyorum ama şimdilik yaşamaya devam ediyoruz. Oberyn ve ben son derece yakınlaştık. Jonas hâlâ benim ikinci adamım ama Oberyn de ona çok yakın. Konseye öncülük etti ve Ay Yürüteç Sürüsü'nü yeni bir çağa taşıdık.

Oberyn Violet'in elini tutup benimkine koyduktan sonra omzuma bir tokat atıyor ve yerlerine oturuyorlar.

Cadılar asalarını havaya kaldırıyor ve etrafımızdaki alanın karanlığa gömülmesini, sadece muazzam miktarda mum ve peri ışığının mekanda parıldamasını tüm ihtişamıyla izliyoruz.

Delphine töreni başlatırken Violet gülümseyerek ellerimi sıkıyor.

Cehennem kadar sert mahkeme sıraları ya da heyecansız tanıklar yok. Hayır, bu Violet'in hak ettiği düğün. Birbirimize yeni yeminler ederken bizi en çok seven insanlar etrafımızı sarıyor.

Delphine önce Violet'in gitmesini söylüyor ve ben de kendimi toparlamak için elimden geleni yapıyorum.

"Silas," diye başlıyor Violet, gözleri sulanıyor ama gözyaşlarını tutuyor. "Sen sevdiğim ilk kişiydin. İlk öpücüğüm ve gerçekten ilk arkadaşım. Yıllar önce ikimiz de daha iyi bir hayat umarken o gece neler söylendiğini hatırlamıyorum ama ikimizin de bunu hayal edebileceğini sanmıyorum. Beni daha iyi bir insan yaptın ve kollarındayken hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Beni kendimin en iyi versiyonu yapıyorsun. Seni seveceğime, onurlandıracağıma ve her zaman yanında olacağıma yemin ediyorum. Hayatımızın macera ve güvenle dolu olacağına ve bu bağı hiçbir şeyin bozamayacağına söz veriyorum. Biz ebediyiz ve seni çok seviyorum," diyor burnunu çekerek ve bana gülümseyerek.

"*Ağlayacağım amına koyayım,*" diyor Thorin, ben de gülüyor ve duygularımı dizginlemeye çalışıyorum.

"Silas," diyor Delphine.

"Bunu nasıl takip edeceğimi bilmiyorum," diyorum ve Violet yüzünü silip ellerimi tekrar kendi ellerinin arasına alırken kalabalık gülüyor. "Her zaman sendin, Vi. Her zaman sen olacaksın. Kader bizi bir araya getirdi ve sana daha fazla minnettar olamazdım. Sen günümün en güzel parçasısın ve hayatımda hiç bu kadar gülümsememiştım. Seni her zaman güvende tutacağıma ve koruyacağıma söz veriyorum. Tüm yıllarımı seni severek ve asla tek bir şüphe duymayacağından emin olarak geçireceğime söz veriyorum. Ama en önemlisi," diyorum sırtarak.

"En iyi koca olacağıma söz veriyorum ve bunu biliyorsun. Tüm zamanımızı birlikte geçiren çiftlerden biri olacağız. Bana karşı koyamayacaksın."

Violet'in çenesi düşer ve kalabalığın kafası karışır. Ama Iris değil. Bu anıyı bulmama yardım etti, böylece bu gece ezberden okuyabileceğim.

Gülümsemesi ışıltı ışıltı.

"Gelini öpebilirsin," diyor Delphine, çünkü bu gerçekten bir yemin tazeleme.

Bir elimi Violet'in sırtının alt kısmına koyuyorum ve yüzünü kavrayarak alçaltıp onu öpüyorum. Öpüşürken ikimiz de gülümsemekten kendimizi alamıyoruz. Karımla birlikteyken her zaman olduğu gibi karnım gurulduyor.

Kalabalık alkışlıyor, gökyüzünden mor yapraklar düşerken gece gökyüzü tekrar akşama dönüyor ve biz el ele tutuşarak resepsiyon alanımıza doğru ilerliyoruz.

Parti içki, müzik ve dansla doludur.

Ben Lavender'la dans ederken Violet da babasıyla baba-kız dansı yapıyor.

"Bunun için teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Çok şey kaçırdım. Buna ihtiyacım vardı, özellikle de buraya," diyor Oberyn'le evlendikleri çardakta.

Yanağımı okşarken hayatımda sahip olduğum en anaç figür olan Lavender'a sarılıyorum.

"Teşekkürler anne," diyorum ve o da gülümsüyor. Kocasının kolunu tutuyor. "Gelini rahatsız etmeyi bırak," diyor ve Violet anne babasının birlikte dans etmesini izlerken gülümsüyor.

Diğer çiftler, beklenmedik ya da değil, dans pistine katılıyor. Violet, ben onu belinden tutarken bana gülümsüyor.

"Mutlu yıllar küçük cadı," diyorum ve o da gülümsüyor.

"Doğum günüm için bir düğün pastası ve kekler olduğunu gördün mü? Ember'ın fikriydi," diyor ve bir şemsiyeyle örtülmüş olan güneş ışığı arkadaşına bakıyor.

"Yaptım, bu mükemmel. Sen ."

"Sonunda doğru anladın," diyor Thorin. "Thorin de aynı fikirde," diyorum ona yüksek sesle ve o da gülümsüyor.

"Thorin'e söyle, Azure ve ben ikinizin de oldukça mükemmel olduğunuzu düşünüyoruz."

"Haksız değil," diye mırıldandı Thorin.

"Sana bir sürprizim var," diyorum ve takım elbisemin cebinden zarfı çıkarıyorum, o da alıyor ve mor manikürlü tırnaklarıyla dikkatlice açıyor.

Notu okurken yüzünü bir gülümseme kaplıyor.

"Banff mı?" diyor.

"Thorin bataklık yerine dağlarda koşmak isteyebileceğini düşündü."

"Ne kadar tatlı biri," diyerek yakamdan tutuyor ve beni bir öpücük daha için kendine çekiyor.

"Benimle evlendiğin için teşekkür ederim, bu sefer gerçekten," diyorum ona.

"Biliyor musun, bir doğum günü dileğinde bulunmam gerekiyor," diyor kara, kemerli bir kaşla. "Sana ne olduğunu söyleyeyim mi?" Başımı ona doğru eğiyorum ve kulağıma fısıldamak için eğiliyorum. "Keşke ayak uydurabilsen," diyor göğsümü iterek.

Karımın gelinliğiyle şakacı bir şekilde kaçışını izlerken gözlerim açılıyor.

Tek yapabildiğim kovalamak.

Dünyanın öbür ucuna kadar karımın peşinden giderim ve başka türlü süni asla istemem.

Silas ve Violet'i Balayında ziyaret etmek ister misiniz?

[Bonus Bölümü Buradan İndirin.](#)

[Ember'in Fang Düzenlemesi adlı kitabını ön sipariş edin](#)

[OceanofPDF.com](#)

ACKNOWLEDGMENTS

Bu kitap çok büyük bir girişimdi ve bu kitabın yayınlanmasını sağlayan pek çok kişiye teşekkür etmek gerekir.

Sandra, Kay, Val, Marie MacKay ve Amarna, bu kitabın kapağını, içini ve editörlüğünü gerçekleştiren ekibim.

Alfa ekibim, Leisha, Marielli, Jess ve Jade, ben yazarken okuyabildiğiniz, beni her zaman cesaretlendirdiğiniz ve kitaplarımı olabilecek en iyi hale getirmeme yardımcı olduğunuz için çok teşekkür ederim. Hepiniz harikasınız ve böyle harika bir Alfa ekibine sahip olduğum için çok şanslıyım.

Louisiana temsilci ekibim Amber ve Dani, güzel eyaletinizin temsilini kontrol ettikleri için.

Duyarlılık ekibim Kaylah ve Ava her zaman harika oldukları ve çeşitlilik için çalışmalarımı okumaya istekli oldukları için.

Sam, K.L Mann, Lindsay, Stephanie, Cecelia, Hailey, hataları kontrol etmek ve bu sürüm için beni heyecanlandırmaya yardımcı olmak için erken okudukları için. Sizi rahatsız etmeme izin verdiğiniz ve yolculuğumu her zaman desteklediğiniz için teşekkür ederim.

OceanofPDF.com

ALSO BY SARAH BLUE

Paranormal Göksel

Cadılar [Evlilik](#)

[Büyüsü](#)

The Fang Arrangement - Çok Yakında

Büyüleyici Dizi

[Şeytanı Büyülemek](#)

[Büyülemek](#)

[Cehennem Kadar](#)

[Büyüleyici](#)

Peçedeki Aşk

[Küçük Tanrısı](#) Aşk

[Şanslı Aşk Tanrısı](#)

[Baba Tanrısı](#) Aşk

Omegaverse

Yüksek Roller

Omegas

[Kupa Kızı](#)

Dead Palms MC

[Nobody's Darlin'](#)

Pucked Up Omegaverse [Bir](#)

[Pucked Up Paketi](#)

Kalbimle Oynama Etrafinda

Dolan ve Öğren

Heat Haven Omegaverse

Heat Haven

Omega'nın

Saplantısı

Koruyucunun Sözü

Cok Cazip

Heat Haven Tatilleri

Lavanta Ayı

Lavanta Ayı

Lavender Moon Las Vegas'ta Buluşuyor

Carlson Kardeşler - Çağdaş Romantik Gururunu

Yut

Ahlaki Değerlerinizi Unutun

OceanofPDF.com

ABOUT THE AUTHOR

Sarah Blue çağdaş tatlı omegaverse, erotik, neden romantizm seçmeli romanlar yazıyor. Neredeyse her türde romantizmi seviyor. Yazmadığı zamanlarda onu bir kitaba gömülmüş ya da kindle'ını yakarken bulabilirsiniz. Romantizmin daha tatlı tarafını ve macera ve baharat eklerken ilginç karakterler yaratmayı seviyor. Güçlü kadın karakterler ve zayıflıklarını göstermeye istekli erkek karakterler yazmak, içini yapış yapış yapan bir şey.

Sarah kocası, iki oğlu ve iki sinir bozucu kedisiyle birlikte Maryland'de yaşıyor. Eğer okumuyor ya da yazmıyorsa muhtemelen bir el işi projesi üzerinde çalışıyor ya da Tik Tok'ta geziniyordur.

www.authorsarahblue.com Instagram'da
@sarahblueauthor ve Facebook'ta TikTok
Sarah Blue'nun Okuyucu Grubu

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.